

شکھ شہوہ وچ تارگی اے

بشیر باوا

سُکھ دے شوہ وچ تارگئی اے

شاعری

بشیر باوا

جو سوہنے ساویں اوں

جو	سوہنے	ساویں	اوں	ہوئے
دل	پہلی	نظریں	گھوں	ہوئے
چن	عکلیاں	نمین	ٹھٹھنبر	گئے
نہ	ایں	ہوئے	نہ	اوں
نہیں	دید	سجن	توں	ولہ
جنت	دے	باغ	نہیں	بھوں
کچھ	انج	رہاڑے	پے	گئے
جذبے	نہیں	میتھوں	سوں	ہوئے
ہاں	راہی	منزل	دور	آئی
پیراں	دے	اڈے	نہوں	ہوئے
جو	پھلاں	وانگر	ہولے	سن
اوہ	بھار	نہ	میتھوں	چوں

ہر	شخص	ترکے	ہرن	بنے
ذہناں	وچ	کے	ڈوں	ہوئے
میںوں	بس	جی	تن	کانے
اودے	ہر	واری	پوں	ہوئے
چھٹا	سی	کنک	وڈانک	دا
کھتیر	وچ	چوکے	جون	ہوئے
اس	جگ	دے	کل	وچ
بس	ہندے	اک	توں	نوں
شعری	مضمون	مواتا	نیں	ہوئے
ہر	ٹھنڈے	ہاں	وی	توں
جو	قلم	مری	لکھ	جاندی
اودے	شعر	نہ	میتھوں	گوں
اٹھ	باوا	غزل	سوار	لے
اج	لفظا	مسال	چے	روں

جدوی رت مستانی

لشکے	مستانی	رت	وی	جد
لشکے	جوانی	سروپ		روپ
اندر	قصے	دے	عاشق	ہر
لشکے	کہانی	درد	دی	پیار
کھلارے	کھنڈھ	جے	نویں	آس
لشکے	پرانی	پیڑ	وچ	دل
کمن	نوں	چھہ	بھیڑاں	جیوں
لشکے	بیانی	زور	وچ	ساہ
اتے	دے	بھوئیں	رکڑ	تانگھ
لشکے	ایانی		آس	پنگری
مچایا	مچ	نے	موہ	من
لشکے	پانی		ترکن	نینیں

دل	کعبے	وچ	پونگھ	پئی	تے
میرا	دلبر		جانی		لشکے
کسی	برسر	ان	لینی	اے	
جو	سدھراں	دی	تانی		لشکے
سجھو	جیب	تے	بجلی	پینی	
موج	ج	جدوں	سوانی		لشکے
دیکھ	مقدر		جاگ	اگانے	
ماکھن	چھاچھ		مدھانی		لشکے
پھل	لفٹاں	تھیں	شعر	پروئے	
تاں	غزلاں	دی	رانی		لشکے
اسل	وٹ		بھنے	چدھرائی	
جد	الھز		نکرانی		لشکے
تھل	دی	حالت	دیکھ	کے	بدل
روون	رت		سہانی		لشکے

دی دل بھرتے خلوص درد
لکھے قربانی جی باوا

◆ ◆ ◆

خالق دے نزدیک رہیا

خالق دے نزدیک رہیا واں

عرشاں دا وسنیک رہیا واں

جد اہلیس بھلایا نہیں سی

تد تک تے میں ٹھیک رہیا واں

بجر انی تے سکدیاں سولاں

تے میں چند دھریک رہیا واں

پٹھیاں سدھیاں لاماں واہ کے

زلفاں دے ڈنگ لیک رہیا واں

پھلاں ورگے کوئے کوئے

یار دے نقش الیک رہیا واں

اوہ خشبو دا سیت ورولا

میں آں جویں کھنیک رہیا واں

وچ وچیل نما نما

درد دا دیوا سیک رہیا واں

یار دلا سے دے کھاں آ کے

قسمے بڑا ادیک رہیا واں

پھلاں واگر ٹیسی اتے

وقت دی دھار تے گھیک رہیا واں

تیرے متھے دے وٹ تک کے

میں حساں آں چیک رہیا واں

الجھیا ذہن مرا سلجھا جا

پا میں یار فٹیک رہیا واں

باوا منزل موت سنہڑا

سفر کریندا ٹھیک رہیا واں

سجناں دی مجھانی

سجناں	دی	مجمانی	لشکے
جند	دی	مکانی	لشکے
رب	دی	سولی	ہووے
ماڑے	دی	زندگانی	لشکے
نمین	سجبن	دے	ایں
مکھ	تے	حرف	لشکے
کالے	گھٹ	نمین	دے
بلھیں	لال	یمانی	لشکے
ساوا	بانا	مکھ	گلابی
انگ	انگ	نورانی	لشکے
پیریں	جھانجر	چھن	کردی
گل	سجناں	دے	لشکے

آیا	چڑھ	سورج	تے	بنے
لشکے	اسانی	چن	کسراں	
کے	جم	نگراں	دھریکاں	وانگ
لشکے	دربانی	دی	ماپیاں	
کے	وسا	وسیب	گھریں	سوہرے
لشکے	سیانی	عقل	دی	دھی
توں	سہی	مار	دی	استاداں
لشکے	آسانی	مندى	ہنر	
زیادا	جھاڑ	دئے	توں	نہری
لشکے	برانی	فصل	دی	جد
مونا	ٹکا	اے	چھڈدی	دل
لشکے	مانی	وچ	چکی	جو
کے	کھج	اگاں	رکھے	شاہ
لشکے	سلطانی	کدھرے	تاں	

پایاں
لشے

چچا
جہانی

دے

فقیر

نال

دوویں

باوا

عشق داباب الیک

عشق	دا	باب	الیک	رہیا	واں
جند	گلاب	دھریک	رہیا	واں	
کر بل	دے	دکھ	ہنجو	کیرن	
ہردا	آب	شریک	رہیا	واں	
توڑا	کھوی	یار	وچھوڑا		
بھر	عذاب	توں	چیک	رہیا	واں
اکھیاں	نوں	چندھا	چھڈیا	سو	
حسن	دی	تاب	نوں	لیک	رہیا
کچھ	تعبیراں	روشن	ہون		
نمے	خاب	نوں	سیک	رہیا	واں
قلم	مری	وچ	میرا	ٹورا	
لور	چناب	دی	تیک	رہیا	واں

کردے چت انھیرا روشن

اوہ مہتاب اڈیک رہیا واں

دل وچ وچ اگ اکھاں وچ پانی

لور تران توں گھیک رہیا واں

پار وکھالا دے ہن تیرا

خاص ثواب اڈیک رہیا واں

حشر تپا نہ کر شرمندا

چھڈ حساب میں ٹھیک رہیا واں

ہندڑ ہیل آں بوٹا باوا

وانگر لاب بریک رہیا واں

مستقبل تے حال اولاً

اولاً	حال	تے	مستقبل
گلا	ماضی	ذخیرا	یاد
اچیری	پریت	تے	خود
چھلا	سکدا	چھپا	پھنڈ
دی	طمع	تے	جگت
بلا	دا	من	عشق
اے	امام	عشق	من
مصلّا	پریت	کعبہ	دا
دے	سجا	یزید	ہن
کھلا	سو	دا	تبرے
چھتیں	مندر	کھپا	غیر
متھلا	مار	تے	اک
		در	دے

عرش	دی	وائی	فرش	توں	ٹونا
گل	دی	گلی	روح	دا	ٹلا
بال	پنے	توں	بانگی	بشر	
ماہی	جیوے	خیریں	صلا		
جوٹا	جوٹا	سکھ	دے	کنپچے	
مجھ	نشانا	پے	گیا	رلا	
دورخ	ڈھڈ	اے	ٹھاہر	غماں	دی
جیون	جھرکا	موت	دھڑلا		
لور	فقیر	دی	پہنچ	پوے	تے
شہر	مدینہ	عرش	معدا		
عرش	بلا	محبوب	نوں	خالق	
حسن	سلوک	مکایا	ولہ		
جتنے	ماہی	زلفاں	چھنڈیاں		
ادہ	تھاں	ہوئی	عرش	معدا	

ہووے بھریوا جوگ باوا
ہلا بولے وی جدوں موت

◆ ◆ ◆

انج اسان تھیں یاداں

انج اسان تھیں یاداں آڈھے لائے نہیں
چودھریاں جوں منگلوں واڈھے لائے نہیں

ایڈا وی میں ترلو مچھی نہیں ہويا
پیڑاں یار سکاے ڈاڈھے لائے نہیں

اکھاں اگے گھنبر تارے نچدے رہے
جیوں لوڑاں رنگ جو لاڈے لائے نہیں

آپا تن کے آپے چھاواں سکین گے
رکھ جو اوہناں دور دراڈے لائے نہیں

کھورو رنگسی ٹھپے وی کجھ گھٹ ٹھیکے
بخت لاری چھاپے پھاڈے لائے نہیں

میں کچے نے پگ پگانی باوا کیہ
کچے نے غم پیڈھے پاڈے لائے نہیں

اندوں لین ابالے شیشے

اندوں لین ابالے شیشے ساغر نہیں
میرے حالی پیچواں رنگے اتھر نہیں

وقت ترکھے پھڑی دراتی دکھاں دی
وڈھ وڈھ لائے اس خیاں دے ستر نہیں

ڈنگ اتانہہ نوں رکھدے ٹوہر جمانے لوک
ہتھ چھوایاں اوہ بھونڈاں دی کھکھر نہیں

اج ہاتھی دا پیر بنی اے مہنگائی
ماضی نالوں حال اساڈے اتر نہیں

دج مسیج جہڑا تسبیح رول رہیائے
اوہدے اکھ دے سدے حالی کافر نہیں

کچھو کچھ غریبی روز کھڈاندی اے
مزدوراں دے بچے تاہیوں لاغر نہیں

شکر دے ہنجوواں نال بھیوندے نسیاں جو
اوہیو سچل سادے لوک بہادر نہیں

جون اساڈی تھل دے پینڈے پا چھڈیا
اُھے بولے گنگے ساڈے رہبر نہیں

اوہناں دی چترائی مینوں دسدی اے
بھولے لوکی اندروں کنے کھچر نہیں

میں سوچاں دے ڈھک مکوڑے واہنا واں
پڑھ جے لین سیانے فر اوہ اکھر نہیں

بادا وچ تاریخ تبرا اوہناں تے
وانگ یزید دے جہڑے فاسق فاجر نہیں

پیشک جیون جھگیا چھر

پیشک جیون جھگیا چھر چھر چھر پاٹ پیا
آخر دم تک نہیں ڈکنا کرساٹ پیا

نال ہوا دے خشبو ادھل جانی اے
تن شیشی وچ بھاویں بلیا ڈاٹ پیا

سک دے سیک سکایا من دی چھپڑی نوں
پونگاں وانگ اے سدھراں دا ترفاٹ پیا

موہن میرے دے من نوں موہیا موہ مایا
من مندر وچ جذبیاں دا کرلاٹ پیا

پیریں بلیاں بنھ کے منزل بھال رہیاں
حالے باقی پنڈا اے ادھ واٹ پیا

نیتی بیٹھائے ے خانے دیاں تھڑیاں تے
قاضی دا پت کھڑی پنٹھی چاٹ پیا

باوا پردا شوق لکائی پھر دا اے
تن ایہدے تے بوہے وانگ اے ناٹ پیا

آدی مرد کدی بے آسے

آدی مرد کدی بے آسے نہیں ہوندے
 اکھی ہتھاں وچ جوں کاسے نہیں ہوندے

روپ دا سورج سیک کے ٹھنڈے بنج رہندے
 سڑ جاوَن جد پیار چھما سے نہیں ہوندے

آس دی تپڑی اولھے سفنے جو بن دے
 جگ ورتوں توں بے وسواسے نہیں ہوندے

رت بہار خزاں دی ہووے پھلاں تے
 راتیں پنچھی پھل بھرواسے نہیں ہوندے

ہتھ تے سرھوں جما کے سچ اچیاون جو
 آس دے لارے من دے واسے نہیں ہوندے

مرضی نال اسار تحنیل لیندے جو
 ساوین رکھ کے یار اداسے نہیں ہوندے

اوہدے گھر وچ جوت الفت دی جگدی نہیں
جس نانے دے گھار نواسے نہیں ہوندے

پھلاں دی فطرت اے کھڑ کھڑ ہس پینا
ماواں کچھو جھوٹھے ہاسے نہیں ہوندے

اوہناں عمل دا عہن بنانا کیہ جہناں
جذبے جتے درد خراسے نہیں ہوندے

وچ اڈیکاں سیس بیڑے چن دیندے
اوہ پنڈے وی ولوں ہراسے نہیں ہوندے

جہناں سولی پٹ کے موڈھے چک لیتی
اوتھے ہاسے جین دلا سے نہیں ہوندے

اکھیاں وچ لکا کے ساگر باوا جی
ندیان روڑھو نین پیاسے نہیں ہوندے

اک اک دکھ وچ سورج

اک اک دکھ وچ سورج ونے منظر نہیں
اکھ جے بنے پجاری ذرے مندر نہیں

ویلے دے پورس نوں پھڑ کے تھہ لیدے
ہمت والے جہڑے بخت سکندر نہیں

میرا اتھرو روڈھ نہ دیوے جگت ترا
اس وچ لکھاں غم دے بند سمندر نہیں

جو ویلے دی اکھ چوں سرا لین چھا
ہتھ چالاک اوہ چاٹر لوک مچندر نہیں

جس وچ لس لس پیار انگوری نہیں اگدی
پھکی جوگے اوہ اندر کیہ اندر نہیں

مھاں والیوں گل اے ساری تقوے دی
لکھاں باجھوں پکھوواں کول کیہ سندر نہیں

اوہ تقدیر جگانے لیکاں نہیں وسہدے
باوا لوکا جہڑے مرد قلندر نہیں

اکھاں دی تس لاه دے ماچھی

اکھاں دی تس لاه دے ماچھی سولھ بہار
 ذہن ضمیر نوں کچھے کاچھی سولھ بہار

سینوں کھج پالی دل نوں لوے دھرو
 مار عقاب جھراٹ دراچھی سولھ بہار

سوچھ کہاڑا پھڑ کے کپے حیرت نوں
 عقلاں دے بت پھدی تاچھی سولھ بہار

جنگل کھیت اجاڑ نواناں بنھ وادی
 سر پہاڑ دی کردی چھاچھی سولھ بہار

چنبا دند تے مکھ گلابی زر زیور
 تن تے پہنے سبز پلاچھی سولھ بہار

ساوا بھوچن نقش نگاری رنگ رنگ دی
 چیرھاں آکھن اچھی آچھی سولھ بہار

شاخ شاخ تے ونا ون دے پھلاں تے
باوا قوس قزا اگا چھی سولھ بہار

اکھ کپتی لڑ کے دل

اکھ کپتی لڑ کے دل ہر آئی اے
نگ اپنے تے پہن سمندر آئی اے

معنیاں تے اسوار سی لشکر اکھراں دا
نال سی غزل شہزادی ایدھر آئی اے

شیخے ورگی مورت بت گھڑاون نوں
جسے دے لئی لے کے مر مر آئی اے

وال تے کجل کھلے میک اپ اتر گیا
چاہواں دی چدھرائی کیہ کر آئی اے

ظلمی نصیرے وچ مگھورے پاون نوں
جھلس دے وچ چھر چھر جھلتر آئی اے

فیڈر پینے ننگے منڈے دی مورت
سارے جگ توں اول نمبر آئی اے

لاوے پھلے پئے نہیں انج دے ذہناں دی
بد توں حالت ہوندى بدتر آئی اے

سوہریوں آئی دھی دے بھجھل ہاسے نہیں
گھاں دے پھٹ غربت توں جر آئی اے

ساہواں نوں انج گھٹے دھواں مشیناں دا
شہر جج جہراں باد صر صر آئی اے

سینے ہجر تراٹ نے ملاں مار لہیاں
جویں پریمکا پریم دے گھر آئی اے

باوا داد وصول نہ دل دے زخماں دی
مہیاں اج وی غزل ترے ور آئی اے

انبرویل چڑھی جوں

انبر ویل چڑھی جوں لگریں پچھی نہیں
جھال فقر دی انجے ترلو مچی نہیں

آوے یار کہوے پیار تے اچھا اے
لوکی کہن پیار دی حالت اچھی نہیں

سمجھیاں سمجھیاں سانجھ جاتی سلجھے گی
حالی ادھ ورتی جیون پچھی نہیں

نت انگوری چہ دی چرچ ردیفاں دی
فیر دی رچی فن دی ڈھڈل وچھی نہیں

نت دعا دے ہتھ چھواناں عرشاں نال
بخت دی ململ ہوئی اچھے پلپھی نہیں

کدی چھمک جہی نار کھلوتی وچ اڈیک
بے سڑدی اوس ہواڑ اگ پچھی نہیں

انھا پنہہ اے باوا وصل وچھوڑے دا
 عشق دی لمی لاٹ ملاپاں کچھی نہیں

آس تیری دل وچ اپڑی

آس تیری دل وچ اپڑی نہ اپڑی جہی
سہے سہے بلھاں اتے چھڑی جہی

میراں ناں انگریز نے باغی رکھیا تاں
محل وسندیاں چھپری پا لئی ٹہری جہی

فر وی میری گھر دا کجی کجی رہے
بوہے اتے لیراں لتھی تپڑی جہی

میں ہن ٹیلیویشن تنکنا چھڈ دتاں
مار گپوڑ سناندی رہندی کپڑی جہی

دل جھلے تھیں عقل سیانی لڑدی اے
دل نہ منے رپھڑ پا لئے رپھڑی جہی

للو پتھی لا کے دیوے باغ لگا
تاگھ تری نت پھپھڑے پاوے پھپھڑی جہی

رات براتے مہندی سی دل باوے دا
رگیں انگوٹھا ریحھ تری سن نیڑی جہی

تول نیاں وچ جھول نہ بابا

تول نیاں وچ جھول نہ بابا ہوندا اے
لگ لپیڑ وچ ساواں چھابا ہوندا اے

اک کئی جہی گل کھارے پاوے تے
وسدے اس وچ خون خرابا ہوندا اے

جکڑ کدی اسوار دی اکھڑ نہیں سکدی
ڈگدا جد دی بے رکابا ہوندا اے

اکھیں کھوپے بلھیں جندرے ہویاں وی
فلک ہلانا شور شرابا ہوندا اے

چن نوں آکھو شرم حیا دا پاس کرے
جھیل وچ ٹھونڈیاں بے حجابا ہوندا اے

درد کروٹے پیڑ ممولیاں جمیاں نہیں
دل ڈرنیخ دا انگ دواہا ہوندا اے

میرے سر تے دوں دیو نہ دسو کھاں
ہجر پوندوں اکھ سلابا ہوندا اے

ہر تھاں جلوے پن دی اکھ سوانن نوں
کتوں دھرولاں کتوں جوابا ہوندا اے

سجھیاں دی قید ہمیشا یاد رہوے
اچ فقیراں ہتھ گلابا ہوندا اے

طاقت نوں ایہ جگت اسارن اوکھا نہیں
پر ہرکھ اکل دا بے حسابا ہوندا اے

ٹونہاں لاه نہ لین کتے اس ڈر پاروں
یار کدی نہ بے نقابا ہوندا اے

بادا من دا لوہا وڈھن کین توں
توبا دا ڈنگ بھلا بے آبا ہوندا اے

جیون جوگا پردا جوں جوں

جیون جوگا پردا جوں جوں کردا اے
 اوہنوں یاد مرا ہر لوں لوں کردا اے

درد کھڈونا سولھ کھڈاری من بالک
 ہمک ہمک چن پھڑدا اول اول کردا اے

خشبوواں دیاں پھنڈاں چک کے چور جہیا
 سیت ہوا دا بلا سوں سوں کردا اے

نگلڑے اگے جی جی کرناں ماڑے تے
 بھوت کیا متکبر پھوں پھوں کردا اے

اکلاپے دی تھوڑ مکانا مونہہ لایاں
 سانجھ ہنگارے حقاً ہوں ہوں کردا اے

میت دی پریت جے تند ترکلے چاڑھے تے
 وٹ چڑھانا چرھا گھوں گھوں کردا اے

دل تے دستک دتی اے اج فیر کے
چر پگھوں در کھلیاں چوں چوں کردا اے

جہنوں فن دیاں رشناں دا

جہنوں فن دیاں رشناں دا بھن ٹھدیاں
نھیرے نوں کر چانن نال جرئدیاں

جے اوہ پل اے میرے رحم کرم تے ہے
میں دریاواں جد جی جاوے پٹ دیاں

تینوں بال رنڈیا پاپا ویلے نے
کسراں نال عبادت دے کر جٹ دیاں

نت جوئے لئی پھوڑھی پا کے پیٹھن جو
اوہناں تے میں سو سو لعنت سٹ دیاں

اوس لکھاری پھوسڑ نوں جھٹ پھڑ لیکاں
لکھتاں وچ وی بھاویں کنی چھٹ دیاں

میرے لئی جو اکھر وی بے معنی نہیں
کانا لا کے کاغذ اتوں سٹ دیاں

باوا موت ضمیر جہدے نوں آ جاوے
اوہنوں میں دو حرفاں نال ای کٹ دیاں

جس بندے نوں جاتا میں

جس بندے نوں جاتا میں رحمان جہیا
اوہدا جج وسپا اے کرپان جہیا

اک نقطے لئی اس پرکار بھوائی تے
فیر کھلارا بنیا کل جہان جہیا

اوہدی اکھ ترکھی آہو تاں لہیائے
اوہدے ابروواں وچ اے ڈنگ کمان جہیا

مریاں سدھراں دی رت مل کے بیٹھا اے
کھ اے شفق تے تلیاں رنگ مرجان جہیا

نت نیڑ نیڑے کھولو چیتے دا
لگیاں اکھیاں پائی رکھن گھان جہیا

بن تقوے توں کوئی بندا رجدا نہیں
رزق حلال کمان جوں حکم قرآن جہیا

اپنے من وچ ڈب کے خد نوں بھل جاناں
باوا جی ایہ کیسا اے وجدان جھیا

چیبھ کھرو دوں ذہن ترا ماں

چیبھ کھرو دوں ذہن ترا ماں ہوندا اے
 اوہنوں ٹھارن دا وی سا ماں ہوندا اے

ہر اک ڈیہمو ڈنگ ترکھے والا اے
 استھے ہر اک رستم گاماں ہوندا اے

خاناں دے گھر خان کھرو دے جمدے نہیں
 کائے دے گھر اگدا کاماں ہوندا اے

نگڑے بیٹھ پجارو چم چم کردی اے
 ماڑے دے خاباں وچ یاماں ہوندا اے

لٹ فرنٹ دی عجب بہار دکھاندی اے
 بوجھے کنگھیاں سرتے دھاماں ہوندا اے

باوا لہدے پھردے چ انھیرے دے
 اک پڑی توں روز ہنگاماں ہوندا اے

چیتے دی دھونی تے دھندی

چیتے دی دھونی تے دھندی پون پھرے
درد رجانی اکھ اندر فیر سون پھرے

اس گھر لگے رہن پتاسے نماں نوں
جس گھر دی نت گھر اندر تون پھرے

اوبھی مٹی وچ کجھ لوہا چوکھا اے
جس خاکی دی موڈھیاں تے نہ دھون پھرے

کوڑا سمجھن جہڑے لوک غریباں نوں
ہستی بھلے اس ذہناں وچ ڈون پھرے

کچھ پرتیوں نینن خمارے اودہ رہندے
جہناں بلاں تے وصال دا گون پھرے

ایس جگت وچ اودہ نہیں رجدے جہناں دی
بھکھی نیت وچ ہر دم روٹی لون پھرے

جس چوں کے غریب دا بجزا نہیں ہوندا
کیڑیاں وانگوں اس گھر زر دا بھون پھرے

خاک دے وچوں چانن چھلکے

خاک دے وچوں چانن چھلکے نور جہیا
جسراں وچ جڑھاں دے لکھیا بور جہیا

رہی دکھ نے انج ویب وسایا اے
دیکھو تے ہر ذرا اے کوہ طور جہیا

پلپھی دی جے ڈھاہنی دیکھی یاد آیا
والاں وچ سواندھا اوہ سندھور جہیا

جہی اکھ دا چھپر جھیتھوں انج چووے
گچھا سولاں پچھا رے انگور جہیا

میرا اتھرا جذبا نور نمازی سی
سدھا سادا سوہنا یار ظہور جہیا

مٹے دل دی ٹہری وچ آباد رہوے
شاہ رگ توں جو نیڑے سے دور جہیا

پیر پیر تے سولی تھڑکیں نہ باوا
ننگے پیریں جیون پنڈھ کھجور جھیا

دل سا گرنوں جس دا اے

دل سا گرنوں جس دا اے ارمان جہیا
اوبھی اکھ دا چھپر اے آسان جہیا

مینوں تک کے چھ چھ سے پھلاں چوں
چھڈ دے یار طریقاً ایہ ازمان جہیا

جیوں ورقے چہنے لیراں کیجے نہیں
قیدن روح تے کاہدا اے احسان جہیا

ڈیگر توں پرتائے جہڑا بخت مرے
رب ہے کوئی میرے کل ایمان جہیا

دے کوئی "میں" جسے وج کتھے واں
حل نہیں ہوندا ایہ مسئلا آسان جہیا

قالم اگے دھون جہدی وی جھکدی نہیں
مینوں چنگا لگدائے میری آن جہیا

من مندر وچ جنوں چوری پوج لیا
عرش اے زلفاں والے دا ستمان جہیا

دھر کو مکیا موت حشر دا جد اوہنے
میرے سر تے رکھیا ہتھ امان جہیا

افسر شائے چوری غریب غداری
ملکوں مکے کوئی نہیں امکان جہیا

سحر دپہرے ظالم چن چڑھاندے نہیں
چن چڑھا کے کردے پھرن اعلان جہیا

بادا الف چوں ی تیکر پڑھ جاندا اے
مخفی راز دا جانو اے انجان جہیا

ڈونگھے پانی سٹ کے

ڈونگھے پانی سٹ کے کنکر ویکھ رہیاں
کجھ چپاں دے ٹندے منظر ویکھ رہیاں

سورج چن پہاڑ سمندر پہلواڑی
سوجھاں وچ میں اوہنوں اکثر ویکھ رہیاں

غزل پنجابی کنوں کنوں پچی سی
ہن میں اوہدے پیریں جھانجر ویکھ رہیاں

لکھاں ندیاں پی کے وی جو تا اے
پکاں دی سولی تے ساگر ویکھ رہیاں

جہڑا اپنے اک وی ساہ تے قادر نہیں
اوسے نوں میں جگ تے قادر ویکھ رہیاں

ساہے پنڈے رزق حلال کماون جو
اوتھاں دے بچے ای لاغر ویکھ رہیاں

باوا اتوں بگے جاپن اوہناں دے
کالے کاواں ورگے اندر ویکھ رہیاں

ڈھیٹھ ورولیاں مگر نہیں

ڈھیٹھ ورولیاں مگر نہیں مل نسی دا

چھٹک وصال اے تھل رل سسی دا

ڈھجلی دے کراٹ سنے مہیں پیلے نے

بارھاں سال ماپ رہیا ددھ لسی دا

سورج ڈھل پرچھاویں کندھیں لا پھڈنے

پریت گواچی تے نہیں پیا ہسی دا

نال فرات دے ضد لائی اے ایس جویں

قسے پیجا ہوندا نہیں اکھ تسی دا

تیرے تے مہینوال بھروسا کر بیٹھا

سوپے نظراں نال نہیں دل جھسی دا

حسن عنایت کیتی نوں پرتاندا نہیں

دل دے کے دلدار توں دل نہیں کھسی دا

نیزے ہو کے شیشا سمجھ کے دیکھے تے
سورج نوں کھا چھڈا پانی کسی دا

کلیاں بھج تریل نہائیاں ہوں تداں
جے دنداں تے پھریا پوٹا مسی دا

کچی تند دے عشق ول اوویں ول کے
یار نرڑ نہیں ملدا پریت دی رسی دا

بس اتی دا اولھا سانجھ سہان کرے
باوا رت جرلان دا پنڈ نہیں دی دا

ذہن مرے وچ ربی لہراں

ذہن مرے وچ ربی لہراں بہراں نہیں
میرا کیہ کھوہنا ابلیسی لہراں نہیں

جے اوہ پل اے اوہدیاں رکڑ رنجھاں رہن
میں دریاواں میریاں لکھاں لہراں نہیں

اُھے ذہن بنائے نکلی چان تے
پنڈاں وی اچ رہتل کھا لئی شہراں نے

سمجھ نہیں آوندی کہناں سان چڑھائے نہیں
سکھ دیاں گھٹریاں کتر لھیاں ہن پھراں نے

دھوں رولی مہنگائی غربت بے حسی
زہر فضا وچ بھر تھڈیا اے زہراں نے

مسلم قوم شہید کریندے نہیں کافر
اسماں تے تاجیواں باوا گہراں نہیں

ریت پریتوں پورے گھنڈے

ریت پریتوں پورے گھنڈے یار مرے
مٹاں دے کے مینوں چنڈے یار مرے

سینے نال ملا کے سینا ٹھنڈا پاؤں
گنگھ جن اوہ میری ٹھنڈا دے یار مرے

خون پسینے ساٹھے ساتھ بناندے نہیں
دکھ سکھ میری جیون پنڈے یار مرے

چھمکاں نال پھنڈے قیدی پیاراں دے
مینوں ننگے پنڈے پھنڈے یار مرے

میری فلفلی باجھ کرودھوں دس دیون
بھل میری نوں مونہہ تے منڈے یار مرے

ساہواں وانگر مہدے نہیں کجھ آخر تیک
جیون رنجھاں نال نہیں ہنڈے یار مرے

کول نہ ہوں پیڑوا ساگر کانگ چڑھے
دل تانے میں پھوڑے کنڈ دے یار مرے

بت اچیاون دی مٹھی اوہ چس لاون
زہری ہین کھڈونے کھنڈ دے یار مرے

چینی چینی کردے نند کے فن میرا
میرے حصے بخرے ونڈدے یار مرے

بکری ساڑ سواہ کر چھنڈدے طعنیاں نال
ساڑ بھنڈانے کولے جنڈدے یار مرے

کھ مرون دین سبنیاں گلاں نال
گلے کپڑے وانگلوں چھنڈدے یار مرے

ہتھ چالاک نشانے مارن بتیاں نوں
اپنی تہمت مینوں منڈدے یار مرے

کھیت غزل وچ لفظ نویں بے گڈنا واں
میری پنچی رہن کرنڈدے یار مرے

غیراں دے سجن نہیں میری ندیا نوں
باوا میرے راز نہیں بھنڈدے یار مرے

سوز گداز ودھائے دل وچ

سوز گداز ودھائے دل وچ نت دی یاد
ہور دھمائے جنڈی مٹھل مت دی یاد

پڑھیاں اکھر گھوں مون نور مجسم ہون
مت دے بت دی سولھ جہی وچ چت دی یاد

آپ منوں نہیں روند اچانک وجیا سی
روز ہراوے مینوں اوسے جت دی یاد

خاک دی عظمت وانگ گلاب دی ٹہنی دے
سجدے خواب کرائے سجن بت دی یاد

مر کے دی مرجانی مگروں لہنی نہیں
حشر دیہاڑے تیک نہیں بھلنی ات دی یاد

پے دی مجبوری توں پت پردیس گیا
پت دے جج بھلائی تن توں پت دی یاد

باوا اکھڑ گھوڑے ہوں خیال تدوں
جد وی آوے اوس سخی تے دت دی یاد

عشق دی نین تے جتھے جتھے

عشق دی نین تے جتھے جتھے گھاٹ پیا
اوتھے اوتھے چلے ہجر گھراٹ پیا

دھوں رولی وچ دم وی گھھدا جاندا اے
ذہن دا دیوا کڈے لمی لاٹ پیا

مالک دا غصا ہن کڈھسی بلداں تے
تیل پیائی کاما بیھے چھاٹ پیا

من ماچھی نے سانجھ لیا اے سیکن نوں
سوچ دے بیلے سکيا جو گکراٹ پیا

پیراں دے پھٹ پھلاں وانگوں ٹھک پئے
چھالا چھالا بھریا وچ تراٹ پیا

میں جس دی وڈیائی اندر چھپ جاناں
میری سیرت دی اوکر دا کھاٹ پیا

باوا کوٹھیاں کاراں زمیاں لوکاں نوں
عشق دی دھونی مینوں کریں الاٹ پیا

غربت جائے بچے بھاویں

غربت جائے بچے بھاویں لاغر نہیں
اکھ وچ نہیں ترسیویں ڈاڈھے صابر نہیں

کونجاں دی فطرت وچ پنڈھ وچھوڑے رہن
لیکھ اوہناں دے دھپاں پالے وانگر نہیں

والو وال اوہ واء ورو لے ولدے رہن
جہناں نے پیراں وچ بدھے چکر نہیں

جہڑے پیار اساری اگے کندھ بندے
اتوں مومن وچوں کالے کافر نہیں

رہا دے کھاں نرڑ ویلے منگن نہ
جہڑے بھیل مزدوری توں آثر نہیں

چھپڑاں وانگ جو پونگاں دے ترقاٹ سنن
سک جانے اوہ جھوٹھے کاہدے ساگر نہیں

دل دا کوٹ کچیرا باوا نہیں ڈھینا
حملے کر کر تھکنے غم دے لشکر نہیں

میرے بوجھے وچ نہیں بھاویں

میرے بوجھے وچ نہیں بھاویں اک پائی
دکھ امیری تان کے کھتے چک پائی

جھیکھی کوڈی مل لیا نہیں لعل کے
دل جہی سستی شے نہ میتھوں وک پائی

نت ٹری رہندی اے روندو منزل نوں
پیڑ مسافر اک تھاں تے نہیں تک پائی

چھکاں مینوں ڈاڈھا اندے پایا اے
کیس دروہلی یاد دی سک نے چھک پائی

اس استاد زمانے منتر پڑھ پڑھ کے
ہر ایک وچ اپنے دوج ترک پائی

اوہدی باہ دے بھانہڑ بہن ہیرے تے
اوپنے کیسی متراں کولوں سک پائی

دو جگ لے کے آؤ جم جم باوا جی
 آ سجا ہے چاواں کھلی ہک پائی

منگلوئیں چائن نال نہ من

منگلوئیں چائن نال نہ من بھرما جاوے
سورج جذبیاں اندر دھوڑ دھما جاوے

مست ہوائے تک لے کہ دھمیں سبھاں نوں
دل وچ ہور وسایا نہیں ہن آ جاوے

خاہاں وچ اچ یار دلا سے دیندا رہے
زخماں تے اوہ لون سگوں کجھ پا جاوے

دوری اگ بروری سیتل کر چھڈے
درشن دے کے ٹھنڈے جذبے تا جاوے

بختاں دے اسمان دا سورج چمک پوے
دے کے فیر جھکانی آہرے لا جاوے

حالی وی جے میرے اتھرو کچے نہیں
روپ دے دھپے کردے بیر پکا جاوے

بت میرا جے سک کے ڈھینگر ہو یا نہیں
ہجر دی چنے پٹھاں اگ بھتا جاوے

ستم اڈیک مری توں ہن نہیں جر ہوندا
ہتھیں لوہ کے میری خاک اڈا جاوے

شیشے دانگوں آہویں ساہویں ہو جائے
میرے دل دی ٹٹ بھج آپ مکا جاوے

جتھے ہوویں تینوں باوا دیکھ لوے
اکھیاں اگے تانی چادر چا جاوے

شہری واس چ سوچ مری

شہری واس چ سوچ مری بے جنگلی اے
خشبہ فطرت رت میری دی رنگلی اے

نت نویں جلوے وی پن کے رجدی نہیں
اکھ سوالن بے صبری جہی کنگلی اے

عدل جہانگیری دا ٹل کھڑکاندی نہیں
نظم جہی میرے دکھاں دی سنگلی اے

پہلی رات دا چن کے دا مانگت بے
اوپنے ٹٹی ونگ کے دی منگلی اے

دھڑ خشاں دی ایس اڈائی اے باوا
جگ دے ہتھ وچ چھیلی نال ترنگلی اے

طور پئی اکھ دتا عشق

طور پئی اکھ دتا عشق ایل چڑھا
برہا مندا لیا ابالے تیل چڑھا

سول پرچی ہور سگوں رت پیندی اے
جند گکری تے بیٹھاں انبر ویل چڑھا

من ماہنو نوں موت دے مائیے پایا نہیں
پلکاں اتے ریحھاں تا میل چڑھا

ڈھینگر تے پھل کھڑ پینے نہیں ایس وجوں
چتر اس تے چھڈی ویل روئل چڑھا

گوڈا بھجھ کے تالو کڈھدے جذبیاں نوں
دھون نوڑ کے چھڈی صبر نگیل چڑھا

اک جواہری اپنی جان بچاون لئی
سنکر دی تھاں دتے لعل فلیل چڑھا

باغوں چور ہوا نے ہتھ دکھایا اے
بانے تے لئی پھلاں دی پھیل چڑھا

موگے اگوں اپنی واری چودھریاں
پھنا دے کے لئی اے یارب ٹیل چڑھا

جانے سادھ دی اوس لتلوٹی لہ لئی اے
جیس رکھیل نے سجن دتا جیل چڑھا

ایہوں پچھو ایس غزل نوں باوے نے
مقطعے تیکر لئی کہوے حیل چڑھا

کیری اکھ دے ہتھ وچ

کیری اکھ دے ہتھ وچ تیز کہاڑی اے
لگدائے فیر کے دی قسمت ماڑی اے

دشمن تے کیہ گلا گزاری یاراں نے
میری ہر گل پیراں پٹھ لتاڑی اے

بخت چڑھائی ادھ اسانی پہنچی تے
وقت دی تیز ہوا نے گڈی پاڑی اے

اوہدے اتوں لکھاں غزلاں وار دیاں
ذہن وچ جہڑی میں اک صورت تاڑی اے

یار تاڑی اکھ وچ نور شرارے نہیں
میری جند گلاب تاں نے ساڑی اے

کل ویایں دے سر تے اج اتاں نہیں
ایہ وی نور جہان کے دی لاڑھی اے

حالی تک میں چلیاں دودھ پینا نا واں
 سپاں تال مری وی یاری گاڑھی اے

کو لے پتریں درد و گتا

کو لے پتریں درد و گتا میلا ریہ
کندل بیری نال گوانڈھی کیلا ریہ

گنگاں دا مل اج ہزاراں پاندے نہیں
ماڑا بنا کسراں عید تے لیلا لہ

اوسے لس تے راہی لئے چاندے نہیں
جہڑی راہ وچ بے عقلی دا بیلا پہ

رحمت دی برسات وسا دے یا مولا
جیون سرہیوں دی پیلی توں تیرا لہ

اج شرع وی بن گئی کھیڈ مداری دی
اج گروواں نوں جھوٹھا اوہدا چپلا کہ

دھر تیکر اوہ پہنچ نہیں سکدی ٹٹ جاوے
جہڑی پریت دی سنھیں پیسا دھیلا بہ

باوا اکھ کھڈل کیہ ٹپاں ڈھا لے گی
 جھڑی درد رنجانی وچ ہے ڈیلا تہ

لعل زمرد الماس تے نیلم

لعل زمرد الماس تے نیلم پتھر نہیں
توں ہوویں تے موتی نہیں تے کنکر نہیں

وانگ چھلاویاں پل پل روپ وٹاندے رہن
اکھ دی سٹاھی تے نہوں دھرنے منظر نہیں

عشق ہوراں نے جدوں بیانی کیتی تے
رکڑ اکھ وچ سانجھ سلابے وتر نہیں

سورج نال تریل اٹھاون والے وی
رحمت دا ہر تہکا تہکا ساگر نہیں

نال سمندر اوہنے لاواں لا لیاں
اوہدے نمین نمائی تڑکی جھجر نہیں

نمین مرے نہ بیعت قبولن فاسق دی
کربل والے دا سر صدقا صابر نہیں

اوپرے بھیت دا انت کسے نے پایا نہیں
 باوے کول وی دکھ بڑھا دے وافر نہیں

محنت دے رکھ لان جو دھپے

محنت دے رکھ لان جو دھپے رلدے نہیں
جوں ماڑے نوں سینے لا کے کھلدے نہیں

کدھرے سچ دے سرتے پگ سلامت اے
ایسے کر کیک قہر وروے جھلدے نہیں

میلے کپڑے دھپ جانڈے نیں دھویاں پر
داغ ضمیر دے من مارن بن دھلدے نہیں

آساں دے رکھ گولھاں اندر قید ہوئے
اوہ مٹی دی بکل باجھوں کھلدے نہیں

سچ سدا ای سولی چڑھ کے دھمدا اے
کفر افارے سچ تھیں ساوے تلدے نہیں

نمین نیارے دیکھن کارے جگ والے
مفتی یار عنایت کیجے ملدے نہیں

ڈردا ہن دریا وی پٹھوں نہیں لنگھدا
 حال چنگیرے اوس وچارے پل دے نہیں

عادی ہوون جو تطہیر دی خشبو دے
 بھکھے مر جاندے نہیں گاواں بل دے نہیں

پھل پیرے وچ انھیرے واجاں دین
 جھوٹے پھل تے چانن وچ وی بل دے نہیں

کربل تے دی سک نے بیج وکھایا اے
 دکھ گلیڈو بن کے اکیوں ڈلھدے نہیں

لفظاں دی گلی نون چاڑھ اسمان دے
 ایہ باوے دے کم نہیں اوہدے ٹل دے نہیں

کیہ کیہ دکھ ہن چنبرے دل

کیہ کیہ دکھ ہن چنبرے دل نوں کیہ دساں
آہرے لاں کنج ہنبرے دل نوں کیہ دساں

وانگ کپاہ دے سٹاں کھا کے پھلایا اے
دکھ دی چھنی چھنبرے دل نوں کیہ دساں

نین جھاراں بھانبرے سیت وروے چھے
جو کم پینے رنبرے دل نوں کیہ دساں

کنج پچیا اے ویلے درد وچھوڑ دے
ویلنیاں وچ جنبرے دل نوں کیہ دساں

سیت نہیں لہندی نگھ نہیں چڑھدا کیہ کیہ پاں
یار رضائیاں کنبرے دل نوں کیہ دساں

جھلے لھے پھٹ انگوری پھڑدے نہیں
کیہ کیہ بنھاں پھنبرے دل نوں کیہ دساں

لوکی انہڑی ہانڈی نوں بھن چھڈوے نہیں
کنج سنبھالاں انہڑے دل نوں کیہ دساں

من شیشا جد چلکے گر

من شیشا جد چلکے گر دی بانی چوں
مینوں کر بل دس پیندا اے پانی چوں

بھن تروڑ لیا سو پیار دی کسی دا
اکھیاں راہیں پانی کڈھدائے کھانی چوں

ترتے تنیا ہتھے دی جد سٹ پنیری
حق حق دی آواز پئی آوے تانی چوں

میری پیڑ تے چنب دلا سے بھدا اے
مینوں رب دا جھولا پیندائے بانی چوں

میرے من دی کالکھ ہن دھپ جانی اے
مینوں گھار پئی دے سوچ دی لانی چوں

اسیں مسافر نٹھ کے پوری سن لیندے
درد پیا کردا اے نظم کہانی چوں

سورج اکھاں کھول کے ٹھیڈا مار دوے
حالی رات گئی نہیں صبح سہانی چوں

دھی جھی چاء چڑھیا پر مہنگائی توں
میری موت پئی دسدی اے مرجانی چوں

جندی پوے نہار مسلی چھوہر اتے
مصرع جمیا اکھراں دی بھربانی چوں

جد دریا نے رخ پرتایا پل رووے
باوا خد نوں پل ویہندا سی پانی چوں

مہنگ بلا کیہ چنبرڈی آن

مہنگ بلا کیہ چنبرڈی آن غریباں نوں
غریت مارے لوکی رون نصیباں نوں

عجب اکھاڑا بن گئی اج سیاست دی
لڑ کے مارن ہور بچان رقیباں نوں

وقت دی دھوڑ تاریخ اساڈی دھوڑ گئی
کھا گیا اے ہن جوین زنگال جریباں نوں

سایڈ افیکٹ نہ ہووے ایلو پیٹھی وچ
بھل جانڈے ہن تیک مریض طہیباں نوں

دکھ دکھ کندھاں کر کے لگدے راضی نہیں
دوروں دوروں کرن سلام قریباں نوں

بھائیڑ پریاں دے ساویں کنج آون جو
تصویراں وچ لہدے پھرن حیباں نوں

اکھ اشارے پیار شرار بنے فر کون
چپ کرائے اکھ دیاں لمیاں جھپیاں نوں

بھیڈ جدت دی چر گئی ورق صحیفے دے
داد ملے ہن بھ پٹھیاں ترکھیاں نوں

مرزے ادھال کے صہباں مروایا
دیو مبارک جا کے ماسی پیاں نوں

مسلم نال اتقاقی توں جے مردے نہیں
باویا لایا ویلے رنگ صلیباں نوں

میرے جذبے پھل نہیں

میرے جذبے پھل نہیں یاں نہیں باس جھے
رنگ نہیں یاں نہیں ذہناں وچ احساس جھے

عین بنایا م م م شوق ثواباں دا
دادھڑ کر چھڈیا اے ہجر خراس جھے

بوند بوند وچ غم دے بند سمندر نہیں
شبنم شبنم اتھرو نہیں اکاس جھے

کاں کتے جے کھان تے جھلکا انہڑی نوں
بھیڑے پتر جسموں کپے ماس جھے

میریاں سدھراں پنکرن وانگ شٹالے دے
چنگے عمل نہیں وریالاں وچ کھاس جھے

میرے دل دی رنگن رنگ وکھاندی اے
سدے چہرے سدے بین اداس جھے

تنگ مکاناں دی رہتل بس سوڑی اے
دل تے ویزھے رکھدے بین اکاس جھے

بیوا ماں دے بچے فطرت بھل گئے نہیں
ہسدے وی نہیں رہندے سدا نراس جھے

پینڈو بالاں وانگ نہیں دل دے روگ مرے
بھولے بھالے دل دے صاف حساں جھے

کوڑا قلم تے کاغذ جسا بندے دا
ظالم کاتب اکھر لیکن لاس جھے

جگ تروڑ نہ دیوئے میریاں رنجھاں دے
کولے کولے ہتھ نہیں ماکا ہانس جھے

جھیلاں اتے کونجاں اترن دے منظر
اکھیاں اندر بہ گئے ٹھیری واس جھے

کھیرو کھیرو جسے سانگ تے سچ چڑھنا
جیون پینڈے کرہل دھپ پیاس جھے

غزلاں دے شاہ جن وی باوے کیلے میں
 چے اکھر پڑھ پڑھ کے ”والناس“ جے
 ◆◆◆

نال تخیل رب تھیں ناتا

نال تخیل رب تھیں ناتا جوڑ رہیائے
دنیا نال اوہ بندا سانجھاں ہوڑ رہیائے

سیٹھ نے کوٹھی دے وچ بگری پانی اے
مزدوراں دیاں تاہیوں سدھراں توڑ رہیائے

ماڑیاں دے گھر گن من دانے خالق دے
کچھ گگڑا کیوں نال غریب اجوڑ رہیائے

ہیشا صاف دکھایا محشر نوں پر یار
لیکھا کر کے من دا کچ ترور رہیائے

اوہ بھولا تے وانگ جلیبی سدھا اے
گل پرے دی بھوں چوں دیکھ کھروڑ رہیائے

وصل دا مانگت حسن دی تاب نہیں جھل سکیا
مست بنی پھر دا اے جو پکروڑ رہیائے

جسیوں لاغر جیرا وانگ پہاڑاں سو
 سر تے آئی نال اشارے موڑ رہیاے

وسوں وچ چار چنیر یوں

وسوں وچ دی چار چنیر یوں لگی اے
 سانجھاں پٹے بخت سڑے دی جھگی اے

کونجاں وانگوں خالی ہتھ اڈ چلایا ایں
 جس پڑاں چوں چوگ چراں توں چگی اے

پیڑ پسندا لکھیاے بوٹا مہدی دا
 تھوہر تتاں چ تاہیوں خشبو اگی اے

ملک نوں چول نیاز دے سمجھن والے لوک
 ڈھڈ وگتے کھاندے رگو رگی اے

نرداں نوں بدلاون چوہیاں وقت دیاں
 اسی پاسے دے کھیڈ کے دی گئی اے

تن دھوڑی ے سب کرنڈیے پہرا دین
 لعل پرتا دل درداں دی گئی اے

باوا سک اے سیک سلابا بنیا تے
جنس پرانی پریت بھڑولے گئی اے

ہاسیاں نال اوہ میری

ہاسیاں نال اوہ میری گھت اجوڑ گیا
میں بے دوس نوں میرا یار وچھوڑ گیا

جاندا جاندا ٹھیڈا مار کے نظراں دا
میرے پیار دے بت شیشے نوں تروڑ گیا

راہ وچ میں دکھاں دی کھٹ وچھائی سی
موڑ رہیاں پر میتھوں ٹر انموڑ گیا

محل دلے دا بھاگیں بھریا جنت سی
بھانیز بال برہا دا میں دل موڑ گیا

اس اچے نے انج دا اچ وکھایا اے
سینے تے اوہ میری دھون نہوڑ گیا

بے پرواہ ہتھ ویلے دی کھمکھیر پھڑی
میریاں نشیاں دی اوہ دیگ کھروڑ گیا

اون قوانی کرن سلا ماں باوے نوں
ویلا جج ے لکھت دی تار تروڑ گیا

ویلا پاتی چاڑھ رہیا

ویلا پاتی چاڑھ رہیا بلوان جہیا
 افلاطونی ذہن سو یاں لقمان جہیا

آپ فرشتا بندا نہیں شیطان کدے
 لالچ وچ انسان بنے شیطان جہیا

بھکھڑے راہ وی مہکے مہکے دسدے سن
 جیون رستا ہن دے سنان جہیا

ریتاں بلھیں چپ دے جندے مارے نہیں
 اندر شور اے کونجاں دے کرلان جہیا

ماہی نوں دل والے چن وی آہندے نہیں
 چن پورا بھکھے نوں دے نان جہیا

اپنے موہوں لوک فرشتے بندے نہیں
 ورا ورا ماہو اے انسان جہیا

رشوت' چوری' ڈاکے' غربت' غداری
ملک سچ باوا ہر دکھ اے سرطان جھیا

ہسدے بلھیں جے فجرے

ہسدے بلھیں جے فجرے انسان ملے
بھیس وٹا کے بندے دا رحمان ملے

لگراں پتیاں پھلاں خشبو تتلی چوں
جھک جاں جتھے یار تری پہچان ملے

غزلاں دی شہزادی نوں پہنا دیواں
ہیریاں ورگی اکھراں دی جے کان ملے

روح مری نوں یار تراوت تیری اے
ماں دی لکھوں جوں جساں نوں جان ملے

دوزخ ورگا سیک چڑھایا غربت نے
دل دی کڈھ ہواڑ لوں جے ہان ملے

مینوں داء کوئی دے نفس نوں مارن دا
ایس جگت وچ انج دا کوئی بھلوان ملے

چم لئے پھل گلابی چھوہ لاں ناگاں نوں
حسن دیئے سرکارے اکھ نوں دان ملے

گز گز لمیاں جیہاں کولوں نیڑن نوں
جیہہ ترکھی کر لاں جے کر سان ملے

ہاڑی سو کے سونی ساون روڑھ لئی
مچھاں دیگن منڈی وچ کسان ملے

اوتھے اوتھے اساں مسیت اسار لئی
جتھے جتھے تیرے پیڑ نشان ملے

ساویں بہ کے یار سنے تاں چس آوے
میری غزل نوں سر ساواں تے تان ملے

کڈھدے کاہنوں جند دی جھیکھی منجی دی
باوے ورگا جے کر سد ترکھان ملے

یار دی پریت چٹان میں

یار دی پریت چٹان میں ہک تے چاڑھی اے
بے دردی نے میٹی اک تے چاڑھی اے

دوری جوں جوں ہک مگھور بناندی گئی
لوں لوں دی اکھ میں وی سک تے چاڑھی اے

یار جدوں ست رنگی پینگھ توں لہ بیٹھا
میں وی اپنی رنگن پھک تے چاڑھی اے

ایس جواب نہیں دینا جدوں سوالاں دا
سوچ نکمی ذہنوں دھک تے چاڑھی اے

چک چوں جد دا اکھ ورولی گھیر لیاے
انیر ویل نظر اس چک تے چاڑھی اے

یار جو کہتا اس وعدے تے پوڑھی نال
تاگھ گھڑی دی ہر نک نک تے چاڑھی اے

دل ناڑے نوں باوا کھچاں پیاں نہیں
سرت دی بازگرنی چھک تے چارھی اے

یار دی دکھ نے میری

یار دی دکھ نے میری کبھی جھڑکی اے
میرے پریتل دل دی جھجری ترکی اے

پانی وچ مدھانی پایاں رت رڑھدی
جہاں چھوٹی گل دوی رڑکی اے

میری جند نوں جہاں جندرے مارے نہیں
اوہناں تے میں جان ہمیشا چھڑکی اے

جگت کرمجوا گھوٹ کے پینا گجھ گئے آں
چاہ دی پیڑ پرانی سڑکی سڑکی اے

آں دوال کھلوتیاں رسیجھاں پالو پال
جہنوں ہتھ لاواں اوہ ڈردی کڑکی اے

پیار دے محلیں کھلے در نہیں لنگھن نوں
پرت کے اون نوں اک فنا دی کھڑکی اے

ساہ نوں چھڈ کے چنے ذہن ہلا دتا
خورے باوا ایہ کسراں دی ہڑکی اے

اکھیں پکھیں لا کے پیٹھن

اکھیں پکھیں لا کے پیٹھن کاجل سوچاں
دل اتھرے نوں کھلن گٹوں سانول سوچاں

ایس جگت وچ ٹھیڈے کھا کھا وانگ غریباں
دائیاں نوں وی عقل سکھاون پاگل سوچاں

بزکاں لین ترہکن ایہ نہ کھان انگوری
چین گوا کے ہوئیاں ہرئیاں بے کل سوچاں

نگے چن نوں جھیل ج نہاؤندیاں پانی پی کے
امرت بنیاں موہریاں زہر ہلاہل سوچاں

ٹھوٹھے باجھوں ساویں چھابے رکھدیاں سن جو
کتھے نیں اج موت پیاں تریاکل سوچاں

دہرے بھرن بہروپ دلاں دیاں کوڑھیاں باوا
پکھ دھڑے دا مارن پیاں عادل سوچاں

جس دادارو کریندیاں رہن

جس دا دارو کریندیاں رہن مسلسل سدھراں
ہجر اوہدے وچ موتی کیرن بادل سدھراں

حیرت دے دریا وچ ڈبیاں ہوئیاں ساویں
دو کوٹاں چوں وٹھ مکان شکل سدھراں

لوک ضمیر فروشاں دے کن اکھ تک زر دے
فنکاراں نوں سبق پڑھاوان جاہل سدھراں

حکم ملے پانی نوں اوہدی وار نہیں آئی
اوہنوں کچھوڑے چاڑھی رکھن ساحل سدھراں

جدی ہے جاگیر دراچھاں رت وچ بھجیاں
آدمیاں تے حکم چلاون کابل سدھراں

مویاں نوں فر مارن دے لئی قبر گھراں چوں
مردے فیر اٹھان پیاں اج قاتل سدھراں

شوق دے ویڑھے باوا غزل دا بوٹا گڈدے
یار کدی تے دین گیاں ای پھل پھل سدھراں

سکا پتر نال ہوا دے

سکا پتر نال ہوا دے گلاں کرداے
رکھوں ٹٹ کے اکلاپے دی دھپے ٹھرداے

دلیں گداز رچا کے ٹھنڈا ہوندا جاوے
اوہ غم جہڑا اکھ وچ اتھر بن کے ترداے

ساہن امیراں توں اوہ بندا ماڑا چنگا
رکھا سکا کھا کے جو دم رب دا بھرداے

وقت استاد سکھا دیندا سبق اکھیرے
پنجویں باب توں کچھے سمجھے ازبر کرداے

باپ بنے فر کھولے کل خلاصے فطرت
بچیاں لئی فر کیہ کیہ کھہ دکھڑے جرداے

فطرت بھیت بنایا موت حیاتی والا
ہر ساہ جیندا دل دی ہر حرکت تے مرداے

دلک دلک من بالک آکھے لکھیں قصیدے
نظمیں غزلاں نال تیرا کیہ باوا سرداے

نہیں کرنی توں ایہ ڈردی

نہیں کرنی توں ایہ ڈردی بھرنی ویلے دی
نت رجبھ انگوری چردی ہرنی ویلے دی

بکوی ساڈ کے بھنڈن دھولے لین تریلی
بانہ بات پڑے ہر ہر دی جرنی ویلے دی

انہری لیکھ لیکھ نہیں کہدا نابر تھیوے
ہے انہری چھمچھم بردی بھرنی ویلے دی

پیریں سولان اکھیں رڈکاں دل نوں لوہنی
پر ہک نے کھنباں دھردی کرنی ویلے دی

غزلاں والا چینک لا کے کیل گئی اے
چھل جادو گرنی کردی مرنی ویلے دی

اکھ نے نم نم سمکے جنے جیون لوہنے
اکھ ڈردی کسے نہ گھردی ٹھرنی ویلے دی

سکے کپڑیں جو بن دریا چیر وکھائے
ہے مردا تاری تردی ترنی ویلے دی

نیں دے کنڈھیوں لان قیافی

نیں دے کنڈھیوں لان قیافی عاقل رجبھاں
ذہن سے سپوں موتی کردیاں حاصل رجبھاں

روپ شرابا رباب دا عادی کردی منزل
وصلوں موت کنارے پہنچن واصل رجبھاں

باہواں والیاں لے گھنڈ دا مان وکھاون
ننڈیاں کنج سمھالن سر تے آنچل رجبھاں

من مندر وچ سوچاں دا بھگوان بنا کے
یار دوارے کچھوں کہنن چانول رجبھاں

جیون تھلے وچ کربل تس مسافر تک کے
کتھے نہیں مونہ لاندیاں سن جو چھاگل رجبھاں

فکر وی نہیں چوں آس دے ڈمرے پھڑ کے باوا
تیل تصور دے وچ کھاون تل تل رجبھاں

ات غریبی وال دھوا نکھے کالیوں

ات غریبی وال دھوا نکھے کالیوں ہو گئے دھولے
دھپاں دی کرڑائی کیتے گورے رنگ وی سولے

درد سیونک نے کر چھڈیا اے جیون دا چھت بھگا
نت رحمت دی آس دے لاواں ٹھمنے تھمیاں کولے

پنڈ دے بال وچ بھلدے جاون ناہن پنجاہی ہلاں
شہریں وسدیں لوک کیہ جان چنے آلے نولے

سوچاں ہتھیں ادم دے موڑھے نال کرنڈ تروڑاں
جہدن بخت بیائی کرناں اودن پے جان اولے

مطلب باجھوں ایس کسے دی وٹی وی نہیں واہی
دولت دی چھنکار بنا جگ گل کوئی نہ گولے

بگیاں تاراں سر وچ آئیاں نہیں پرنجیاں سدھراں
باہواں نال کلیرے لکے نہ گناں تے مولے

فطرت توں جو جان اگیرے جان حیاتى ہتھوں
 آہنیاں وچ بوٹ نہیں رہندے جہڑے جاوَن وولے

اچ اڈارے ملوک خیالاں

اچ اڈارے سولھ ملوک خیالاں نال سجائیے
یار اسی پابند غزل نوں لالاں نال سجائیے

عیش آرام پسندے لوکی نثری نظم دھریکن
اسیں نصیر خیال غزلاں دھالاں نال سجائیے

کجھ آکھن متروک وسیب دے لفظ رواں میں کرناں
اسیں تے ماں بولی نوں سولھ اعمالاں نال سجائیے

پچھلیاں پیڑاں سکاں سوڑاں ڈر اگے دا بھل کے
ماضی مستقبل دے ساہ ساہ حالاں نال سجائیے

دھن دی کالکھ دھم دھم چڑھدی ذہن دا تھاموں ٹھلے
وانگ فقیراں من حالاں تن قالاں نال سجائیے

عرشاں توں جہناں دی جا کے فیر دعا مڑ آوے
میت دی محفل صاف ضمیرے بالاں نال سجائیے

رب دی کیتی جر لینے آں جہدیاں ہن تقدیراں
 پھر تدبیراں کہدی گلے فالان نال سجائیے

اس مٹی چوں اگے پیندے نیں

اس مٹی چوں اگے پیندے نیں پھلاں دے مہکارے
من دی چٹا غیلیلی چوں لہجہ بھھمیل پھول اتکارے

ظالم ظلم کماون والیا اوہ دن چیتے رکھیں
جس دن چیرکاں بلھیں چڑھنے بلی تے لکارے

جسم لباس ضمیر ترے توں لکھت کدی نہیں دھینی
بے دوسے دی اکھی رت جو لکھی گئی مار فوارے

چار چوفیرے برج اچیرے ججات پوے گھر میرے
اپنے گھر وچ قیدی ہویاں تان کے آنکھ سہارے

پہلوں چال امیری تک کے پا غربت ول جھاتی
خالق اس مخلوق تری دے مشکل ہون گزارے

لشک دکھا کے اکھیں لکرے پا چھڈے نیں انج دے
ہور نہیں کجھ دیندے دولت دے چکارے

جدوں قلندر مستی اندر سر دیون نذرانے
چیک چکاڑے کہڑی گلوں پا چھڈنی ایس دارے

اکو چھٹک حیاتی منگلوں میں

اکو چھٹک حیاتی منگلوں میں جھورا نہیں جھردا
بخت مرا چنگلیاڑا اے پر ہے گھوڑے دے کھر دا

اکھیاں تھکیاں غزل اساری عقل مری اچاری
عرش اتاریاں شعر لکھائے ہتھ دی کیتی اردا

تن دی لکڑیں نال بنائی کئی پستاں تک ہنڈدی
بالن کدی بنا نہیں سکدا اصل جلایا تردا

ہتھ پھڑی چڑی پچیاوے پھرک بدن وچ ڈر توں
جھڈیاں عجب تماشا ڈٹھا اوں چڑی دی پھر دا

روگ پیا جد یاد پتر پتر کنب گیا سی راگی
سازاں نال ملاپ نہ ہويا فیر پہاڑی سر دا

مل خرید لباس بنایا ہوئی جدوں دھوائی
پاٹن تیکر عیب نہیں جاندا کپڑے آئی بر دا

یار حسین ہلکنا اکھ دا پا کے پھتھا دل نوں
کیہ علاج کراں ہن سجنو میں دل دی چر مر دا

اک دکھ مان نہیں ہوندا سنگیو! عشق چ روگ ہزاراں
سو سو دارو کرداے بندا دھاڑ چ پچی اک گھر دا

لکھوے راہ حیاتی والے کر دیوے جو سدھے
دین کوئی وی دے نہیں سکدا گرواں دے اس گر دا

بچپن وچ کدی نہ گولے گرمی دھپاں پالے
آہن وانگ فلادی پنڈا وقت بڑھاپے بھر دا

دوزخیاں سنگ دوزخ بلدا سنگ حسین دا پا کے
چھٹک پٹک وچ جنت پائی! اج کارا سی حر دا

تن اجیارا من کالکھ توں چین قرار نہ پاوے
توبا نال ہمیشا باوا زنگ ضمیری کھر دا

اکواگے ہتھ پسا راں غیراں دے

اکو اگے ہتھ پسا راں غیراں دے پھاہ وڈھاں
ٹٹ جاون ہتھ میرے جے میں غیر اگے ہتھ اڈاں

میں آساں دے اچے بے روز کراہندا رہناں
سوچاں سٹ سٹ پور رہیا واں بنی غریبی کھڈاں

پندھ مکان نوں لان ٹپوسی پیروں نکلے ریتا
بھندے تھل وچ پھاس گھیاں نیں رنجھ میری دیاں ڈڈاں

جسم مرے دے لوں کنڈیا لیاں جسا ات زخمایا
بھ بڈھاں وچ نیک دھائی سیت وڈی وچ بڈھاں

رے پیار تے روح زخماندی پدھر ریاں جسا
میں پھاہی وچ پھاس گیا واں کیہ رکھاں کیہ چھڈاں

لکھویاں راہواں پین دھر سکے دو جساں اک ہوئیاں
قل امانت یار دی کسراں ترچولی چوں کڈھاں

جو پردیسی تھمدے ٹر پئے بیچ جاون گے دھپوں
 اوہناں نال نہیں باوے رلان فجرے لد گئے گڈاں

اکھیں دین گھس ویاہیاں

اکھیں دین گھس ویاہیاں ہجر ملے تے چکین
یار دی کچھے لک کے کچھ تے نال انگاں دے گکین

صدق آلی پرکار ج ماہنوں عمل دی پنسل بنھ کے
اپنے جسم دوالے آپے ہوند دی وگن لیکن

یاد تری دے چھیل چھلیڈے پک والی تھاں لگھیاں
چند مری ہن جھڈوے ناہیں چنہڑ گئے غم کیکین

ہاڑے ترے للاں جد وی سمکے بندے باوا
گنگے دل وی بولن باجھوں سن لہندا رب جکین

امن وی واج لگاؤن والے

امن وی واج لگاؤن والے واج لگاؤن جھگی
پت زیتوں دے لے کے اڈی پھنڈ دیندے نیں گھگی

چور بنے ہن امن دے پاہروں ایسے تاڑ ج رہندے
لٹ کھڑدے نیں مال بگاتا کلی تک کے گئی

بن کے منصف صلح کراندے آپ لڑائیاں پاندے
نا اتفاق توں لٹ کھڑدے بھردے اپنی گئی

او سچیار ای بالی رکھدا سادھاں دے گھر دیوے
چوراں دے گھر جنس کدی نہ وچ بھڑولیاں گئی

بزدل لوک کچے مانگت لوڑاں نوں بن جاندے
انکھی دے موہوں تریہ والی پیاس کدی نہیں آگی

ذہناں دے وچ دھرنا مار کے بہ گنی تیری ریتل
سیٹھ سجاون سو کیساں وچ ماڑیا تیری جھگی

اوہدے چھا کے لاگے چاگے ذہن چ لٹک سنیدے
 باوا اوہنوں ساویں کنئی آس اے نہیں پگی

ایس سے دے چکی وچ

ایس سے دے چکی وچ ہر بنا پسا جاوے
نیواں قد ہن لوڑاں پتا ہور وی کھسدا جاوے

اک سکاھی اکھ دے نشتر دل تے پاڑا پایا
اوہ ناسور غماں دے پچھلی عمرے بھسدا جاوے

جس دے پچھے پیڑاں بھریاں اوّٰن پیاں آوازاں
کوئج دا بانا پا کے کرّتل ڈولا کس دا جاوے

اوسے بخت سکندر اتے کرم اے خاص خدا دا
ایس نکھاکی دنیا اندر لنگ رہ جس دا جاوے

اندروں باہروں شیشے ورگے ذہن توں صدقے جاواں
ذہن دا تانا پیٹا جس دا مکھ توں دسدا جاوے

اپنے یا دنیا دے دکھ توں کنے بہن ابالے
دل دا ساگر اکھیاں راہیں آپے رسدا جاوے

وقت سپاڑھے چوس کے وس دی ہے تاثیر گوائی
قبر تلک دل وچوں تاء نہ اکھ دی وس دا جاوے

ادھ کھلی گلاب کھلی دے مینوں پین بھلکھے
پینچو رنگیاں بلھیاں وچوں چس نہ دسدا جاوے

ڈھلدی چھایا تے ہے مایا بول دوے جے دھاوا
پشتاں تیک غریبی دا ورتا نہ لسدا جاوے

جے ویلا سنیا سی دے نہ اوہ بوٹی باوا
آہندے نیس کشتا رہے کچا پارے مس دا جاوے

بند اکھاں دی کنجھی لا کے

بند اکھاں دی کنجھی لا کے کھول میں ہر در تا
موہ نال اندر یار وسا کے کر من مندر تا

انج لباس غزل تے رجھاں سوچھ ستارے ٹانگے
رت دا اک اک جھکا دے کئے رنگ ہرا کھر تا

اپنی رت دی سانجھ میں سکھی اک دیوانے کولوں
جو وجیا رت بھنا اوہنے چن ہر پتھر تا

لوکی آکھن واء کیہ لے گئی پانی اتوں لنگھ کے
میں آہناں اس موڈھیاں اتے چک سمندر تا

پکھی واساں وانگ ہر جوہے سوچھ مری دیاں پکاں
شعرں وچ لکا کے تالچ ہر منظر کر تا

میرے سو دیاں صفراں لاہ کے ایت تے ٹرکاندے
بخت دی آگ نے لعل مرا وی متھ اک کنکر تا

وہ دے سولھ ملوک بدن تے دکھ لکھدا ساں باوا
 اکھیوں گردی مے دا اوہنے پی اک ساغر تہ

پتھر اے تر دار ہندا

پتھر اے تر دار ہندا جوں پانی تے جھاواں
دشمن نظراں اندر انج میں اپنی ٹھاہر بناواں

میں گم نام آں یار دے ناں دی؟ ہمیل ماری بیٹھا
جنا کٹاں ہور دھمائے باس مرا سرناواں

چھوٹی گل نہیں متھے تے میں ازل لکھاری ہتھوں
من مرضی دے لیکھ لکھا کے ہن میں کیوں گھبراواں

جی کردا اے اج منصف نوں ہاواں نال ہلوناں
جگ ورتوں دی نظم سنا کے اوہدی نیند اڈاواں

بنا قصوروں ننگے پنڈے قاضی مار پوائی
لاساں میرے جسم تے لکھیا یار مرے دا ناواں

نال کمبیاں نیکی کیتی، مونہہ کالا کر جاندی
نال اصیلاں سوچ وی میلی کر لاں تے پچھتاواں

دل کبے وچ رانجھن بہا کے کراں طواف دوالے
 ملاں پھکی جوگا کھیرا پھٹے چاڑھ نہاواں

پھلاں دارنگ بشر تک کے

پھلاں دا رنگ بشر تک کے جد وی ذہن خیالے
سر ساگر نے لہک لہک کے مہک دے دیوے بالے

ہاں ذرا پر سورج ساہویں اکھ نہیں نیویں کردا
منگویں چانن نال کدی نہیں کالے بخت اجالے

دل صندوق چج رکھ چھڈنا واں میں درداں دی دولت
لوکاں وانگ میں لچ پیڑاں دے روگ کدی نہیں پالے

نگھ غریباں نوں دے ماں دے لوک امیراں دے لئی
لنڈا وی امریکا بندا آئی رت سیالے

رجھ دے دھاگے وچ پرو کے مکے وس سے دے
جگت خیالاں دے ہن پاواں غزلاں کنیں والے

چور چکاری دا ڈر کاہدا دل بوہے ہن کھلے
اپنے درد نصیباں نوں میں کاہنوں ماراں تالے

بے حسی دی رت نہیں تپدی سیت سگوں چڑھ جاندی
 ننگے پنڈے سورج مارے جد کرناں دے بھالے

نبلی پڑی دا قیدی آں ہتھ نوں ہتھ نہیں دسدا
 میرے بخت انھیرے سورج بن گئے آل دوالے

تن دے ٹھنڈے تھیہ نوں پٹ کے پیار دی آگ نوں کڈھاں
 میں کھکول نوں بھن کے پھڑ لئے ہتھ وچ درد کندالے

باوا دل دیاں کلر کھادیاں کندھاں ڈگدیاں جاون
 موڈھے دی ڈھا کندھ نوں دیواں مینوں کون سنبھالے

پین کھلار جدو کے غم دے

پین کھلار جدو کے غم دے جھٹ جھٹ دے کھٹ پیندے
یار ملن دے باجھ نہ میرے جیون دے جھٹ پیندے

بجر ہواڑاں سورج بھندے نین سمندر جھٹن
دکھ سلاپے وانگ گری دے بل جھٹ لٹ لٹ پیندے

کچھ مغرورے پین لباسیں وٹ پسند نہ کردے
اکلاپے وچ اندر بھاویں نت سو سو وٹ پیندے

سو جھاں دی چدھرائی فلک تے چنی سکے پائی
کچھ بدلاں دے دھوتے جھٹلے چھنڈ چھنڈ کھٹ پیندے

ایس جگت دے پاشے تے جھٹ پکدے بخت سولے
پخت کھڈاری منگیا جہنوں پوں دی جھٹ پٹ پیندے

اک وڈیرے دے پتر ول کائے انگلی کیتی
وڈھ کے پیریں اس انگے دے پوٹے کٹ کٹ کیتی

یار دے ناں دا چھتر بنایا سر ریحھاں دے تھے
 باوے ورگے سولھ بدن نوں وخت وی گھٹ گھٹ پیندے

پیار سلوک وسیب جہناں دا

پیار سلوک وسیب جہناں دا سانجھاں سنگ اگیرے
جھکدے وانگ پرچی ڈھانی اوہ ہن مرد اچیرے

ریتل والے رنگ قدیمی چاڑھاں نال پریتاں
فن نوں سوچ خراد چڑھا کے نقش جدید اگیرے

حال چرکھڑے تے لوڑاں دے مر مر کتن کتے
اوہ ماضی دے مڈھے کسراں ساری رات اٹیرے

شاہ پرچی دے جادو جیون عجب طلسم بنایا
جہڑی شے ول ہتھ نواؤ جاون نرخ اتیرے

بن گئی اے تصویر اچے تک واج نہیں سجن ماری
گیاں یار تخیل من وچ خورے گل اریرے

بھندیاں سدھراں نے رہ جانا لیک اتے پب دھر کے
ساہواں نے بتی ٹپ جانی لہندیاں وقت اچھیرے

پلکاں نال اٹھان نیوں کے ہر اک پیڑ سجن دی
 سوکھے تے نہیں ہوندے باوا عشق دے پنڈھ اکھیرے

تگڑے ہتھ وچ حکم دا سنگل

تگڑے ہتھ وچ حکم دا سنگل پا نیک دا والا
ماڑے دی راہ بوجھے پا کے دیون دیس نکالا

کامے دے گھر کا ما جہدا لیندے جھوپ وڈیرے
اوپدا سایا گروی رکھ کے بلھیں لاون تالا

تگڑے چبھاں سان چڑھا کے ماڑی ہون نوا کے
گل وچ پئی ترکھی کردے استریاں دی مالا

پانی ہلدا میل نہیں رکھدا ساحل تے سٹ دیوے
کس میلے دی میل نے کیتا سارا قلمز کالا

لوکی چبھ چڑھا کے اوہنوں مارن مار کولی
ستھ وچ بہ نہیں سکدا جے جہڑا پت ادھالا

میریاں اکھیاں سمجھ کھڈلاں وقت دی مکڑی تیاں
ہر وچوں میں تینوں ویکھاں لاه اکھیاں توں جالا

شارب مرزا انجم اسیر نون مشکل شاعر نہیں آہندے
 باوے کچھے چھلکی بنھ کے کردے لالا لالا

جس دی خشبورگ رگ اندر

جس دی خشبورگ رگ اندر رت رکن وچ بولے
اوہ شرمائل کہڑی گلوں رہے اکھیاں توں اولھے

سوچ مری دے جسے تے کس لوں لوں نوں کوہ چھڈیا
ہین خیال دی اکھیں نیلک ذہن بچ اڈن کھٹولے

یار چھلاوے چھلے چھل کے عشق بھوالی دتی
اکھیاں راہ آگنی وچ سٹی محل دلے دا ڈولے

جہنے میرا بھورا بھورا سورج ای کر چھڈیاے
اکھ ترکڑی تے دھر کے اوہ سک میری کنج تولے

سوچ تری دے تن توں لتھے پھل بنے وچ بانئیں
نال اکھاں دے چمدا رہناں تیرے بیج پٹولھے

دیس گداز ودھان خاطر میں چانن وچ نہاناہیں
وائے آکھیں یار مرے نوں اج زلفاں نہ کھولے

ونڈ انوکھی تک کے باوا میں حیرت وچ ڈباں
 ڈنگ ٹپاناں مشکل کدھرے پھدے رہن بھڑولے

جسے دے اسمانوں اچھی عقل

جسے دے اسمانوں اچھی عقل کرے جا داسے
ہوش بچ کیرے پیڑو جھلا من وچ کھڑدے ہاسے

جیون تھل دے پندھ پیاں جو پلے سی سرمایا
دھپ ترکھی نال پسینے کھردے جان پتاسے

آون اندروں جھاتی پا کے ڈردے نسن بھے
وانگ بٹیراں ساہ وی میرے اڈدے جان اداسے

چن کے ویل سکھا کے چھب کے عملاں دا روں ہنجیاں
نک راہ پنہ نے چڑھ جانا اے گھٹ کے رکھ مڈاسے

کہڑا ہک تے رکھ اگایا چھاں مانے گا جس دی
سوڑی وسوں وچ جے لگے گے گوڑھ چھاسے

ٹھیری وسوں جرم اساڈا کنڈ الانی ساڈے
نک وچ نتھ غلامی والی نیک نیک کھاسے

جو بیٹھا اوہ دھرت لنگھایا یار لنی کیہ رکھیا
 باوا تیرے کس کم آئی چھی جند خراسے

چیمھ چوں پتھر اون فضا وچ

چیمھ چوں پتھر اون فضا وچ بھندے نہیں جد متھا
میرا کچ انا دا ٹٹ کے میرے سنھیں لتھا

زندہ کوئی ضمیر جے بھل کے لنگ نوں ہتھ چا پاوے
اتھ جیا دی ذہن اتھرے نوں دیوے مار ہلتھا

درد سپاری توڑ توڑ کے ہف گئی جان مریڑی
ہمت کر کے لوڑاں دے مونہہ مر مر لاواں کتھا

میںوں تے استاد غریبی چند چند کسب سکھایا
سوچ دیاں ہیڑاں تھیں کھیڈاں ساری رات بھلتھا

من دے پین کلونے کر کے پیڑاں دے ونڈ چگناں
میری واری بھن دیندا اے جگ چکی دا ہتھا

وقت پھلے نے گاہ کے کیتی سوچ مری دی توڑی
صبر دے لوسن نال کراں میں سارا سال پلتھا

کھانگھڑ مجھ چوں بھاڑے ہتھی دا دودھ ہوندا مٹھا
لوڑ دی اتھری مہیں نوں چونا پا بھاڑے دا دتھا

ڈیہو کھکھر جدوں اسارن حق برابر رکھدے
سوچاں ذہن دی نکرے لگا تک یاداں دا جتھا

میریاں ہنجھاں ساگر لہ کے انج دا بھرتھو پایا
ہر دریا وی اگاں سزیا پٹھ زمی دے لتھا

اودے سچ نوں کنج میں مناں سمجھ کے وی نہ سمجھے
بادا شعر سمجھ کے جہڑا ہووے گوگا تھتھا

جیون حسن جوانیاں ونڈناں

جیون حسن جوانیاں ونڈناں جو بن جگ جگ جیوے
ساڈی وار پگا نہ شالا پگ پگ پگ جیوے

بی چوں جڑاں کروئیل لگراں؛ ٹہنے پت پھل پھل دے
اس گھن چھاویں بوڑھ پیٹھ ہر بوٹا اگ اگ جیوے

اپنے روپاں دے لشکارے وچ نقابوں ونڈناں
ساڈے ول لٹاندا بھر بھر سدا رگ رگ جیوے

اوس سخی دی رحمت ٹھاشوں سکھنے وی وجدے ہاں
جھجھری وانگوں بخت مریدا کردا بگ بگ جیوے

اودھے امروں موت کنارے ساڈا رین بھیرا
سانوں وی کجھ جگ تے اپنی دے کے اگ سگ جیوے

اک کئی وچ فرشوں عرشاں تیک رسائی جھدی
سورج نوں چکاوے ونڈناں حسن اوہ لگ لگ جیوے

بت طاقت مت پنکھ اڈاناں چاچ دوے جو باوا
اوہدی جوگ کھلاری ہوئی پنچھی چک چک جیوے

اکھ توں مکھ اوہ جدوں

اکھ توں مکھ اوہ جدوں اٹھا ہویا
فیر سجدا مرا ادا ہویا

میرے ہتھ دا کمال تے ویکھو
بت میں گھڑیا کتے خدا ہویا

دل دے رکڑ تے تھوہر جم پئی اے
دیکھ پنجر کویں ہر ہویا

کس نے پائی دپھیڑ ساٹھجاں وچ
ماس نہوواں توں ہے جدا ہویا

ہن بے حسی ہے اس قدر چھائی
ہن تے دشمن بھرا بھرا ہویا

ایس بیڑی دا ہے خدا حافظ
ہتھی جے پتکی دا ناخدا ہویا

دی پھلاں کردا میں تلاوت ساں
 ہویا مخاہ خاہ یار سی رنج

چار چوفیرے زلفاں رنگے جال

چار چوفیرے زلفاں رنگے جال نہیں کھلے ہوئے
ست سراں وچ ڈکے تیراں تال نہیں کھلے ہوئے

ماضی دی تاریخ اساں توں ویریاں نے لٹ لیتی
فٹ پاتھاں تے آکھک مارے حال نہیں کھلے ہوئے

ماواں اپنا آپ سوارن یاں اوہ بال سنبھالن
وچ بزاراں تدوں گواچے بال نہیں کھلے ہوئے

سوہندی سوہندی خاک وطن دی سانوں عرشوں چنگی
دیس دے کنکر میرے لئی تے لال نہیں کھلے ہوئے

فر لفظاں دے کمیں کاری کر گئے نہیں کجھ کارے
غزلاں دی بھربانی دے تاں وال نہیں کھلے ہوئے

کجھ چر پہلوں پیار پکاؤ ہڑھ وگدا سی باوا
چہریاں اتے اج الفت دے کال نہیں کھلے ہوئے

حشرنوں دل دے پھٹ وکھانوں

حشرنوں دل دے پھٹ وکھانوں اک گیا تے آکھیں
سجناں تیں تے نظر نکانوں اک گیا تے آکھیں

اپنے تکھے انگاں دی اک جھات وکھا جا سانوں
فر جے تھینڈی سوچھ سرانوں اک گیا تے آکھیں

اک واری تے لوہ جا مریاں تانگھاں دے کھنھ ماہی
برہا دے فر بھار اٹھانوں اک گیا تے آکھیں

ہن دماں دے چاکر میتھے سانول لکھ سرنواواں
ہیت تری دے حرف پکانوں اک گیا تے آکھیں

رانجھن واہ وریال غماں دی دید سہاگے دے جا
سکھ دی فیر پنیری لانوں اک گیا تے آکھیں

قلب مرے دا پونگھ ہلارا آپ چڑھا جا چنا
میں فر دل دی تار ہلانوں اک گیا تے آکھیں

جھوٹیاں دی گل بھن کے ہتھیں پاتندی گل میرے
فر وی میں تیرے گن گانوں اک گیا تے آکھیں

مدھرے ہتھ دعا میری دے منصف تیں در چج گئے
فر تیرا کنڈا کھڑکانوں اک گیا تے آکھیں

من وچلی اے سندر صورت کریں مصور مینوں
تیری میں تصویر بنانوں اک گیا تے آکھیں

اکھراں وچ ولھیٹ کے دکھڑے میں غزلاں وچ لکھناں
انج سبناں نوں دکھ سنانوں اک گیا تے آکھیں

سر ساگر دا لپ کو بڑا دھنکھ رلا دے مترا
جس تیرے وچ غزلاں گانوں اک گیا تے آکھیں

اذن دوں تے اندرلی اگ یار بجھ لاں اپنی
نال اکھاں دے چھنا لائوں اک گیا تے آکھیں

کنڈ مری تے ہتھ دھریں تے اے جگاں دے بادا
دوتی اکھاں نال ڈرانوں اک گیا تے آکھیں

خاکی آں میں ہوند دے عرشاں

خاکی آں میں ہوند دے عرشاں تیک چڑھاواں سوچاں
یار جہناں دے نال ملے اوہ کنج بناواں سوچاں

نت سوچاں دی ننگی کنڈ تے مار پلاکی بہناں
تیری قدرت ہتھ نہ آدے نت بھجاواں سوچاں

دکھ دلاں وچ پالن والیا اپنی گل تے دس جا
تیری یاد بھلاناں ذہنوں کنج بٹاواں سوچاں

لے تیرے چیتے دا میلا مینوں منگن میتھوں
ترے پاندیاں بوہے پیٹھیاں کنج اٹھاواں سوچاں

الف جہیاں نہیں جھکنا سکھیا غیراں دے در جا کے
تیری تھاں تے روز پلنگ تے نال لٹاواں سوچاں

نت تخیل دے اسمائیں بھیت دے چن چڑھاواں
توں سورج ایں میتھوں منگ کے ہار بناواں سوچاں

پھلاں ورگے داغ دے دے راہ تے رنجھ وچھا کے
 تیری راہ تے باوا لوکا نت سجاواں سوچاں

دل چاہندائے میں سرجن ہار

دل چاہندائے میں سرجن ہار نوں باہواں نال بلوناں
جگ دی بے حسی جہی دس کے فلک دی چال بلوناں

ہریاں بھریاں باراں گاواں دے کھاں بخت بلندی
حضرت یوسف وانگ سخاوت کر کے کال بلوناں

دم دم نال عبادت تیری ٹھنڈ پاوے وچ سینے
ساہواں دے تاء نال ترے میں صدیاں سال بلوناں

میرے وس وچ ہووے کھوہ کے ونڈ دیاں جاگیراں
وچ غریباں ونڈاں ہر اک سیٹھ دا مال بلوناں

جہڑم پیا سو آس کھڈونے دے کے ہنے سوایا
میں رنجھاں دا ستا کاہنوں اتھرا بال بلوناں

جسم سرنگی نوں سر کر کے چھہ دلے دی وچوں
گھٹھرو بنھ کے مال کونس دے میں سر تال بلوناں

بھکھ دے سیکوں حال نہ دیا تن پھیا من آکھے
 باوا ٹٹ جاون کھنھراٹاں پھڑ کے جال بلوناں

دل غمگین ہوئے تے دسدے

دل غمگین ہوئے تے دسدے شہر گراں بھ سنجے
وچ خزاں دے کھڑن بہاراں لگیاں رہن جے انجے

سفنے دا کچ ٹنیا چپ کے کڈھ دیوے بہراٹاں
اچن چیت اسمانی اڈا ڈگ پوے جو بھنجے

برہا ستانی اکلاپے دی پھنڈی روندیٰ سے
اکھ دکھیار دا پلو دردی پیار تھیں اتھروں پنچے

زر دا پینا فقر دا بانا چھڈ کے جوگی بنیا
رکھوں ٹٹ کے پیلا پتر وچ انھیری بھنجے

رب سچے دی حمد کریں توں چوک تری من بھانی
ڈھڈ دے دوزخ خاطر چگ لئے جوگ چڑی دے چجے

کردا جاوے ساہواں وانگوں فیر نہیں ہتھ اونا
دکھ دا چینا چھدری جھولی وچ کویں کوئی کنجے

کریاں اتوں ہریں موڑے فقر بنے تاں پورا
 پانی اتوں لہر مٹاوے بوکر تھیں تھل پنچے

دولت دا پرچھاواں بن کے

دولت دا پرچھاواں بن کے آئی گیند مدانے
جس ہتھ آوے اوہ بجن وی بن جاندے بیگانے

ہتھ وچ خالی فیڈر روندنا جاتک جا پے میرا
مورت توں پر شکل نہ میری آئی وچ سیہانے

محفل اندر ٹوہر جمانی مستانی نوں ویکھو
عقل آئی گھر خالی بوچھے اپنے پالیرانے

جا گنگھیے تقدیرے ہن توں کر لے لال بنا لئے
جد سڑ گئی اکوہی روٹی آئی ایں پرپتانے

گل کے توں جھگڑ پے ساں میں تے میرے گھر دی
دوویں کھڑ کھڑ ہسے گڈی آئی انج میانے

میں میلے دی منڈی وچ اک حکیا چرج تماشنا
کھوتا وکیا اک رپے دا گھوڑا اٹھ اٹھ آنے

سن تاثیر ایہ گوہر باوا کھنگھ پرانے
 وٹل مڈھاں وچ نہ جھلیا لا تو تک دے پھانے

سان بہار چڑھائی مٹی رنج

سان بہار چڑھائی مٹی رنج بے اتنی ہوئی
پا کے سبز لباس گلابی لاجاں ونٹی ہوئی

خالق رنگ سفید سندھوری گنھ گنھ کے تن سا بے
خاک انعکاس کرے فطرت دا دھن دھن دھنتی ہوئی

ٹھہرکن تانبا رنگدی رنگدی سونے رنگی بن گئی
ہتھ خزاں چا تر دے چڑھ کے جند مہنتی ہوئی

ظالم ہتھ کھرود فسادی رولن پھل صحیفے
پریت دی پینگھ تروڑن والی اکھ بستتی ہوئی

دیک تہن تمبوروں توڑیاں تاراں پائیاں اکھاں
سر چھوئی ملھار دلوں میں جے جے ونٹی ہوئی

میں ذرہ ساں سسی لنگھ گئی مینوں پیار بچ مدھ کے
وقت جدوں وی کچھیا تھل دی منتی منتی ہوئی

اک دے نال دو صفراں لائیاں سو بندا اے پاوا
ایکت اک جتایا جد وی منتی منتی ہوئی

سدھر بال ایانے وانگر

سدھر بال ایانے وانگر ہمک ہمک چن پھڑدی
دنیا سس کپتی چند دے نال ہمیشا لڑدی

دل مجھاں دے جیرے والا چادے وانگ اڑاوے
ان ڈٹھیاں زنجیراں پا جد نظر سجن دی کڑدی

بجر دی بھلھی رسبھاں بھنیاں کھڑ کھڑ چن پٹاکے
پھلے رول لئے جگ جینے مایاں مینوں مڑدی

رحمت وتی بخت بلندے نقش زمین الیکے
نیویں وہن نصیب کینے صورت بن گئی ہڑ دی

سپ دی ککھ وچ لعل ہمیشا ٹھنڈاں پائی رکھدا
مچھی لعل نگل کے ڈھڈ وچ رہے پائی وچ سڑدی

پھل دل ہتھ ودھائے جذبے دل چوں مار مکائے
ہن کنڈیاں دی منڈلی کاہنوں نال مرے رہے لڑدی

اک پھل توڑن والیا باوا کنے رکھ تروڑ رہیاں
 واصل نال زمین دے ہونا گل اے بی توں جڑ دی

سوچ پچارن من مندر چوں

سوچ پچارن من مندر چوں جذبے بدتر مارے
اکھ شکارن فیر جگت چوں سوہنے منظر مارے

یار دی اوہ سوغات سمجھ کے چک لیا یا مجنوں
ہوش منداں لیا دے ناں تے جو سن پتھر مارے

اکھ دے کناں نال اوہ سن کے بول قوالی والے
اک بولا اک محفل اندر تال اتے سر مارے

اوہ منزل تک کدوں کھلوون ہے ویرام ضروری
شعری سوچ اچیری گنگڑی جسا لاغر مارے

اوہ بندیاں توں ڈردا مارا لکدا پھرے پھلاہیں
ویلے دے عرفان چ لوکاں جہوں کنکر مارے

واپس وانگ صدا دے آوے کچ ترورن من دا
شیش محل چ بہ کے جہاں جہڑے پتھر مارے

دل دا ساگر کائلیں چڑھ کے لوہن سمندر ثریا
 دو ساگر ہن بھڑ پے باوا کہڑا ساگر مارے

سوچ دے کھروے بت تے جد

سوچ دے کھروے بت تے جد احساس نے لاساں پائیاں
فیر ودھیری دھم دھم تیری باس نے لاساں پائیاں

ذہن دا گھوڑا پے کے سوڑا جد دیندا اے توڑا
مرشد والے مونہہ کڑیا لے لاساں پائیاں

سدھراں والی رات مکالی فجرے ٹر پئے ہالی
تاگھ دی کھوری کند اتے فر آس نے لاساں پائیاں

پوجا ویلے بت تراش حساس خراس نوں تک کے
دیوی دے مکھ نقش اگھاڑو داس نے لاساں پائیاں

وہاں دے جن جن بن کے جے دین دکھالی پڑھناں
اوسے ویلے وہاں تے والناس نے لاساں پائیاں

رحمت دا مینہ وسیا صحرا فطرت دا انج رسا
چاندی رگی ریت تے ساوے گھاس نے لاساں پائیاں

اوس پئی تے ننگی چیریں گرم مزاجاں رہو
ساوے گھاء تے باوا شہری واس نے لاساں پائیاں

سندردل دے تخت تے بیٹھی

سندردل دے تخت تے بیٹھی ہے بلقیس غماں دی
نہیاں دے سلمان توں نہیں جے ہونی ریس غماں دی

آکڑ تے مغروری والی جدوں مروڑی کھلے
سیں نوا کے بھرنی پیندی دل نوں فیس غماں دی

عاماں نوں برہوں دے گھنچیل معنے وی نہیں آؤندے
عاشق مرد جوان سہارن اتھری ٹیس غماں دی

مت ٹھکور دوے تے تپدے ٹوٹے شیشا دل دے
پھر جاندی جد اکھ تکنی دے وانگ گھریں غماں دی

دم دی کل حدود دوالے لیک دی وگن وگی
چارا کر لئے ٹپ نہیں سکدا حد ابلیس غماں دی

کدھرے کدھرے پولے ہتھ وی دل کے دادھڑ کر دے
نہیں تے وانگ گھراس دے پیندی پیڑھی پیس غماں دی

سوچ دیل خیال نمانے جن وسواس بناوے
باوا اندروں کتری جاوے تن نوں گھیس غماں دی

شیشے سنگ پریت رلا کے

شیشے سنگ پریت رلا کے تن دیکھے من آپے
کھ لکیراں پان بھارت بیٹی پٹ سیاپے

کالی رات ج وی لوء دیندے چن تون باجھ ستارے
کالے ہون ضمیر تے فر نہ ہتھ نون ہتھ سجاپے

دن نون وقت گزار لویں گا اک دو جے نون تک کے
ساری رین کلاوے بھر بھر ڈنگدے رہن اکلاپے

بھیت دے بھانہڑ لگراں جھڈیاں تن تندور تپانے
سیت چڑھے تے فیر بہادر ہوند اپنی نون تاپے

ایس جگت انگ پال اجے وی چک مرتے آہے
ہن تے مطلب باجھ نہ ہوندے اج دے میل ملاپے

ہر ملت وچ مذہب اجیرا بھولیاں گھگیاں پھانے
سید ملاں شیخ برہمن کھا کے پان جلاپے

رشوت خور کلرکاں تاہیں رعب امیر دکھا کے
ایکت سنگ کئی صفراں لا کے ما رہے نہیں کھاپے

بے حسی دے دور نمایاں چہریاں تے دکھ کیتے
دکھیا اکھ نوں ہر بندا ای پیڑ پرتا جاپے

نال وطن دے بیج نہ کوئی بنا قصوروں کھچے
رنگی جان سفید لباسے کالے دھن دے پاپے

ٹھنڈے چاھے سانجھ سیاپے ساہواں نوں کھرکائے
ہر راگی دکھیار دے وچ دکھ دے راگ الاپے

تن دا روں پنجویا بیوا اپنے بچیاں داتے
تن من سیت بہاری بھنڈا دھن کوڈیاں سنگ ناپے

بچیاں دے ہر بکھرے کم وی لگدے ہین سکاھے
بادا لوکا لاڈ دکھا نہ ہن نہیں جیندے ماپے

عرشیں ڈیرے لاون مریاں مار

عرشیں ڈیرے لاون مریاں مار اڈاری سوچاں
سائنس اچے تک چن تے اپڑی میں کیوں گل کھڑوچاں

ویلے کھیا کٹ نے لوڑاں دا بوجھا اچ کھیا
جراں ظلم کمایا آہی کسی نال بلوچاں

اکھیاں وچوں سوے پھن پیڑاں ہون سوادہ
چیتے دے نشتر نال میں نت یاد دے پھٹ کھڑوچاں

میں جمدا ای اچ کھڈاری وقت نے چن سکھایا
رہی مت نظارے اپنیاں نال اکھاں دے بوچاں

رہجھ میری کیہ منزل گپنا ٹر نہ سکے وچاری
بکھوے جیون راہ تے ٹریاں اوہنوں پے گھیاں موچاں

پانی دانگوں ہر بھانڈے دی بشر اوہ بھن جاندا
میرے اندر لکھیا جہوں رات دنے میں لوچاں

اكو الف بھلا چھڈيا اے بے توں لے يے تير
باوا اوھدي لکھی اے كراں ذہن دي پھٹی پوچاں

غربت دے حالات اویرے ہوسن

غربت دے حالات اویرے ہوسن کدوں سکھالے
سوڑ دے بدل گکے کیرے ہوسن کدوں سکھالے

کدوں کرا کے پدھر ہونے کدوں کو پانی لگنا
رہجھ تھلاں دے بے میرے ہوسن کدوں سکھالے

اکھیں میٹیاں روشن ہو کے چت ولوندر لیندے
کھلیں اکھیں اوہدے ایرے ہوسن کدوں سکھالے

ڈھڈ وگتے ملکی دشمن کوڑ ضمیراں والے
خورے بھیڑے نتھو خیرے ہوسن کدوں سکھالے

مونہ زورے ہڑھ پنچھی پیریں ماضی نوں جا ٹنبدے
سوچ خیال دے اڑیل ٹیرے ہوسن کدوں سکھالے

ذہن دے ویرھے کد سجن نے سورج بن کے چڑھنا
دکھ بڈاوے پچھل پیرے ہوسن کدوں سکھالے

باوا کد تک کھلیاں جوہاں دے وچ بھنگڑے پینے
 قیداں کٹنے جسم اکیرے ہون کدوں سکھالے

رزق حلال تلاش کراں رب انج سب بنائے
 پھل جویں خشبوواں ان کے وائے تے پان دشالے

حیرت دے سبھ جنگل ہوندے غزلاں دی ملکیت
 نت اکھراں دے وگ نوں ہکدے رہن خیال گوالے

اس من موہنی دنیا وچوں نوری لاناں لہدا
 باوا وانگ پٹنلے پھیسا وچ کڑی دے جالے

فجرے واء پرے دی گھلی

فجرے واء پرے دی گھلی تیری یاد اتھلے
ہجر ترے توں کھل کھل جانڈے پھٹ جگر دے الھے

تھل وچ ذرا عمل مرے نے خالی چارے پلے
تیرے فیض کرم دا ساگر بلے بلے بلے

نت اڈیکاں ہرمل بھنن نین تلی تے دھر کے
تیرا چیتا چیتا بن کے راتیں کردائے ہلے

بند اکھاں دی پوڑھی لا کے وس چلے تک ویہناں
اچیا تیری اچ نوں تک کے نگر جاواں تھلے

توں بولھاں تے مالک بیٹھا میری جھولی خالی
میں چکلے دا مانگت سخیا پا پنجیری پلے

دیر اے کوئی انھیر تے نہیں بنا تیرے در تے ماہی
تیرا سون اڈیکدیاں ای لگھسن وقت کولے

میں آں سدا مسافر ڈکی؛ بیٹھیاں جگت بلائیں
 اچیاں تھاہریں کربل دھپاں ہڑ پرچھاویں ملے

فطرت سوچھ بٹھالیندے نیں

فطرت سوچھ بٹھالیندے نیں دل نوں باہوں پھڑ کے
جسراں چائیں بے وس ہوندے نیں لڑا کے لڑ کے

مور نوں جنگلیں پیلاں پاندے جھیلیں لہندیاں کونجاں
امری سو بھا دل کڈھ لیندی اکھیاں راہیں وڑ کے

دوویں سکھیاں ساگر اکھیاں تن دیاں سکیاں رل کے
جوں جوں لان تروٹکا تن تے اگ برہا دی بھڑ کے

راتیں سیخ کباب چڑھائے دن نوں بھنے دانے
دل نوں یاد سجن دی لاوے تڑکے تڑکے تڑکے

میری اکھ ولی اے مینوں پہلوں دوے اشارے
اودوں کدوں دیہاڑی لگے کبھی اکھ جد پھڑ کے

جیوں لوڑاں پورن خاطر ہئی مورے کھڑیاں
چیز خریدن لگیاں میرا مل سن کے دل دھڑ کے

کہرا خوف متھلا مار کے اندر کانبو چھیڑے
وہ دے بلے نال جدوں وی سکا پتر کھڑے

تا بخت نہیں ول ہو یا مئے حق نوالا
ٹھنڈا چلھا سیک چڑھائے من دی کنی گھڑے

من وچلی اک مورت ورگی صورت جد وی تگناں
فیر نواں جھانجھا چھڑ پیندا پیڑ پرانی رڑے

اچ کھیاں نوں راس نہیں آؤندی ڈگ ڈگ جان نوانے
اوڑک مٹی وچ رل جاندهے وال سراں توں جھڑے

جھوٹھا وی ہو سچا جاندا بال پنے دی عمرے
ماں اگے رل لان شکایتاں بال آپس وچ لڑے

نال اسلوب دے پیڑھے اکھر کولے کر لاں باوا
مقطع ناہیں نخرے کھدا جانی غزلی چھڑے

فن دے رب دی کرن عبادت

فن دے رب دی کرن عبادت؛ سر دی شعر الیکین
سد شاعر دیاں روندو سدھراں بے سریاں کیوں چکیں

لازم تے نہیں مریل جسے اچ لکھاری ہوندے
بسمل ورگے جسم بھریرے ذہن خیال بریکین

وٹگیاں چپیاں کرن وراچھاں لگن عجب طرحاں دے
دیسی ٹٹو جدوں پلانے پا لیدے امریکین

تاگھاں سانجھاں پتتاں اتے مل کھلوون گدی
کدھرے چاڑھ بھرے اکھاں اپنا یار اڈیکین

کچھ تے ایسے ساہ وی سمجھن خاص عنایت رب دی
کچھ ساہواں دیاں سولاں اتے اپنے لنگ دھرکین

شرماں پٹیاں جھا جھا کر کے جھات دکھاویں سبھ نوں
ہتھ کے دا پہنچ نہیں سکیا؛ یار ترے گھنڈ تیکین

بخت دی بولی رات مکالی نون رشاون خاطر
 جیون دیوے دی جتی نون سخ ادم تھیں سیکن

کفر اجارے توڑن مومن لا کے

کفر اجارے توڑن مومن لا کے چند دی بازی
مر کے ہون شہید یا جت کے بن جاندے نیں غازی

چار چوہیرے کھلے یاں میں من مندر چوں دیکھاں
اوپرے کافر جلوے مینوں کر گئے نور نمازی

مالک دی آواز تے لگا روکیاں دی نیں رکدا
واگاں باجھوں ٹھدا جاوے وقت ترکھا تازی

اوپرے رحم دلی دا ایوں ہور ثبوت کیہ دیواں
میں چوڑے نوں ناویں لایا میرے یار حجازی

سورج نے ست رنگیا بانا ہر تھاں اے ورتایا
میں ذرا کیہ جاناں کسراں ہووے رنگ پیازی

یار تہاڈی اک کھنی کر بخت سکندر دیوے
میں نہیں چاہندا ہور کے نوں تمغا ملے اعزازی

جاگدیاں یاں ستیاں جس توں دید وکھالی ہووے
 بختاں بخشى جھمکی منجی میں لہی پلنگ جہازی

میرے وڈکے آہندے نیں ہن عرب شریفوں آئے
 ہاں کھوکھر سید دا بردا کسراں بناں شیرازی

میرے جھے دے ناں وچ احمدؑ بخشش دے سلطانا
 میں مانگت سچار تہاڈا تک کے ذرا نوازی

پتھر دل فوں موم جھپا کر دینا کم تہاڈا
 باوا تہاں ترٹے جوڑے کر کر شیشا سازی

کلمے چار کیہ پڑھ بیٹھاواں

کلمے چار کیہ پڑھ بیٹھاواں ملدی نہیں ہن چھٹی
 جیون ساتھن ڈاکو بن کے میری نیندر لئی

ساویں بہ کے اوس جدوں دا کیتا اے مونہہ موٹا
 میں وی اندر کھاتے رہ کے اس تھیں کیتی کئی

کولیاں کولیاں لگراں چھڈ کے پھیل گئی من ویڑھے
 موہرے دی گندل نہیں گھما پاڑ کے جڑ توں پٹی

سوچ بلوگئی بچ جاندی اے پیراں بھرنے ڈگ کے
 نال قلم میں اسماناں تے جنی واری سٹی

سجن سبھ نہورے سدے دھن میرے ورتاوے
 انگ ساکاں دے ویدے کر کر چند نمائی پٹی

ڈکدیاں ڈکدیاں وقت کپتا انگلی ما تروڑے
 نال مروڑی گنڈھدا رہناں آس دلے دی ٹٹی

ہن نہیں میتھوں کھاوا جاندا پورا بکرا باوا
ایے گل توں جاپے میری جگ توں چوگ نکھٹی

کنے نہر دے سانجھ کنارے

کنے نہر دے سانجھ کنارے چپاں وچ ولھیے
دکھ خیال دل دین سہارے چپاں وچ ولھیے

لور وچ میں کہ ہیکاں لاواں ماہیے مرزے گاواں
تاراں باجھوں سبھ ورتارے چپاں وچ ولھیے

ٹھیری ستا پریت دے کچ دے کچ ترے ویناں
آس مری دے محل اسارے چپاں وچ ولھیے

سوہنے چن نے خورے کتھے وکھری پرھے بھنائی
رات برات نوں رون ستارے چپاں وچ ولھیے

نہ گھمکار اے ٹیپ کے دی نہ ٹی وی دی شوکر
غربت مارے گھریں گزارے چپاں وچ ولھیے

جتھے اک ہرن دے مویاں اگے ہرن منارا
اوتھے آس دے ہرن منارے چپاں وچ ولھیے

اسماں تے پینگھ پئی تے بھوت گئے رنگ تے
پانی وچ وی نقش اتارے چپاں وچ ولھیے

فن دے چتھل باز وچارے کڈھدے پھرن کنواں
میں تنھیدی کاڈھے سارے چپاں وچ ولھیے

پا کے سبز غلاف لپے ادب کنوں نہیں جھاڑے
طاق چ رکھ کے سچ پارے چپاں وچ ولھیے

جس دی شہ تے ناڑے چڑھ کے سچ پینے سی باوا
اوپنے جذبے آپ مہارے چپاں وچ ولھیے

کنک دادان پیج بنا کے

کنک دا دانا پیج بنا کے کھیڈ نوں دیا پھڈیا
یار دی شان ودھان نوں رب آدم جنتوں کڈھیا

ساگر اتے تسی پی لیدی جھٹ کلاوے
انبروں اک قطرے دی خاطر پی نے مونہہ اڈیا

وتر پانی ولاں اک کے خربوزے پک چلے
بخت برے توں پانی ٹٹ کے سبھ پکا پھل ہڈیا

جوگی بن کے الکھ جگا لے ہن گرواں دے در تے
بارھاں سال چرایا منگو ہیر ملی نہیں نڈیا

اپنی ہتھیں لایا کئی ہاڑی چھاں مانی
پوہ دی سیت کہاڑی پھڑ کے رہجھاں دا رکھ وڈھیا

ساہن پنے تک بڑکاں مار کے پٹ پٹ کھورو کڈھ لے
کولا کنھ متراڑیا جاناں جو لے تھلے سڈھیا

بھیڑی صحبت کر چھڈدی اے اوڑک مندا حالا
ہڑھ نے پٹ کھڈل بنانا سن ڈل دے مڈ کھڈیا

مکن تیک لہیئی رکھیا ہر آفت سر جھلی
مہڑ پئی تے عیتھوں دانے کھس جانے نی ڈڈیا

میرے نگدے سجاں نوں اس مار لئی اے گاٹی
میرے گھر دا چڑھدے بوہا دکھن نوں لا چھڈیا

میرے متھے صفراں لکھ کے دیکھن اکھاں باوا
وچ اڈیک سجن دی میل دے پتھر وانگوں گڈیا

ماہی دادر چھڈ دلا

ماہی دا در چھڈ دلا بے انیا کتھے جائے
اوہدے پیڑ نشان ملے نیں جتھے جتھے جائے

جتھوں صبر ایوب نے سکھیا سی لیندے بل اوتھے
اس محفل وچ بے صبرے نہ کدھرے متھے جائے

اچیا وکھ ذرا کو تھلے دیے اسیں نوانے
وکھ پہاڑ غماں دے پیٹھ نہ پینے جتھے جائے

توں تے ترلے تیز کٹاراں توڑ ترکھیا دیویں
ہور کتے انصاف دی خاطر لا کے ستھے جائے

پھتھیاں جیون لوڑاں مینوں چہرہون وانگ برالاں
ماڑے مہنگائی توں بچ کے کہڑی وتھے جائے

ساڈی پھڑ روح تے بھنبے دید دا یوسف بھے
یار اڈیک تری دے بھارو اسیں نہ بھتھے جائے

ایس انہیرے جگ وچ جگنو جوت جگانے جگنے
مرشد انگاں سنگاں رنگاں سنگ پلتھے جائے

ہر ویلے فریاد سنن نوں جھیدے بوہے کھلے
جتھے کتھے پھتھے جائے مڑ کے اتھے جائے

لکھت مری وچ دانش بخش وراث لوح قلم دے
جس دے ذکر اے میری سو بھا جگت اتھے جائے

چھے چھے سرکیاں مگسن نسیاں ناس سریروں
ایس حیاتی دے پینڈے وچ پے نہ جھتھے جائے

من دے سچ توں باوا ستھ وچ دانگ بیڑ پنا کے
جھوٹی گل تھتھی توں کدھرے گنے نہ تھتھے جائے

ماڑیاں دے حالات و چارے

ماڑیاں دے حالات و چارے خورے کد پرتیوں
کرماں مارے بخت نکارے خورے کد پرتیوں

دیکھ لیا اے تیلے پھڑ کے سروں لٹکھچا پانی
ادھے لارے کوڑ سہارے خورے کد پرتیوں

میریاں کالیاں کوڈاں اتے پا چانن دا چنکا
ونج دیہاجیاں ملے خسارے خورے کد پرتیوں

میرا لک لفائی جاندی تیری ورتوں پگی
سرتے تیرے بھار ادھارے خورے کد پرتیوں

فجراں توں لے شماں توڑی سکے سنگ ای کدانا
وختاں توں جوں ہون گزارے خورے کد پرتیوں

پنگھاں جھوٹن والیا تیری دھنک سلامت ازلوں
ساڈے دم دے ہجر ہلارے خورے کد پرتیوں

تیری اکھ سرمی دے اتے چن وی گھول گھمداں
ساڈی قسمت محمدے تارے خورے کد پرتیوں

حالی تے مہینوال بنے آں غم دے منگو چرنے
سوچ دی موج دے بلخ بخارے خورے کد پرتیوں

اس کوٹھے دی ٹھاہر اساں نوں عملاں نال اجیری
ساتھوں کھے بخت وچارے خورے کد پرتیوں

اکھ بھل توں ملک کھہوانی خاک سہچے باوا
دید تری دے عرش منارے خورے کد پرتیوں

لوکاں خورے کنیاں مکھ تے

لوکاں خورے کنیاں مکھ تے کھلاں مڑھیاں ہوئیاں
پنڈیاں وچوں اون ہواڑاں بسیاں سڑیاں ہوئیاں

آس کمنداں لا کے چڑھ گئی اج پہاڑاں اتے
سوچ دیاں نہیں پٹھیاں پٹھیاں ساہواں چڑھیاں ہوئیاں

دیکھن باجھوں رہ نہیں سکدا دیکھیاں جاون دیدے
من دیاں اکھاں اندر انج نہیں تاگکھاں جڑیاں ہوئیاں

پکاں جھکیاں بلھیں ہاسے دندیں چنی یاد ای
نال مرے سن تریاں نویاں اکھاں لڑیاں ہوئیاں

ساہ جے لین تے دیوا بجھے دم گھٹیاں جند جاوے
سوڑی تھاں وچ ہین لکھاری سدھراں تڑیاں ہوئیاں

جتنے پب نکائے یاراں بول پیاں اوہ ٹھاہراں
اوہ تھاواں ہن میخانے دیاں میں لئی تھڑیاں ہوئیاں

دکھ تیری دیاں لشکاں تک تک ترف رہیا داں باوا
 ہجر ترے تے ہر جذبے دیاں مشکاں کڑیاں ہوئیاں

من مندروچ یار لیاواں

من مندروچ یار لیاواں سوچاں نال اٹھا کے
اک واری رج پوجا کر لاں ساویں سچ بٹھا کے

نستعلیق سچ الفوں یے تک رمبھاں دے رنگ بھر لاں
میں چاہناں مت باجھ نہ دیکھے بخت مرے نوں چا کے

اکلاپے دا واسی آپے سہدا بیڑا سیاپے
انکھی ہتھ نہ بکلوں نکلے کٹ لید اے فا کے

بھکھی نیت کم کنبوی باجھ توکل لوکی
دھن دے نال نہ رجدے بھاویں ہوں پاٹن ہا کے

ہن خونیں تاریخ اسارن کالے دھن دے پاپے
دیس مرے وچ رت رڑھاؤ چلدے رہن پٹا کے

ہن مرزے نوں انکھی آکھن کجھ بے اکھے لوکی
بوہے جنج اوہ کڈھ کے لے گیا صہاں کندھ ٹپا کے

پولیاں نیہاں کر دے جاوَن کجھ خدار وطن دے
کجھ لوکاں ایمان بنایا رشوت چوری ڈاکے

من کا لکھ وچ چائن چاہناں

من کا لکھ وچ چائن چاہناں داغ دلے دے ہالے
ہر پھٹ بنیا سورج اکھیں میٹیں ہون اجالے

عشق دے پنڈے بالو بھندی پیر پھلو ہے پاوے
ٹریاں جویں شالے اتے انج پٹاکن چھالے

رنگ دھنکھ دے میری راکھ توں جان صدقوے کردے
تیرے جلوے دے بیوں میں جد وی نین ابالے

تن اجیارا من میلے نوں جے کر چٹیاں چاوے
سوچھ تری دے ساگر چوں اوہ میلی سوچھ انگھالے

مٹھی دنیا گھار غماں دا انی چڑھاوے ہر نوں
ہر دی پریت بنا نہیں ہوندے حال خشی دے ہالے

شکر اے دل دی تختی تے جو نام سجن لکھ دتا
ناں تے اکھ دی انگلی پھیریاں یار بلاواں ٹالے

لوک کبوتریاں نوں عتقا کجھن میریا ربا
 گلکن توں ایہ از نہیں آؤندے نین کریں متوالے

میں شوشک آں سدھا بلیا

میں شوشک آں سدھا بلیا مینوں تاڑ نہ بیٹھیں
نگے پنڈے میری جھلیا نرمی ہاڑ نہ بیٹھیں

یار تری ہر صفت سوادى تک تک کے تھاں مرناں
میرا پیار گلاب اکلیا ہجروں ساڑ نہ بیٹھیں

جاناں دے کے ملک وسیندے رت گراں وی منگدے
دیکھ کج توں عقلوں ہلیا نگر اجاڑ نہ بیٹھیں

توں خاکی ایں عمل ترے ہتھ نوری ناری بننا
جگت جمال توں جھل وللیا وصف وگاڑ نہ بیٹھیں

ادم کر کے کم نوں چھوہ فر رب دا رکھ ویلا
بخت اپنے دا نازیں پلپا ورقا پاڑ نہ بیٹھیں

دیکھ کے دی چنی بھج گنی اکھ تریل تروگی
دولت لہمن ملکوں چلیا رسیجھ لتاڑ نہ بیٹھیں

روپ سروں دے سحر دپہرے باوا سحر نوا کے
اس مستی وچ موج چتھلیا پی ہن راڑ نہ بیٹھیں

لوڑاں لین بھوالی کھکھر

لوڑاں لین بھوالی کھکھر شکر گھر گھر تے
عقل دی ساگر کدی شکر کمر کھر کھر نے

غربت انگ تریڑاں پائیاں بھا پنے کڈھن رڑکاں
بڈیں سیت چڑھی توں اتھر اتھر ٹھر ٹھر دے

اوت نکھتر چھوڑ گیا جو اوہدے مویاں پچھوں
لگدے لینے ونڈن وکھر ستر دھر دھر دے

سوجھ سہانی پچھان لوے جو بیج اوہدے دے چوں
دل دی اکھ نوں فطرت منظر بجر تھر تھر جھسے

سجناں سن کے لفظ پریٹاں کیتیاں دون سوائیاں
معنے دوتی دل تے پتھر کنکر پھر پھر دے

شعراں دے ہر پکھ دوالے سیر لین اڈاناں
باوے غزل سنائی اکھر ساغر بھر بھر سے

جبکا جبکا کردا کردا سو ہو جانا پورا
 باوا عمر دی تزکی چھبھر چھتر چہر سے

میریاں ہینیاں اکھیاں ویکھن

میریاں ہینیاں اکھیاں ویکھن جد مانی دا اچ
ہوند مری ان بچنی کردے مڑھکے وچ گڑج

ماضی دے ٹیلیوژن تے میں بچپن ویکھ لوواں
میری سور سوار ذرا کو سجتا دب کے سچ

جے عملاں دی رونی کرنی آکھن لوک سیانے
من دی پیلی وچوں پٹ دے بھ سدھراں دے سچ

یار پسند کریں آ ان لے جند میری دی تانی
گھنٹھلیاں سوچاں تے نت پھیراں سوچہ تری دے سچ

چن ستارے سورج تیری اک بکنی نہ جھلن
تیریاں لشکاں کسراں ویکھن ذہن مری دے سچ

میرے اتھرے جذبے جد دی باہر بتوں ہو جاوون
نام سجن دا پھوک کے ہتھ تے ماراں میں ہڑج

لفظاں وچ سروپ ترے دا روپ سجائے باوا
 بن مضموناں شعراں اندر لا لینا واں شیخ

میت مرے من منت میری

میت مرے من منت میری منگ امنگ منیوں
جیندی جان نوں جاگ جمالوں؛ لا جا جگ جگ جیویں

تنگھ تنگھ تاگھ تری تاں تاوے متھے تیز تریلی
تاں تے دی تھوڑ ترکھی؛ نوں توں تھان تھان تھیویں

شیٹھے وانگ دسیواں ساتی سکھ ساہواں دے ساویں
پریت پریم دے کپھوں پیارے؛ پریم پیالے جیویں

پھٹے دل دے ہر پھٹ اتے پھینر پھینے پھیلین
سوئی سکھ سہڑے سانول سے سلھے سلھے سیویں

ساہ دا بچ سجاواں باوا سک دا سیک سوایا
نس نس نیوں اچے سنگ لایا نین نمانے نیویں

میری شہتوت دی شوٹک بلیا

میں شہتوت دی شوٹک بلیا مار نہ بیٹھیں کدھرے
میری شہتوت لڑ کے جھلیا ہار نہ بیٹھیں کدھرے

اچاں بنی نظر نوا کے سوچ اچری کر لے
اچھی تھاویں توں کر ملیا پیار نہ بیٹھیں کدھرے

ایس سراب حیاتی والے بچیں چھلاویاں کولوں
جند چھلاں تے جھل وللیا وار نہ بیٹھیں کدھرے

پیار وطن دا نگھ نگھیاں دے چیتے توں کر لاسیں
چا تے نوں ملکوں چلیا ٹھار نہ بیٹھیں کدھرے

اج سوہنی دے موسم توں ودھ ویلا دھوڑاں پٹنا
جند گھڑے نوں شوہ ہے ہلیا تار نہ بیٹھیں کدھرے

دیکھ اکھاں وچ بند سمندر پیار ترے نے ٹھلیا
ساگر تھیں کر گل نگلیا ہار نہ بیٹھیں کدھرے

امر ربانا من کے سچ دی بکل وچ نج باوا
 جذبیاں نوں کر نازیں پلایا دار نہ پیشیں کدھرے

نت دماڑو جے دل وچ

نت دماڑو جے دل وچ پیڑاں پاون لڈی
اوہناں وچ گواچی لہناں رجمہ وچاری ڈڈی

قسمت نوں اچیاون خاطر دیوی دے مونہہ لائی
آلے وچ سیوک نے کھادی بخت مرے دی گڈی

کس کرنڈیے ڈنگ چلایا دس گئیے تدبیرے
کھلر والے گئے مکھ چھویاں رنگت اڈی پڈی

وچ جوانی کوٹھے ٹپنی دے سر تے کیہ بنیاں
ٹھیڈے کھاندی جھلی جھلی عمر نکاری بڈھی

نت تناواں پاواں فر وی قسمت کنی مارے
ادھ اسمانے موجاں مانے بخت کسے دی گڈی

میں ماضی دی کر کپڑوئی یاداں دے جج اندر
جند شگرف اکیر بناواں دھر اک دی وچ مڈی

رب سبب بناوے باوا دسدا نہیں اوہ جسراں
 دسدے اگ گوانڈھ تاں بلدی دھوں رولی جے اڈی

نت وچگارو ڈیریاں دی نوں

نت ونگار وڈیریاں دی نوں میں پرتا نہیں سکيا
اپنا جیون وی میں اپنے آپ ہنڈا نہیں سکيا

لاڈے بچے رو کے اپنی گل منا لیندے نہیں
میں بے ہجا رو رو کے وی یار منا نہیں سکيا

متھے اک کالک نوں اگا بیٹھا واں فر وی
سجدے کر کر دل گندے دی میل گوا نہیں سکيا

ڈھا کے فیر بتائیاں مڈھوں ہون مسیتاں کھلیاں
دوئی دی کندھ ڈھا نہیں سکيا کھل بنا نہیں سکيا

مدتاں بیت گھیاں نہیں جد توں یار وچھوڑ گیا اے
ڈھونڈیاں ہر تھاں لہمن جلوے اوہنوں پا نہیں سکيا

وچلے نور توں فر وی دل دے دور انھیرے کر لاں
بھاویں میں کوہ طور تے جا کے اکھیاں تا نہیں سکيا

جد توں ذہن کجا باوے سچیاں نال ملایا
 قسے ہیرا پھیری دی اک برکی کھا نہیں سکیا

نظر مری نے جہندی راہ وی

نظر مری نے جہندی راہ وی پکاں دے سنگ کچھی
اوسنے جیہہ کہاڑا پھڑ کے اک اک سدھر تپھی

پھڑیاں ہتھوں تملی جاوے کورے کاغذ اتے
فن دے شوہ چوں پھڑناں مر مر سوہن غزل جہی مچھی

مہنگ سے دے چتر چیتے ہاڑ تپایا ہويا
بھگوا جند خیال دی کنڈ نے کنڈ لانی پچھی

اکھر کھوڑی سخت زمیں تے بھولی غزل وچاری
کدوں ردیف سجائی تن تے اوس طبع دی اچھی

سوچھ ربانی تک کے ول ول حیرت نوں ول پندے
ابھی کسراں سلجھے سوچ دی کھنجل کھنجل پچھی

بل دے زور ونگار لپی تے مونہہ دے بھار وگاہیا
فیشن نال مرڈے لویاں وڈے گھر دی وچھی

تیرے نالوں باوا کبھ نہیں لایا آکھن گلی
 چھمک جہی ادہ چٹکو منکو چھن چھن چھوری چھچی

یاد تری وچ ساہ وی میرے

یاد تری وچ ساہ وی میرے مہک تری وچ مہکن
کاغذ پڑتے شعر غزل دے حمد تری وچ شہکن

عشق ترے دی ساوی پی کے لوں لوں ات نہیا یا
اکھ شرابی دے چیتے نوں اتھرے جذبے بہکن

لیکھ میرے وچ سانجھ تیری نے انج بھیلی پائی
وچ خزاں دے تیرے ایرے وانگ پھلاں دے شہکن

دکھ نہیں میری ماں دے جائے اوہناں توں کیہ ڈرنا
اس دنیا وچ فر وی میرے ساہ تتے کیوں سہکن

یاداں وچوں یار دی خوبو کچھوں ڈلھ ڈلھ جاوے
یار ملن تتے نشیاں آپے چہرے تتے چڑھ چہکن

پیٹ دا دوزخ بھڑ بھڑ بلداں بالن پایاں بھجے
بھکھ وکھاں دے لانبو اٹھدے بن بالن دے دکھن

گئے دے پھل وانگ بہار بچ میں پیلا واں باوا
اوہدے دند چنبیلی ورگے ذہن مرے وچ شہکن

یار دے ناں دی میں نگھی

یار دے ناں دی میں نگھی جی بکل ماری بیٹھاں
قبر وچالے گھمیں دا میں بتا ساری بیٹھاں

یار اپنے نوں دل دا ڈھویا میں ڈھویا سی رہیوں
کون کہوے کہ زور دھگانے دل نوں ہاری بیٹھاں

سچے جذبے پکیاں آساں سدھراں کٹھیاں کر کے
اپنے سو دے دا میں آپے بنی پھاری بیٹھاں

جگت مولیاں کھا کھا کے میں رت نوں وتر کیتا
جیھ دی کوڑ توں امرت چشما کر فر کھاری بیٹھاں

پیار بھریاں گھڑیاں دکھیا دل نوں دین دلا سے
چیتے نوں سنھ لا کے تاں میں لائی ہاری بیٹھاں

میرے دل دی دیوی اتھے پیر اے نہیں پایا
آپ منوں میں من سندر دی کری اساری بیٹھاں

اک کئی جنی غلطی توں جاگیر وڈیرے کھوی
 میں عرشاں دا مالک ساں ہن بنیاں ہاری بیٹھاں

اپنی ہوند بھلا کے خالی

اپنی ہوند بھلا کے خالی کر کے ذہن دی کھولی نوں
اوہ کاہدے پنجابی جہڑے بھل گئے نیں ماں بویل نوں

سجناں ساکاں کولوں پھڑ کے وقت غریب پٹا لیندے
قرضے دا فر لیکھا کر دے ٹور کے دھی دی ڈولی نوں

ہندو اج کشمیر ج اپنا پنے تہوار مناندے نیں
مسلم قوم دا خون وگا کے کھیڈ رہے نیں ہولی نوں

نہیں مٹی گل وچ پرھے دے گل صلاحیں پے تے گئی
لٹراں باجھ سمجھ نہیں آؤنی بھوتیاں دی ٹولی نوں

دل دے مہلیں خبر نہ ہوئی بدل دے اکھاں دے
سک دا سیک سکالے لاه دے بھج گئی چینی چولی نوں

کجھ دکھاں دے سیک توں سکشی کجھ مٹی وچ رل جاسی
ہر اک تول ج گھنڈی جاسی تول نہ منجی تولی نوں

محنت دا پھل مل جاندا اے باوا عشق دے ویڑھے پر
نہن گوانے ہاے ڈھیدے جند کنڈیاں وچ رولی نوں

اکھ لڑا کے نور دھمانے

اکھ لڑا کے نور دھمانے روگ دلاں نوں لاندے لوک
کڑ وچ ہل دا جوڑ بنانے اوگ دلاں نوں لاندے لوک

مردا ہین ضمیر جہناں دی اکھ بھکھی ڈھڈ ہین بھرے
کجھ دنیا دے روپ ودھانے بھوگ دلاں نوں لاندے لوک

کجھ انسانی رت روزھن دے گھالے مالے کر لیندے
پھل مرجھایاں سولھ مزاج تے روگ دلاں نوں لاندے لوک

زر پنجرے وچ بھولے پنچھی تاڑ شکاری خوش ہوون
کجھ حسن دے روپ سروپ دی چوگ دلاں نوں لاندے لوک

سونے دے انڈیاں تے ککڑی وانگوں خش نیں کجھ
انگ انگ خاک بھجوت رمانے جوگ دلاں نوں لاندے لوک

عورت دی سیرت نوں ویکھن روح دی پرکھ پوترتا
وقت شکنجے نال نہرے پھوگ دلاں نوں لاندے لوک

بوتل نال مچان سریر سناھے عیش پسندے کجھ
باوا جوگ وروگ غماں دی ہوگ دلاں نوں لاندے لوک

اکھرف اکیرے ہون

اکھرف اکیرے ہون معنے ہونون باپڑ دا
کولی کولی کول کول غزل کویں میں تھاپڑا

ماضی حال تے مستقبل دے بجر پواڑے لکھدا میں
نال قلم دے وقت تے کاشمی پالیندا جے داپڑا

ڈونگھی لکھت سمندر ورگی انبر ورگے ہون کھلار
عبدل قادر بیدل دے میں خاب بچ قدمیں جاپڑا

سارے علماں والے در توں خیر ملے رنج مینوں وی
یار اپنے دے صدقے ربا ذہن مرے توں چا پڑا

ہرناں وانگوں چنگیاں بھردی غزل خدایا گھل مینوں
مجھاں وانگر تھل تھل کردی میں کیہ لکھناے پھاپڑا

بت کوٹھے وچ من دا یوسف ڈول نہ جاوے وقتا
جا بتگیاں تصویراں تے توں پوڑھی لا کے لا پڑا

تتیاں نظراں دا ہڑھ آیا تہڑ پانا ہويا اے
شرماں والے گھر دے بوہے ہور نواں لے آ پڑدا

دوہ وچ ڈگ دھواکھ پوے نہ کاڑھنیاں دی خیر نہیں
تن اولانت پھدا جاوے بھار بڑا ہے چا پڑدا

میری قلم ترکھی اتے بڈھرا شعر نہیں چڑھ سکدا
مصرعے تیک جو دو ساہ لیندا میں کیہ کرنا ہا پڑدا

سکھاں دا گڑ کھا کھا جس دی جیھ نمائی اچھ گئی اے
عشق کرارے پا پڑ تلداے لوے سواد اوہ پا پڑ دا

جانٹیاں راتاں وچ ننگا جھیاں دے وچ نہوندا اے
واہ بدلاں دا بانا لا کے چن فوں دے پہنا پڑدا

ہولی ہولی بھار بدن دا لاہندی جاوے ناچی جہی
اس بھکھی تہذیب نوں نے اوڑک چھڈیا کھا پڑدا

کالھاں پٹی ننگے پیریں عشق دے پینڈے پے گئی اے
سوچ جے پیریں جتی پاندی کڈا نہ پڑدا پڑدا

ہتھ فکر دا میٹھا لے کے سوچ کے ایہدی کھڑت کھڑاں
بت گھڑاں میں رجبھوں باوا پر کھڑ دیواں میں پڑا

اوہناں غزلاں سمجھ کے سنیا

اوہناں غزلاں سمجھ کے سنیا رونا دے کے تھاپ مرا
دھن کے سیں سواد لیا نیں بھیروں وچ درلاپ مرا

لال پرتے توڑ رہیا واں میں توبا دے ڈھانگے نال
ہولی ہولی جھڑ جاوے گا بیراں وانگ ہر پاپ مرا

ماں نے کنی آدر کیتی کئی دناں تک ستی نہ
میںوں ہور لڈکا کر گیا نخرے پتا تاپ مرا

اوہدے بلھاں دا پیتا جوں من دے روں وچ چنگ پئی
پیڑ جگانیاں پھٹاں توں پیا جسا چھڈے بھاپ مرا

لوں لوں نشیاں رت رکن توں جاپ ترکھا ہو جاندا
اپنی تھاپ توں چال جبن دی دل سدا اے چاپ مرا

ہن وی خوبیاں جگ گنوائے صفناں دے پل بنھ دیوے
جگ دی چھ تے ہن تک بیٹھے اللہ بخشے باپ مرا

میں وی سیف زبانی والے کچھ پنڈے طے کیجے نہیں
 باوا لوہ چھڑاں گا دوٹی پاسی جدوں سراپ مرا

بھج بھج میں پرچھاواں پھڑناں

بھج بھج میں پرچھاواں پھڑناں، سایا نے ہور سگوں
مونہہ پرتا کے ٹریاں پچھے ٹرداے پنھی ٹور سگوں

سوں جاں سو سو سوہنے سفنے سانول جن سفیر ترے
جاگاں چاگز چانے چیتے لٹ لیدے چت چور سگوں

حسن ترے توں کھلیں اکھیں بھنبر تارے مچدے نہیں
بند اکھیاں وچ سوجھ تری دے نچ اٹھدے نہیں مور سگوں

میں آں چھاڑ ملے دا مینوں ویلے کھتی کیتا اے
مینوں سورج وی کیتا اے بھگاتے کمزور سگوں

سیک سجن دا سیت گھڑے دی لوہ سی اپنے وعدے دی
کالی رات ننان کپتی، اتوں س گھنگھور سگوں

اگاں دے دے یار نے مینوں انج اکسیر بنایا اے
جے رہ جاں تے رت ترونکاں چڑھ جاندی اے اور سگوں

کدھر درد وچھوڑے والے قصے باوا چھوہ دیویں
یار دے نال کتے توں نکلے پنیاں لینایں بھور سگوں

پانی چوں سورج چمکا دے

پانی چوں سورج چمکا دے ہر اکھ نور نشان مرا
 واسا اے فٹ پاتھال اتے کتا اے اسمان مرا

ریشم ورگے کولے کولے پینگھ چڑھانے دھنک جھے
 ویلا دھوڑ بنائی جاوے من دا ہر ارمان مرا

خورے پانی سانجھ ودھائی وچ سمندر لہنا سو
 انتوں بیٹھ دھروندا جاوے دل دا قبرستان مرا

اکھیاں لڑیاں چمک خمارے نور نظارے جاگ پئے
 میں سبحان نون نذر چڑھایا ہے دل تے احسان مرا

گوڑھ انھیرے کھلی مارن جھمپیاں لین خیال مرے
 پیڑاں جھوک وسائی اس توں گھار نہیں ویران مرا

پیڑ پسند موجی دل نے سوجھ سجانی بیٹھک لہنی
 پتھر چٹ دے بوٹے بھریا سولاں تھیں گلدان مرا

ذہن بچھا گھڑ گھڑ کے بت لوڑاں دے بت سان کرے
ساہواں نے کھل دھوکی جد تک بھنڈا رہوے دکان مرا

رسمجھ پرالی پا ٹھہری تے پیڑ پرولی کر لئی اے
اکھ ورولی برق دکھالی لے آوے مہمان مرا

کعبہ سمجھ کے نیت لئی اے یار نماز قبول کریں
سجدے دج معراج کراوے توں این دین ایمان مرا

اک ائی دے بدلے مینوں تول بنا مل جانا اے
فیر جوان زلیخا وانگلوں کر دیسی سلطان مرا

واء دیاں روکاں ٹوکاں اپنے آپ چچی ہو جانا اے
میری اے شاہباز اڈاری کیہ کرسی نقصان مرا

مڑدے بلدے پھٹاں تے میں پنپ دلا سے بنھ دیناں
سبھ نوں دلوں دعاواں دینا سچا جے اعلان مرا

جہناں وس چلے او اوہناں تک تک کے پیا کھاندا اے
رب وسائی جاوے باوا ملک یہ پاکستان مرا

تیری قسمے شیشے ساوین

تیری قسمے شیشے ساوین؛ نت تیرا دیدار کراں
حیرت دے وچ آپ گواچاں یار نوں خد مختار کراں

دل دی وچ حکومت سانول تینوں سر سردار کراں
دماں باجھ غلام بناں میں دکھ سکھ دا غم خوار کراں

جسم مرے دے کچے غصہ تیرا ہیت پکاندے نہیں
پیڑ تری دا تلک لگا کے من دا سچ اوتار کراں

ساہ دا سیک سرگی سر وچ؛ ساتھ سراں تک شام رہوے
سانجھ تری دے شگلے چھٹکن؛ ساہواں نوں سرشار کراں

مالکونس ملھار ملا کے منوں ملا پڑ میل ملے
سوچھ جبن دے سر ساگر توں سر وچ سبھ سنسار کراں

عشق قاعت؛ عشق کرامت؛ کاٹ کدورت نوں کر کے
ہو کے بیت ہنوڑے حالوں گل ہاداں دا ہار کراں

ہر جا جس دے جلوے جاری جگ جگان باوا جی
جان توں دین ایمان توں ددھ کئے اوہدے تے اتہار کراں

جد میں ٹٹ کے کھلراں سنگ

جد میں ٹٹ کے کھلراں سنگ چوں کردے تیرے جاپ سگوں
مینوں مار جوئے خد نوں مک جاون گے پاپ سگوں

اوہ سورج تے میں پرچھاواں پنڈھ مکا انج صدیاں دے
جنا ہوواں دور مرے اوہ ڈھک ڈھک بیہدا آپ سگوں

مکریئے کنڈیا لئی پیڑے جم جم سولاں کیر پئی
میرے جد وی جذبے ٹھاریں چڑھ جاندا ہے تاپ سگوں

چنا چڑھ کے کر رشائی گنگلیاں اکھیاں گیت سنان
دھمنا اے تے دل دیاں اکھاں پنڈے لیندیاں ناپ سگوں

میں یاداں دیاں جھیتھاں وچوں چپ چپ چھپ چھپ دید کراں
حسن ترے دا خوف دلے دی ہور ودھاوے تھاپ سگوں

بدلاں وچوں کر کر باوا ندیاں بن کے ویہنا ایں
شبم شبم ساگر شوکیں سیکوں انھیں بھاپ سگوں

جس کتاب دے صفحیاں تے

جس کتاب دے صفحیاں تے جد عشق دا پنجاں باب چڑھے
کچ دی تختی شیشا بندی جے پارے دی آب چڑھے

اک تیلے توں کنے دانے وحدت کثرت بن جاوے
سونے رنگیاں منجراں ہوون جد انتاں نوں لاب چڑھے

اوتھے فیر نکا نہیں ہوندا اک واری جس گھر وچوں
گڈے اتے بھاجڑ بھادیں کہڑی وی اسباب چڑھے

ابھڑ واہے کئی بیڑا کے چیرکاں مارن لگ پئے نہیں
ورلا ثابت رہندا جگ دی دو پڑ دی جے داب چڑھے

ہوچھیاں وانگوں عیب وگتی کپڑے کرے پلّیت پئی
آبر کے گند پا چھڈدی اے نالی وچ جے گاب چڑھے

کھا کے کم ظرفاں دے وانگوں باہر بتوں ہو جاندی اے
بچے فیر سنبھالن ماواں ساون وچ جے ڈھاب چڑھے

ماڑیاں کولوں ظلم کمانے سایا وی کھوہ لیندے نیر
 کندھیں گلن کال انھیرے باوا جے پرتاب چڑھے

جسم ستار سجن سر کر کے

جسم ستار سجن سر کر کے فر کھڑکا کھاں تار کدے
دم دا دل بلھا نچ پیسی ساز و جا کھاں یار کدے

تتے شیشا جذبے کدھرے چھت تے جا یاں تزکن نہ
مونہہ کھلار مرا ہن یا رب چونا چھڈ دے کھار کدے

نگے پنڈے دھپاں چپاں گکر سوکے سیت ہوا
پت جھڑکٹ ہنڈائی اوپھل کرن نہ وچ بہار کدے

عود گلاب تے عنبر صندل مہدی چنبا کستوری
ایہ نہ مہکن جے نہ مہکے دل وچ تیرا پیار کدے

سوچ دی گھسن گھیری وچ ایہ میرا ڈبدا من آکھے
آر نہ ڈڈو ڈکے لیندے سدے جے سرکار کدے

جتھے چٹ چٹ جالا تنیا نال محبت مکڑی نے
ذات کرے اوہ رحمت والی میں وی ویکھاں غار کدے

تاگھیاں لوڑاں اوڑاں سوڑاں توکڑ رجبھاں دے پنڈے
 ماہی میرا وکن نہ دیسی باوا وچ بازار کدے

جہنے قد ایمان برابر چٹی

جہنے قد ایمان برابر چٹی چدر ویچ لئی
چاندی تاراں تیک سنبالی ہر اک سدھر ویچ لئی

بے دوسے نوں پلس کٹاپا دوتی نوں چڑھوایا تے
سینے رکھی تاگھ چروکی سدھر گدر ویچ لئی

کاں چلیا سی ہنس بن نوں دھوڈر کاں ای بن سکیا
ریساں پٹے ہور اتانہ نوں اپنی پدھر ویچ لئی

بھیڑی چاٹ تے بھیڑی صحبت پو چنگے دی پتر نوں
وقت جدوں سی بھیڑا چڑھیا ہر شے جدر ویچ لئی

پت بیمار دی جان بچاون خاطر ماڑے باپ اخیر
پت دا بتا پیر دی بخششی بانہہ دی ودھر ویچ لئی

پیر تے انج دوائی لائی نیم حکیم چٹاکے پے
نال جراح توں پیسے دتے ہتھوں دھدر ویچ لئی

باوا پی متاں دا راہرا ملاں حال بحال ہویا
 لور سچ بنی بنائی عزت اچی مدھر وچج لئی

چین قرار دے دا وانجھے

چین قرار دے دا وانجھے جو عشق دی ریت پھڑے
سک سجن دی پیت ودھانی کھڑے راہیں پریت کھڑے

بازاں پھاہنے نہیں ممولے طور جلانے نور جھے
قیدی فیر رہا نہیں کردے جد نظراں دے پان کڑے

جد لہرائے سو ول کھائے شوٹک وانگر شوک دوے
زلف سجن دی اوہ چھو سکدائے جہڑا زہری ناگ پھڑے

رہجھ گڈائی اکھ پیائی چون خیال ندین چنے
بخت خراب عذاب بنے جے نرے کھتیر پین گڑے

وانس شکنجے پکڑ پھرن داباں راسے پا دیون
وقت لگام رواں کر دیوے پہلوں جہڑا اڑک ارے

پے پت پت لوا کے آئے اکھیاں جھلمبہ بنیاں توں
لڑف لنگار لباس بنے تے اوہناں سو سو جگ گھڑے

اکھیوں مدھ دے پانی ہٹھاں ماضی مل مل دھوندے رہن
جد بریاں دے بخت بھوانی جاگ ضمیر چہرہ جڑے

پان نصیب کمال اجرا تیری اچ نوں سوچدیاں
جیتھے ملک وی نہ پہنچے اوتھے تیرا نور جمال کھڑے

کالیوں بگے کر لئے باوا پونی پھیر خیالاں تے
فضل ربانے چانن وچ جے بختاں تھیں تدبیر لڑے

قطعہ

جہڑا اج وزیر بنی بیٹھا اے اوہ
پت وڈیرے دا ایہ بہت اُموڑ رہیاے
”صم بکم“ ہو گئے نہیں بت مرکز دے
باوا پتھراں نال ای سر نوں پھوڑ رہیاے

چناہنی تے عشق کہیا سن

چناہنی تے عشق کہیا سن عقلے جھاڑ نہ ٹھرک پئی
اکو چھال بچ پنڈھ مکاں میں توں سوچاں وچ کھرک پئی

چیت سے وچ چھڑکاں چھڑکاں چن چاداں وچ چہک پیاں
نگ تڑا کے تیراں تڑیاں تھوہر تئاں وچ تھرک پئی

دم دم دان دولی داراں دلیں دہائیاں دین بناں
دید دلا سے دے دلدارا دنیا لاوے دھرک پئی

پیلو چن گئی دی ظالم ہر اتھ پیلو کر چھڈی
اوس گھڑی دی بیٹی اوہدے دل وچ مارے ارک پئی

ہتھ ہوا دے سدھا اوتا پک دی تھاں تے سجاں نے
ٹرنوں پہلاں خیر کرے رب کیوں سہی اکھ پھرک پئی

محفل اندر اکھ ندیدی جھٹ نظراں تے چڑھ جاوے
اوہ بھکیاری دکھ حسن دی کھاوے کھوہ کھوہ برک پئی

وانگ چناناں پخت ارادے موم جے دل توڑنے نہ
تھوہڑ بتی اکھ نیر سلابی اک دابے وچ یرک پئی

نال سیانف گن گن تنداں آراں نال پروون گے
کل ولاوے نکلن گے جد چند تانی وچ کھرک پئی

ٹھاک دیو سو حکمت اپنی کول ای رکھے وقت حکیم
یار دی گٹھ دے چیتے آ گئے پیڑ دے چوں سرک پئی

مومن دل نون موت نہ آئی، بادا برق وکھالی توں
لوہ لتھے اس طور دی چس سی تاں اکھاں وچ کرک پئی

پوہ دے پالے ہاڑی دھپاں

پوہ دے پالے ہاڑی دھپاں ننگے پیر کرخت ملے
سرتے پپاں بھار غریبی ماڑے نوں ایہ بخت ملے

کدھرے حلوے گوشت زردے کدھرے ڈنگ بڈنگی اے
کدھرے لولھیاں لہکن کدھرے کھناباں دے رخت ملے

شاہ زوراں نوں گھوڑے جوڑے کدھرے پھوڑھی ریڑھی کھونڈ
کدھرے چین سکون نصیپے کدھرے لوں لوں وخت ملے

ٹنڈے ہتھیں ٹھوٹھے کدھرے زر دیاں لہراں بہراں نیں
جاگیراں دھن محل پجارو میویاں بھرے درخت ملے

شکلوں عقلوں جسموں زوروں کجھ میانے میرے وانگ
سولھ حسین سریر ملوکر کدھرے تن من سخت ملے

شان قدیمی والیا شاہا باوے تے وی کرم کما
رہا تیری بے پرواہی مانگت نوں وی تخت ملے

عرش توں زلف واللیل دی خشبو

عرش توں زلف واللیل دی خشبو پھلاں لئی ادھال دلوں
دنجھلی دی سر جنے کھلے یار سمیٹے وال دلوں

لور تری وچ کھلاں ٹوٹے اٹھ اٹھ پان دھال دلوں
ناڑ ناڑ چ ٹھمکے لائیاں دیکھاں تیری چال دلوں

روگ غریبی مرل جسا مزدوری توں آتر اے
دھولے دھم دیاں دھیاں ولوں کر کر پن بھال دلوں

جیٹھ دپہرے ننگے پیریں موڈھے ڈبا لچھیاں دا
بال یتیم دی کار توں مینوں چھڑ چھڑ جان ابال دلوں

انہروں امری مینہ دے تے چچ ووتھی بن جاندے نیں
ریت دے ذریاں وچوں اوہدے انھیاں وکھ جمال دلوں

جیون دے کھوہ گیڑ گیڑ کے پنڈا دھونی کیتا اے
مر مر دندیں پیہ کے کھانا برکی رزق حلال دلوں

اندروں گماں کھا کے سدھا دھر کوٹھے تے جا چڑھیاں
توبا توبا کہڑا دیکھے گور دا سخت جلال دلوں

ایس بزارے ہنیاں والے لوک دھتر دنگ ہوون
فن دیاں جادوگریاں کر کے غزل اچھال کمال دلوں

اج مصرے تے مصرے وچے کرن ردیقاں تاج پیاں
غزلاں دی شاہزادی مٹھی چھم چھم آون خیال دلوں

تیراں نوں میں تن گناں گا یاراں نوں اک متھ کے میں
سو سدھراں نوں صفراں لا کے کڈھ چھڈنا اے کال دلوں

جگ دے گوڑھ انھیرے اندر مرکز متھ کے نقطے نوں
کن توں پیار محیط ددھا کے سورج لیناں بال دلوں

دل دریا تے میں اتارو کانگاں تے اک سنتر نال
سکے پیریں پار گیاں انج کینا فقر نہال دلوں

بول ترے نہیں جیون گڑھتی جہراں مندریں فقر دیاں
ساہ ساہ لکھ لکھ رمزاں باوا سر سر پیویں حال دلوں

باوا اتھرو جگنو تارے چن سورج دے روپ سروپ
لوڑ پوے تے بن جان اچے ایے شعر اچھال دلوں

عشق سکول پوے جو اوہدی

عشق سکول پوے جو اوہدی سکیں اکھیں آب ترے
برق دکھالی تک سجن دی اوکڑ دل دی فیس بھرے

پیار پرتے لوکی اوہنوں پکاں اتے چا لیندے
آپ جو پیڑ پرولی کر کے سانجھ بھیالی پیڑ جرے

رٹک اڈان بلند اڈائے رٹک ترنگ وودھا دیوے
بال وجود لوے اوہ اپنا جہڑا بندا حسد کرے

عشق کمانا ہے رب پانا انج ہوندا اے صوفی جی
ریت وروے اکھیں جر کیک سولیں ساٹمیں سیس دھرے

کب اساڈا جھل کدانا کرنا لیرو لیر
زاہد خشک شریعت دے تھم ساڈے کولوں رہن پرے

جگت سیانف نک تے دھر کے کملے رطے آکھ دوے
یار قبول جہناں نوں کر لئے اوہ کھوٹے وی جین کھرے

دھپاں پالے گوڑھ انھیرے کچھ نہ کہن ملنگاں نوں
 آپ بہار خزاں ہاں باوا سکے ہاڑ نہ سون ہرے

سک داسیک تے تانگھ اساڈی

سک داسیک تے تانگھ اساڈی کد تک نپی رکھو گے
دے والی ساگھ اساڈی کد تک نپی رکھو گے

جس دن آلھک مرنی زور اساڈا جگ تکسی
پنڈیاں دے وچ آہنگ اساڈی کد تک نپی رکھو گے

کالے ساگر وی نہیں ڈکنا پیر جے ٹر پیے رکنے نہیں
منزل دل پانگھ اساڈی کد تک نپی رکھو گے

چودھاں صدیاں توں سچ ہوکا جھوٹھیاں کولوں نہیں رکیا
مسجد دے وچ بانگ اساڈی کد تک نپی رکھو گے

بے دوسے نوں ننگے پنڈے کوڑے مارن والیو فیر
لکر بنی جے چانگھ اساڈی کد تک نپی رکھو گے

انگ انگ نل دا ہڑ وگدا اے ملے مہانا فیر تسیں
جذبے چڑھنی کانگ اساڈی کد تک نپی رکھو گے

ہور اگیرے ہور اگیرے ٹور نون اور ملے باوا
 منزل منزل ہانگ اساڈی کد تک پی رکھو گے

طبل سمجھ کے دل دکھیا

طبل سمجھ کے دل دکھیا تے لا بے دردی چوٹ گیا
چتر چالاک اوہ کوڈی دے کھڈ کار وانگوں کر سوٹ گیا

من موہنا جگ دیکھن ٹریا شوقی پر لا شوقاں دے
کالھاں پٹا کھنٹھاں باجھوں لوے اڈاری بوٹ گیا

اتھروواں دا پانی دے کے دکھ دی گوڈی کر کر کے
پھلکی پینا میریاں پنگریاں آساں دی وڈھ پھوٹ گیا

جھوٹھا اے سنیرا توبا ٹونباں اوہدا ہین ثبوت
دیدے دکھنا میل اوہ میرے جج سونے وچ کھوٹ گیا

بھرے سیال جج جھڑی جوہ چوں بال کے رات ٹپاندے ساں
ہاڑ جج اوہ لکروٹے وٹ کے چوٹ انج کر کھچروٹ گیا

چوگا چگ کے انت پکھیرو اپنا پیٹ وی بھرنا سی
چوگا لہہ کے پہلوں اپنے بوٹ دی بھر کے پوٹ گیا

ہتھ پارے بال دے مونہہ تے پولی جہی اک مار چپڑ
 ساہی اکھیں جیب اوہدی وچ باوا پا کجھ نوٹ گیا

غم دے جنگلیں ڈردیاں نشیاں

غم دے جنگلیں ڈردیاں نشیاں لاگے وی نہیں پھڑکدیاں
چپ دے بدلیں روپ ترے دیاں بجلیاں وی نہیں کڑکدیاں

ساہ دے دانے کیر رہیاں پر رکڑ بھوں تے اگنے نہیں
نام ترے بن یار مرے نہیں دل وچ دھڑکاں دھڑکدیاں

وقت دے آدم خوراں ہتھ ہن تیز کہاڑے بختاں دے
وانگ حلیم دے رجھاں مریاں جہر دی ہانڈی گڑھکدیاں

ہتھ لایاں وی لوہ چھڈدی اے سکیاں لوناں پا دیوے
وانگ لغارے رکدیاں کیا باتاں سن اس چھڑکدیاں

پال پوس کے لاڈ لڈائے علم پڑھا کے پرنا یا
بیو دیاں گلاں پتراں نوں ہن کنڈیاں وانگر رڑکدیاں

روپ سروپ ترے نوں مٹھلا میں کہڑی سنھ لانی اے
تیریاں لشکاں دمکاں چمکاں دکھ مری کیوں دڑکدیاں

نال اکھاں دے تھاپڑ تھاپڑ کنڈ اتے ہتھ پھیر دیاں
لاو کڈھ لیندے نیں بھن کے اڑکاں سمھے اڑکدیاں

اک اک کر کے صدیاں کھانیاں پر نہ لین ڈکار کدی
ویلے دے گھڑیاں دیاں ہن ٹلیاں ٹن ٹن کھڑکدیاں

رت بہار چ کالا چولا بہتا ای بھج جاندا اے
باوا راتیں بندیاں باجھوں اکھیاں سمن سڑکدیاں

قطعہ

ہجر دی مکڑی پیڑ دا جالا تن تن کے
 کنج لیا کنج کھنڈے دل نوں کیہ دساں
 باوا چند دا بھدا دیوا سیک رہیاں
 کیہ کیہ دیواں جھنڈے دل نوں کیہ دساں

قلب توں لادی پوڑھی لا کے

قلب توں لادی پوڑھی لا کے چاڑھے یا کوئی آپ چڑھے
لوں لوں نوں لکھ جیہاں ملیاں جے اخفاتے جاپ چڑھے

تینوں تاپ چڑھے ہونگاں انج نہ ہووے رب کرے
میں کہناں نہ دشمن نوں وی ہونگاں بھریا تاپ چڑھے

ماپے روون بچے ولکن بیوا نوں سو وخت پوے
امر ربانا ادھ کھڑ جھٹ پٹ موت دی دندی باپ چڑھے

سر ساگر دی ودھیا جسراں بدن بنانا خشبو دا
تن تنبوروں ہوکاں نکلن تاں تے جدوں الاپ چڑھے

دکھیاں دی فریاد خدا خدا اپنی کنیں سدا اے
کنگرے عرشاں دے ہل جاوون جے فرشوں درلاپ چڑھے

خورے کنے پینڈے کر کے روپ بدل کے سانجھ لئی
فیر سمندر وچ جا رلدی سیکوں جہڑی بھاپ چڑھے

اک حس وچ جے کان رہوے تے دو جی حس ودھ جائدی اے
فٹ پچھان لوے اوہ بندا اُتھے دے کن چاپ چڑھے

لالاں دا ونجارا اکھیوں

لالاں دا ونجارا اکھیوں رنکاں جے اٹلیار کرے
پیلو رنگے پک کے اتھرو وکھ کھاں کنج نیں یار کرے

باہو بیری پٹھ چراں توں جھولی اڈ کھلوتا واں
کھیاں جھولی کیتی آس دے پتر اک دو چار کرے

نخرے پٹی فن دی دیوی لہدی پھرے پجاری آپ
میں جھلیاں پھر اوہدے بلوں غزلاں بن بن پیار کرے

اک سکھیے دی دل وگن وچ اک مگھورا دکھ پایا
فیر پکیری کندھ دی لکھ چوں کئی غم وارو وار کرے

اک شکاری اتارو نے انج نشانا ٹچ لایا
میل دی کوچ دو ہور پکھیرو تارو ندیوں پار کرے

دم ہریاں تے ساک سیاپے اپنی جت وکھان نوں
سک دی داد وصولن آئے قبر مری تے ہار کرے

اک راگی دے دل دی دنیا گیت گواچے اجڑ گئی
 باوا پتھر پھڑو انگلاں نال تار دے تار کرے

ماضی دے کنڈالانی

ماضی دے کنڈالانی تے چیتے نے چونڈھی وڈھی اے
ساہواں دی اکھ ترپی اے کس کت کتاری کڈھی اے

ہر کاں دے کھنھاں بیٹھ اڈیاں رتے انڈے دین پیاں
اج ماں نے سنجے ویڑھے وچ چاواں دی سولی گڈی اے

بجھواں دا کوٹ اسار لیا رہجھاں دے آہو لاہے نہیں
تھل مارو مپیا برہوں دا ہر تاگھ مری چنچھ اڈی اے

سدھراں دیاں کوکیاں لغراں نوں انج ڈردا دھوں دھواکھ گیا
اج وانگ شرینہ نہیں فجرے ای تاگھیاں نے رنگت چھڈی اے

نہیں پیاں پنڈھ اڈیاں دا ساہواں دا فیتا ٹٹ گیا
میں کھوندر کھوندر منزل دی اکھاں دے کچھ چھڈی اے

ہر سک دی نیلک لاہ لئی آ ہن لڑیاں نہ پا مائے
میں تھلی دا سکھ لوہتا اے ور لاواں لانا وڈھی اے

مت سورج روشن ازلاں توں میں ذرا اکھ لڑا لیناں
اوہ ساگر شوق ثواباں دا ایہ باوا کھوہ دی ڈڈی اے

مارو تھل نوں ہرکھ رہیا

مارو تھل نوں ہرکھ رہیا اے پیڑھی ساتھ وچھوڑ گئی
ناگ برہا دے ڈنگیا کسی سولھ سی سانجھاں توڑ گئی

کثرت دے ورتارے ورتے فیر ایک دی شان بنی
چھولھ عقل بلوگئی جن دے سپ دی دھون مروڑ گئی

جگ پڑے تے میلی نیت دھوتی دھوبی توبا دے
کرڑے ہتھیں پریت سجن دی چاڑھ مہڑ نچوڑ گئی

جیون تیکر جہندے دم تے دم بھردی سی اوڑک نوں
اکھڑ کھانی جندڑی پا کے ساہواں نال اجوڑ گئی

نال گناہواں بھاری گوری جے امروں پر چھنڈے تے
مڑ دیاں نوں جاندی روح جھٹ جگ تے جسم چھوڑ گئی

دو جگ دے شاہ میرے ساویں نظراں کرن طواف پیاں
سوہنی سوچھ نوں تک کے حیرت میرا بدن جھنجھوڑ گئی

ودھدی پئی مخلوق وچاری باوا بھکھی مر جاسی
 آٹو میٹک جدوں مشنری تند تر کھے جوڑ گئی

مثل سنگھاڑے اتوں کالے

مثل سنگھاڑے اتوں کالے اندروں چنے لوک ملے
کجھ ایسے نین اندروں باہروں لوکی وانگ ملوک ملے

ہو گئے ڈھیٹھ پٹاکیاں کولوں نہ جھکدے نہ ڈردے نین
ڈھوڈر کاواں چھلیاں بھنیاں راکھے دی خاہ ہوک ملے

پیلی واہ کے سے گڈنے پانی گوڈی راہک لئی
رس دے پن گلاس وڈیرے راہک نوں بچیا پھوک ملے

کلی سنھاں مل تے ہتھی، نہ ہووے بل وگدا رہے
سخت زمین نوں کسراں واہے جے کر کڑ نوں اوک ملے

چے لوکی اوس جہانے لاون آس بھشماں دی
ڈھڈ وگتے آکھن سانوں ایسے جگ پرلوک ملے

نیکی دا پرچار کرن تے بدیاں نوں سبھ تندے نین
رشی منی اوتاراں والے جتھے لکھے شلوک ملے

بن ڈھٹھیاں ہن جسیوں اللہ من لیا اے مسلم نے
ظاہر پرستاں کولوں لکڑی پتھر دے ترلوک ملے

میں سادھنوں چور سمجھ کے

میں سادھنوں چور سمجھ کے پے انتاں دا شور گیا
آکھن ویکھ کے مینوں باوا کہڑے پاس چور گیا

پیار ترے گھر کیتا موہ دا پے جسے وچ زور گیا
تاگھ تری تھیں ہوڑے کھیڈیاں دل وی ہو کمزور گیا

اپنا جرم قبولن تیکر میری دندان لٹی نہ
میری تھاں تے چپ چپاتا سولی تے چڑھ ہو گیا

ویکھ ضمیر دے شیشے چوں میں بخت دی لکھت سہان لئی
فیر ندامت دا ہڑ وگیا داغ دلے دے کھور گیا

رت مستانی لڈیاں پاونے چڑھ ہرناں دیاں سنگاں تے
ازل شکاری ساویں آ کے ذہن اپوں کڈھ لور گیا

نال فقیر دے نگاہ ملائی ہو دی ضرب رما کے اوس
پاس نفاس دی بھنگ چڑھا کے قلب مرے نوں ٹور گیا

بجلی دے چکارے ورگی دکھ جہدی سی باوا جی
 اوہدا اک اشارہ میرے دل وچ پا مگھور گیا

نام ترے دی لور نے بھاویں

نام ترے دی لور نے بھاویں کیتا تے ودھ شرابوں گٹ
دندیں چھیراں پٹیاں جڑتوں کام اجے نہیں سکیا پٹ

نام نموج دے اچیاں دا چینا چھڑدے چاواں نال
عشق دھمولے نال جہناں نے ہستی اپنی چھڈی کٹ

میرے نال اوہ اونسیاں پاوے بت مرے نال دیکھے پیار
شالا اوہدے ہتھاں وچ میں ونگاں وانگر جاواں ٹٹ

سدھراں وڈھ وڈھ لاں کھلوڑے ستھر گھاء کے بولھ بناں
پھگن چتر اسوں کتیں؛ فیر انگوری پیندی پھٹ

حالی تیک وی اوہدے جلوے دا تا میں مر چلیاں
محفل وچ رقیباں دی ہن گندے اوہدا میرا جٹ

چار چوفیرے اگاں بلیاں ذہن چ گھپ انھیرے رہن
تیرے نو ناویں دے ناں دا پلو یار نہ جاوے چھٹ

اگ ہوا تے مٹی پانی وچ رلا کے مٹھ کو لو
میرے عنصر دے کے مینوں آکھے باوا بے لک

نکے نکے بال اساڈے

نکے نکے بال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے
ہیرے موتی لال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

چڑھدے جن بے رت ڈھلی تے کھنھ اگ پنے بازاں دے
مستقبل وچ حال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

لوک محمد بن قاسم نوں حالی تیکر بھلے نہیں
بولان دے لُج پال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

ساگر دی چھاتی نوں خالی ہتھیں چیر دیاں گے فیر
چپو بیڑے جال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

کد تک رت تے پہرے دیسو سانجھ بہارے کھڑ ویسی
ساون ہاڑ سیال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

ساڈے فن تے اپنے ناں دا لیبل لا کے تزدے او
محنت ہنر کمال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

وڈھی چیرے کھاون والیو جھوٹھیاں شانان جان دیو
سکدے رزق حلال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

جد داراں تے لڈیاں پانیاں لور چ مست التاں نے
گھنیر ناچ دھال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

جوڑ پیا فیر رت دے ساگر سوم ناتھ وچ وگن گے
دریا نہراں کھال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

مال عرب دا منڈیاں اتے قبضے کیتی بیٹھے او
ساتھ رلے تے مال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

صدیاں ہٹھ دچیا جیرا جے آگیا تے فر بادا
دن ہفتے ماہ سال اساڈے کد تک گہنے رکھو گے

نہ کندھاں چپ توڑی نہ

نہ کندھاں چپ توڑی نہ ای کاکو رولا پایا نہیں
کامے توں چدھرائیاں اکھیاں سجرا چن چڑھوایا نہیں

ات واری اک کمیں ست کے ووٹ نہیں دتے اس گل توں
دھی اوہدی نوں چک کے لے گئے جھگا پھوک چلایا نہیں

فر کچی آبادی وچ اک لے ہتھ دے مکاں نے
کلیاں ساڑ سواہ کر چھڈیاں اوتھے محل بنایا نہیں

ہن ملاں وی اُٹھے ہو گئے حشر عذابوں ڈردے نہیں
قبراں پدھر کر کے اس تھاں ہور اک درس چلایا نہیں

اک کمہار ایکشن لڑنا چاہندا سی سرداراں نے
دن دیویں فر اوہدے گھر چ ڈاکا چا مروایا نہیں

جہناں نوں انسان سمجھ کے مہر محبت کیتی سی
سپاں ورگیاں جیہاں توں اتبار مرا ڈسویا نہیں

کالج وچ جو پاڑھو منڈے پڑھ پڑھ کے استاد بنے
استاداں نوں کاف کلاشن کوف توں سبق پڑھایا نہیں

اچ کنبے دا وکھے سلوک میں ہکا بکا ہو یا واں
ماپیاں دھیاں پتراں رل کے فل بی پی منگوا یا نہیں

سحر دپہرے حجرے دے وچ چیک چکاڑا کاہدا اے
اک بچے توں ملاں ہوراں پچھلا سبق درایا نہیں

جہڑا گیت سنن تے باوا ذہن مرا نچ پیندا سی
پاپ میوزک تے نچ نچ کے اوج اوہ گیت سنایا نہیں

یادوں بھح اٹھن گے

یادوں بھح اٹھن گے آوے حالی ہور اڈیک لوواں
سوچ لوے گی جھٹ کلاوے حالی ہور اڈیک لوواں

فیر ضمیر دے انگ اٹھیرے جگنو بن کے چمکن گے
اگھرن لگ پئے نیں پچھتاوے حالی ہور اڈیک لوواں

توڑ خزاں دے لور پچھتاوے نکل بہاری بکل چوں
اگس مڑ کے پتر ساوے حالی ہور اڈیک لوواں

قصد سوال جواباں والا مونہہ در مونہہ ای ہونا اے
پر بت دیون گے پرتاوے حالی ہور اڈیک لوواں

میرے ترے للاں سمکے کم کر گئے دل آہندا اے
خورے بجن سد بلاوے حالی ہور اڈیک لوواں

آہندے نیں کہ مکھ ماہی دا سورج وانگوں چڑھنا اے
مک جاوون گے ہوکے باوے حالی ہور اڈیک لوواں

اس جیون دے پینڈے آخر عملاں ے گز مچن گے
 پہاں بھار ٹرن گے باوے حالی ہور اڈیک لواں

اپنے جسم کھلار کے ہر تھماں

اپنے جسم کھلار کے ہر تھماں ہن میں خد نوں چکاں کسراں
شکلاں نوں بدلا لیتاں واں میں آں عنصر مکاں کسراں

ٹھر جاواں تے جم جانا واں لگے سیک اتانہہ نوں اٹھناں
میں آں ساگر سورج کولوں وانگ تریل دے سکاں کسراں

میں نقطا واں لکھتاں دا مڈھ میری کثرت الف بنایا
ہر حرفاں نوں الف بناوے اکھراں اولھے لکاں کسراں

کلر بنجر رکڑ روی تھل میرا پتھریل وھاؤ
جگ پساں وجود مرے دا تھلنا پنے تے تھکاں کسراں

اکھ ہاں رمز پچھانن والے ہر سینٹر نوں حکم سمجھدے
ظلمی ویلے جیہا کپی نال اکھاں میں بکاں کسراں

میں تقدیر کمان چڑھاں تے بجلی میتھوں جاچاں سکھے
میں آں تیرا جے ترکش وچ وقت دی ہک وچ ٹھکاں کسراں

میں اپنا ای سنیا چاء کے پولی پیریں خد نوں لہناں
میں فجراں نوں ہلن والا ہسٹر لاگے ڈھکاں کسراں

اچ خیال دے بھراں کلاوے

اچ خیال دے بھراں کلاوے فر وی ہتھ نہ آون اکھر
اکھ پسندے قیدی ہون توں ڈاڈھے گھبراون اکھر

کس شاعر دے ہین ترٹھے بڑکاں لے کے ناساں مارن
جنی بھاڑے دی جس لاواں ہور دراڈے جاون اکھر

بھرے سیال چ سڑدے رہندے ہاڑ سے وچ ٹھر ٹھر جاون
بھیڑے توڑ کمنداں چھڈن بلدی ہتھے ڈھاون اکھر

برقاں جسے اندر بھانبر ہین ہرن دے نائف وچوں
خشبواں توں ہولے آپے بھارے بھار اٹھاون اکھر

بند ہلھاں چوں ہن دعاواں ذہناں دے اسماناں اتے
بھرتھو پان بھچال ہن ایہ ایسا شور مچاون اکھر

ہیٹھ درولی جیھ وڈیرے دی ایہ گالھاں بن جانڈے نیں
ذکر کریندے من وچ لہ کے سچ دے ورد کماون اکھر

باوا تنگ زمین غزل دی، مضموناں دے کھروے بانے
 سولھ سریر ملوکڑ جذبے اکھیوں کردے ساون اکھر

اس کاک کو انی ویلے

اس کاک کو انی ویلے چڑچیاں دی کہڑا چوک سنے
ہن شرم نہیں اوندی صوفی نوں مجھاں توں ہو دی کوک سنے

جوں دھونکی کھل لہاراں نے یا دوڑ کھڈاری دوڑی اے
بند بلھیں ورد خفی کردے دی ناس چوں ویلا پھوک سنے

ہن کالے دھن دے خوف سکوں جاناں دی قدر ودھا چھڈی
سن کے وی چپ وٹ لیدے نیں دکھیاں دی کہڑا کوک سنے

راگاں وچ ہلے گلے توں بھہ سرتے تال گواچ گئے
جو سندے پاپ میوزک نیں کیہ دُجھلی دی سر ہوک سنے

جس دے اتہار کھڈونے نوں ہاسے دی وس نے بھن چھڈیا
اوہ خاباں وچ تر بھکن فر یاراں چوں سپ دی شوک سنے

خاکی ایں نوری نہ بن توں پرکا دی حد نہ ٹپ باوا
نہ پرچھاویں توں ڈر جاون جو تیرا ورت سلوک سنے

اک نظر دی لس کیہ دھم

اک نظر دی لس کیہ دھم کے دل ساگر وچ کانگاں بنیاں
کانگ چڑھی دے جگ دیاں نظراں نفرت بھریاں ڈانگاں بنیاں

خورے جنگل ہے دل میرا رسیجھ دے پھل نہیں کے قبولے
کولیاں کولیاں لگراں سدھراں نہ کپنی توں تانگھاں بنیاں

ہاڑے سے وچ سحر دپہرے کاغذ چکدیاں حوا جائیاں
پیروں تنگیاں دوزخ ڈھڈ دا سورج کرناں سانگاں بنیاں

پھل توں تتلی، کوچ مسافر، جھیل پہاڑ، زمیں توں ساگر
ان ڈٹھ رازق بخت کھلارے دانا دانا ہانگاں بنیاں

چھاں سنگھنی نے ہانگ بھلائی نچ پئی جسے وچ کمزوری
سک سجن دے ریڑے پا پا فر اچ پیڑاں آنگھاں بنیاں

سوچدیاں نوں دے باوا گھپ انھیرے پنڈھ دراڈے
ٹریاں منزل ڈونگھیاں داناں مریاں چند پانگھاں بنیاں

تک تیرے سوجھ سہین نوں

تک تیرے سوجھ سہین نوں پرکار دے وانگ نہ بھوں ہوئے
دو آنے مرکز بن گئے نیں نہ ایں ہوئے نہ اوں ہوئے

دکھ ہجر سخن دے بخشش اے پے پالن کردے نین مرے
میں دوری کجھ سوغات لئی تاں کھ دے رنگ نہ جھوں ہوئے

وچ عشق ملوکز پیراں نے ریت اتے گھت دھال لئی
تے فیر مکی دے پھلیاں جے بھج بھج تلیاں دے لوں ہوئے

دل دیکر راگ رہیائے ہو بے سر جسم سرنگی تے
جو ہجر استاد سکھائے نیں اوہ جیہا توں نہ گوں ہوئے

مت زلف جہی رات برات اندر یاداں دا جھانجھا جھلدا اے
جے حال پرے دی واء رکے فر ماضی چیتے روں ہوئے

جد دل دی اپڑ پئی تے نم اکھ دی سک نے سیس لائی
تیجی سی کنک مقدر دی جے گاہی چوکھے جوں ہوئے

قطرے دی ہوند نوں ساگر نے انج گھنڈاں دتیاں بیج دیاں
جے پھری مدھانی لہراں دی، جز کل وچ رل کیک کھوں ہوئے

انج بے حس ویلے لوہ چاڑھی ہر ویلے کانبو چھڑیا رہے
پت کھڑکے ہردے کب جاندے انج ذہنیں بیٹھے ڈوں ہوئے

ماضی نوں وچ پنکھوڑے دے تھاپڑ کے حال سوا چھڈیا
کیہ مستقبل وچ ہونا اے ایہ فکر نہ میتھوں سوں ہوئے

جد پھٹ الھیاں تے محرم نے نظراں دے مرہم لائی تے
جھٹ پھڑی انگوری پھٹاں نے فٹ زخم اوہ نوں برنوں ہوئے

دکھ اساناں نوں چھوہن پئے بھلھی وچ تا کے باوے نے
لا تونی دکھ دھروکے نیں، اوہ دکھ نہ رتی دھروں ہوئے

دل وانگ پل دے پاپے دے

دل وانگ پل دے پاپے دے بن واء دے کھڑ کھڑ ڈول رہیائے
یاں ایہ بھونچال دی شوکر اے یاں شاہ فر دھرتی تول رہیائے

یاں صور ضمیر نے پھوکیا اے یاں من نون خوف سزاواں دا
یاں چت نون شوق دیداراں دا یاں کنیں وجدا ڈھول رہیائے

برہا دے آب حیات اپوں پھٹ پنکرن وانگ گلاباں دے
دل پھاہے بنھے سورج دے، ہنجواواں دا دارو گھول رہیائے

جیون دے آس کھڈونیاں تھیں، رنجھاں دے بال وراثا واں
جگ چھبیاں دے دے بالاں نون سانجھاں وچ موہرا گھول رہیائے

رت ناڑاں دے وچ رکن نون دل شاہ دیاں للاں لیدی اے
دل اوہدے ہاوے بھر دا اے جو اوہدے اندر بول رہیائے

اج میں تے میرے مانی نے اک وٹو سٹا کہتا اے
میں اوہنوں پلکیں چاڑھ لیا اوہ پیرا وچ مدھول رہیائے

اس دکھیاری دنیا اندرُ باوا خشبو وانگ رهوے
بارون خلافت وچ پھاتا دل بندا وانگ بہلول رہیاے

رہے بلیں تڑکن اک پاسے

رہے بلیں تڑکن اک پاسے وچ اکھاں دے نم اک پاسے
رہے تاگھ سجن دی اک پاسے دکھ دنیا دے غم اک پاسے

مت زلف جہی رات انھیری نوں دے فجر دا تارا سنیہا ایہ
سورج دی لشکن اک پاسے ہے دھی دی دھم اک پاسے

اس قد نوں کرن سلام سرو رنگ کھ دا دیکھ گلاب کھڑن
زلفاں دی لم سم اک پاسے دل پھاہنے خم خم اک پاسے

کد ہرکھ سے سجنوں دوری دا کھچ لاں میں نال تخیل دے
میں نیویں پاناں اک پاسے تیں اوتا سہم سہم اک پاسے

واء بنے ورولی پون کتے کتے جھکھڑ لوہر انھیری اے
چک بھار لئے وچ ٹیوپاں دے رکھ آدم دا دم اک پاسے

دم کردے نہیں تفریق کدی جو دم وی ہون مقدر دے
ہر جند نوں لینے پینے نیں ہر جند نوں پئے یم اک پاسے

ہر کچھ وی انت نون خاک بنے ہر بھورا بھورا ایٹم اے
اک ذرا خد تھل ہوندا اے کل وچ جز ہے ضم اک پاسے

جو ویہن زمین تے ویہندا اے وچ مٹی دی چس رل جاوے
گنگا دا گنگل اک پاسے کعبہ دا زم زم اک پاسے

اک روگ اولڑا لا بیٹھا دل کلر کھادیاں کندھاں نون
فکراں نون چھٹکھی لگ گئی اے سورج نون دے تھم اک پاسے

کس جرموں دیس بدیس ہو یا پئے لے گھاپے دوری دے
رکھ یار برھا توں اک پاسے کر اکیوں چھم چھم اک پاسے

اک مست قلندر باوے نے جد اپنی ہوند جگائی تے
ہے عشق سلامت اک پاسے لہے شمس دا چم اک پاسے

قطعہ

ہر کربل وچ انیاں اتے چڑھ کے نویں حیاتی پاواں
 میں آں سچ ازل توں جمیا ظالم توں میں مکاں کسراں
 میں کھاں دا کچھ نہیں رکھدا مونہہ در مونہہ ای کراں نتارے
 میں شیشا داں باوا لوکا' سچ آکھن توں اکاں کسراں

سوچ خیال دلیل سناکھی ہر

سوچ خیال دلیل سناکھی ہر اک نکھت لکھاری دل دی
یار اروپ سروپ ترے توں ہر اک شے میں واری دل دی

بخت نے گکری دے پھل رنگے بخشے وچ بہار بجن نے
گل گلزار بہار زمانے جو وی رت پیاری دل دی

تیری بیٹھک پیٹھ گیا اے گل مری نوں ایہ نہ گوٹھے
میتھوں دور ہو یا دل میرا دل نہیں دیندا یاری دل دی

سورج نکا چن دی دھونی دھنگ جہیاں پوشاکاں پا کے
سجناں توں قربان کراں میں ہر اک رچھھ ہنگاری دل دی

سوچ تری دے حرفاں توں لے دل دے کورے ورقاں اتے
تیرا انگ انگ لیک کے دل تے سے تصویر اتاری دل دی

پیار دے اچے مجلس جے کر توں رنگی دی رنگن دیکھیں
دو اکھیں دروازے دل دے تہی اکھ اے باری دل دی

عشق سکولے جند پڑھا کو اس توں باوے پڑھنے پائی
سانجھ ملوک سلوک ترے توں نکلے بے اتہاری دل دی

شیشے تھیں اکھ لڑا لیناں

شیشے تھیں اکھ لڑا لیناں؛ خالق تھیں سانجھ گٹھا لیناں
انج من نوں میں بھرما لیناں؛ میں مڈھلی جھوک وسا لیناں

بھ جگ توں ماہی اچھا اے؛ میں جھوٹھا ماہی سچا اے
بھلاں تے نیر وبا لیناں؛ میں نیچ کے یار منا لیناں

سانجھاں دے تنبو لانا واں؛ بندا میں ساد مرادا ہاں
میں آپے ہیت ودھا لیناں؛ چا تر توں دھوکھا کھا لیناں

میں نٹھ کے نٹیاں بھاگاں دے؛ سن لیناں راگ وراگاں دے
دکھاں دے بھار اٹھا لیناں؛ میں اپنی ہوش گوا لیناں

ہاں خاکی طور ی بن جاناں؛ میں آبی نوری بن جاناں
ساہواں تھیں سچ مچا لیناں؛ میں کئے روپ ونا لیناں

میں اکل وانجے بہنا واں؛ میں پھلاں اندر چھینا واں
خشبو تھیں چہھی پا لیناں؛ میں وچلی کندھ گرا لیناں

ساجن دی پریت نیاری اے' میں بے رنگ یار للاری اے
جد دھنکھ دی چنگھ چڑھا لیناں' جو چاہواں رنگ رنگا لیناں

عشقا ترے ترنجن درداں دے

عشقا ترے ترنجن درداں دے بین چھوپے
سکھاں دے سبھ کھڈاریاں دکھاں نوں کون چھوپے

ماضی دے دوڑے تے جے پنڈ پائی بھاری
ویلے سی جو گندے فر کھل گئے تروپے

دنداں دے وچ دپٹا پا کے ادا تھیں نیویں
بسے تے یار پینداں گکھاں دے وچ پڑو پے

کھرلی تے بنھ کے رکھے جووے یا وچ پڑانے
نتھ ہے خصم دے ہتھ وچ اکھاں تے ہین کھوپے

برہا دے بولھ اتے ہنجواں دی منتری نوں
ہنجیل دی جنس میری نیناں دے ہن دڑو پے

آؤ نا باشاہو پکاں تے ننھ کے بیٹھو
پینی اے اکھ وچاری دے جلویاں دے ٹوپے

کرتے دی باوا جھل وچ بوشٹ بنا لئی اے
 آکھو رفو گراں نوں گلے دے لان توپے

مرے بناں کوئی تیرا ہمدرد

مرے بناں کوئی تیرا ہمدرد ہے تے دس کھاں
گھنڈ لاه کے ساڑ مترا ویکھاں ترے سراپے

تریاں سپشاں نوں ہر تاگھ ٹھار موئی
اکھ دل دی کھول دیکھے روپاں دے سیک تاپے

اکلایاں نوں چھڈ کے ستھ وچ آ دیکھ بہ کے
دھیاں ویاہونے نوں کیہ کیہ نہیں کردے ماپے

باوا نہیں گیلے چپے کل کھوریا تون سن لے
سجناں دی خیر ہووی ونڈ چھڈ تمام گھاپے

لعلوں دے پاسنگ کنکر دے

لعلوں دے پاسنگ کنکر دے انج بحر وزن نوں تول رہیایے
پردھان سخن دا انھا اے مرے چنگ چوں عیب ٹول رہیایے

لعلوں جی مسکے من من کے جہنوں توں عرشیں چاڑھ لیا
ساڈے جے کوڑ مزا جاں دے بیٹھا اوہ ننھ کے کول رہیایے

سورج نوں ٹرنا دیا اے پھڑ چال سکھائی ویلے نوں
کجھ کہن کچیری کوٹھی اے جو اکھاں دے وچ بول رہیایے

اوہ ہتھ چالاک نشانے دا نت روپ سہان وٹا لیندا
جو چور اے میریاں سدھراں دا دل سادھاں وچوں ٹول رہیایے

دل پہلی نظرے کھوہ ہویا فیر جان تران نتان ہوئے
بس عشق سلامت بچیا اے یاں نیماں دا کشکول رہیایے

ہر شخص تر بکے ہرناں دے وانگوں پیا کیڑاں لیندا اے
ہر رت نوں رت ڈرانڈی اے ہر ہر دا اندروں ڈول رہیایے

رکھاں نال دھاگے پٹھے سی فر بے پروا دے جاون توں
 جو ویلے ہتھوں پچ گمیاں اوہ گنڈاں باوا کھول رہیاے

پرکار ہتھ تے کاغذ مرکز

پرکار ہتھ تے کاغذ مرکز دا نقطا آپے
ہر کوٹ یار دلدا ول وگلتاں دا چا پے

طیلا و جا کے دل دا رت نوں نچان دے
تاراں دے وچوں ٹیکے ذہناں جج سر الاپے

پکی کسے دی ترکے گلدی کتے نہیں کچی
بھلھے کتے بٹھاویں وکدے کتے نہیں چا پے

کوڑی سلیٹ اتے نمبر شمار کر کے
دمزی دا لے کے کاغذ لکھاں دے کر دے گا پے

جھگی دے ویڑھ اندر کڈھدی رہوے کداڑے
کڑیا لا چکدی اے پے کے غربی نا پے

جھ دی بنا کے کشتی ساگر دی سیر کردے
تیرے بنا اے کہڑا ذہناں دی ڈوگھ نا پے

کدھرے بے انت دیویں گنتی تمام بھل کے
ماڑے دے پیش کیوں نہیں غربت دے سبھ سیاپے

متھے دی ہر اک لیک

متھے دی ہر اک لیک چ تقدیر لکھی اے
پہچان نوں تصویر تے تحریر لکھی اے

اس بحر نوں آکھن گے سدا وارثی بحر
جس بحر چ وارث نے عجب ہیر لکھی اے

کاغذ تے کے فیر کھلارے نیں مواتے
چٹھی ایہ جویں صاحبان دے اک ویر لکھی اے

زر زرق تے عزت دی قلم بخش کے رب نوں
دکھ جگت دے فن درد دی جاگیر لکھی اے

جھٹ برق جہی سوچ مری عرش تے اڑے
ٹرناں تے مری چال چ انج دھیر لکھی اے

پتھر تے جویں پخت ارادے نیں لکیرے
انج یار تری دل تے میں تصویر لکھی اے

لکھ عرش توں پلے جو مرے یار دی لٹ انج
عادل نے جویں عدل دی زنجیر لکھی اے

وچ تھل دے اکلے توں بنے ہور بے انتے
ہر ذرے تے سورج نے جوں تنویر لکھی اے

کچھ کہن کہ ناں یار دا تعویذ چ لکھدا اے
میں کہناں کہ ہر مرض دی اکسیر لکھی اے

خاکی نوں دوے مان گنہگار نوں بخشش
قسمت مری جبریل دے اج پیر لکھی اے

فر دانگ مرے یار دے نہیں ہور بنایا
قرآن نے اج سوہنے دی تفسیر لکھی اے

مطلع اے نواں جین تے کچھ شعر حیاتی
مقطع اے جویں باوا جی آخر لکھی اے

ہے غم گین بڑی سوچ

ہے غم گین بڑی سوچ مری یار کیہ کراں
تے کچھ اوڑ دی نہیں آڑ میں سرکار کیہ کراں

حیاتی دی جدوں لوڑ نہ جگ ہون دئے پوری
کویں جاواں میں دربار اے غم خار کیہ کراں

بڑی ڈول گئی کھان ڈھسی جھول اے بیڑی
پھسی جان سچ منجدھار میں اسوار کیہ کراں

اے حال مرا پچھ تے نہ پچھ چال زمانے
اے گھنڈ گیا چھنڈ نہیں دلدار کیہ کراں

مرے نمین نہیں بے چین بڑی دین اے باوا
تخیل مخبر نہیں میں اخبار کیہ کراں

تکلیا شراب یار دے اتھرے

تکلیا شراب یار دے اتھرے شراب تے
پیواں کوں شراب میں ساقی شراب تے

بے لام عدم عین اوسدے مکھ توں پکایا انج
ہر حرف اوویں جاپدا جیون کتاب تے

دو نین جھیل وانگرا پکاں جے میل دین
انج جاپدا اے پل جوں بھجا چناب تے

چمیا سی اوہنے بیر نوں سوہنے لبیاں دے نال
بلاں دی لالی کر گئی رنگت عناب تے

اکھاں دی چھہ کہ گئی محفل بھری دے وچ
پر دا سوال پا گیا کورے جواب تے

اکھاں ملھار گوندیاں دیک اپے تن
دل مال کونس چھیڑدا انگ انگ رباب تے

بحری جوانی آئی کھڑدیاں آئی فنا دی یاد
روندی رہی تریل تاں راتیں گلاب تے

سورج ستارے ویکھ کے ہس ہس کے آکھے چن
ہے بے گھراں دا آسرا نیلی تباب تے

تکے فریب ذہن نوں اسمان گول اے
بادا جویں ہے بلبلانکلیا اے آب تے

قطعہ

نال قلم دے جاں علم دا فنکاری تھیں سٹ کے
 سوچ سمندر وچوں پھڑناں سوچھ تری دے ڈولے
 بیدل وارث باہو پلھے وانگ غلام رسولے
 بھارے گورے شاعر نہیں ہوندے باوے ورگے ہولے

کرناں سلام غم دے جو

کرناں سلام غم دے جو چھڈن چناب پی
برہا دے سیک جھال کے جاون عذاب پی

رب دے جو ڈرن خوف توں کر دے سخاوتاں
چوری سخاوتاں دے اوہ آوندے ثواب پی

اپنی کتاب دین نہ مر کے وی پر اوہ آپ
کجھ دوستاں دی مانگوں لیندے کتاب پی

محفصل بری وچ بیٹھ کے بندے نیں انج برے
جاون جوان آپ ای اپنا شباب پی

شوہدے ذلیل چھوکرے تک کے تریمتاں
اکھاں دے نال دیکھ کے لیندے گلاب پی

اوہ آن بان شان تھیں چھوٹے جے جام وچ
جاگیر ساری کھول کے چھڈن نواب پی

لتھی چڑھی دم شرم ڈاڈھے بے شرم نہیں
راڑا وی جان ٹھیکوں خانا خراب پی

تیراں دے نال ونھ دیو کنڈے فرات دے
روکو مسافراں نوں نہ ایہ جان آب پی

پنچے حواس پان کے باوا تداں سواد
ساتی جے موہوں آکھ دیں لے پھڑ شراب پی

قطعہ

قوم مری دی بدرنگی تے غازی گھل دے انج دا
 جو ذہناں توں الی لاہوے میلی سوچ جھپلے
 مکڑی دی تند الجھ گئی اے حکم اے تند نہ ملے
 گھنڈ اچے تک اک نہیں کھوہی، باوے ورگے جھلے

تصویر اوہدی ایراں فنکار

تصویر اوہدی ایراں فنکار میلدا
میری نظر چوں وکھ کے انگ انگ ہکلیدا

ساگر ترے جمال دا انج تس مکا گیا
تہدے توے تے پا گیا جبکا تریل دا

بدھی سی شت پنچھیاں نکیا سی ایراں
اپنے ای ہتھ تے وج گیا ٹینڈا غلیل دا

اکھیاں جچ نم وی دے گیا اوہ لوہ گیا ضمیر
یاداں نوں وی جگا گیا بلا فلیل دا

میری قلم نوں توڑ کے دیوان ساڑ کے
رشتا نہیں اج تروڑیا میرے ایل دا

مایوسیاں دی رات جچ چان اتار کے
اوم کھلارے ذہن جچ سجدا سویل دا

باوا جی اچے لوک تے تینوں نہیں چھاپدے
گھسن تے پال کڈھدے میں پرچار رویل دا

جیون دے چاہواں نال انج

جیون دے چاہواں نال انج صدقے اتارناں
 غربت دی مینہ تے کھوہریاں سدھراں اسارناں

اُھی دھمال پاوندا چان ضمیر دا
 بچپن دا بے مہاندرا ذہن بچ ابھارناں

چھالے گلاب جاپدے بھرویں تراٹ دے
 ماضی دے تھل چوں جد وی میں یاداں گزارناں

منگو دعا ایہ دوستو شالا ہرے نہ ہون
 برہوں بھرتیجے پھشاں تے آوے بہار نہ

آکاش ویل آس دی جھانا کھلار دی
 پلپھی دے کولوں سکھ لوے زلفاں سوارنا

پتھر دلاں نوں سلھ کیہ وصلوں دا کیہ سواد
 جہڑا کے دے نال وی پاوے پیار نہ

باوا و ہار روز دا شیشا ضمیر چوں
 جد تک لوواں نہ ویکھ میں آوے قرار نہ

روندو نصیب دا الا میں

روندو نصیب دا الا میں کیہ بلا کراں
میری ہے کیہ مجال کہ تیرا گلا کراں

لوڑاں دی ہیڑ آن کے دن نوں نکھیر دے
پیڑاں دا راتیں جوڑ کے جو قافلا کراں

کنکر تلی تے ہین وی سائے تے ہے گناہ
دل دی کھلوتی جھیل تے کیوں پل پلا کراں

گھر وچ میرے غریب دے غربت دا راج اے
مہنگائی ات اے چا لئی ہن کیہ الا کراں

بلھے نے رے یار نوں نچ کے منا لیا
بختاں نوں میں منان دا کہڑا چلا کراں

اک پاسے پنڈ چودھری اک پاسے پیار اے
تنگڑے نے دوویں سوچ توں ہن کیہ دلا کراں

باوا میں تینوں فرش تے بیٹھا اڈیکناں
 عرشاں تے روز پہنچ کے کسراں ملا کراں

جے کرتساں قبول نہیں

جے کرتساں قبول نہیں درداں دا آکھیا
ہر دل نوں پھول پرکھ لئے ذہناں دی بھاکھیا

چن چانا وی کالٹاں چٹیاں کرے تے کیہ
پایا اے ات انھیر توں وقتا اولاکھیا

سر نوں نکا کے وی تلی تے جاگدا رہویں
اپنے وطن دی سوچھ تے عزتاں دے راکھیا

ڈھڈ نسل لُج دی پیڑ نے پیڑاں پھڑیا
روشن ضمیر جیسیں دا بنٹاں دواکھیا

اکھ تیسری اگھیڑ کے مانی دی لایہ پلہ
پھسیا این جگ دے لوبھ ج من دے مناکھیا

باوا ذرا جہی چوبھ توں وس وقت دے چڑھا
کڈا نہ مار سوچ نوں پونگا تلاکھیا

ٹونکیں طمع دے لو بھ توں

ٹونکیں طمع دے لو بھ توں من دے کتوریا
من واسطہ ای دھن تے نہ جاویں غروریا

توں تے فقیری دات دے لیکھے وی لاہ لئے
بھج کے مرے ضمیر توں بھارا ایں بھوریا

تخلیق ہیں توں جییں دی اس دا خیال کر
میںوں کدی وی اس طرحاں خالق نہیں گھوریا

پورس دی اکھ تے پٹھدا ڈر ہے سکندری
اوپنے جدوں وی سوچ دا ہاتھی سدوریا

چھڈ سیٹھ میں یتیم آں کرنی آں بدعا
شالا بروں دی لور توں جاویں سروریا

ڈھڈ بھرن دا وسیب دی کرنا پوے گا ہور
بھ جگ مداری بن گیا پچیا جموریا

وہ صاف نوں کثیف اے کیتا میرے نصیب
ہر ساہ وی میرے جسم چوں جاوے قصوریا

کفنی توں پا کے بیٹھنا ایں ہر شاخ شاخ تے
اساک تیں ج بہت اے چٹیا دھتوریا

چن چاننے نے ہور وی پایا اے بھکھ دا بھار
توں نان ایں تینوں کھا لوں چنا سپوریا

حالے فنا دے حوض چوں کوڑ تے پی لوں
پورا کراں گا فیر میں ایہ کم ادھوریا

اچیاں نوں اچ پسند اے مینوں مدینہ شہر
باوے براق سوچ تے پینڈا عبوریا

بختاں دی کالی رات نوں

بختاں دے کالی رات نوں انج میں اجالیاے
جگنو ملا کے یاد دے سورج بنا لیاے

سسی تے وانگ بھال کے کھریاں تے مونہہ دھرے
دل لاڈلے نوں یار کیہ کیہ کچھ وکھا لیاے

لھے نہیں زخم بھر دے کے اچے نہیں روگ
پھلاں دی واشتا نوں وی میں آزما لیاے

پیراں دے چھالے ونھ کے میں پیڑاں مکان نوں
پھلاں نوں چھڈ کے فیر میں کنڈے نوں چا لیاے

ڈبدا اے دن اڈیک جی اوندی نہیں یار تے
بندائے شفق جد وی میں غم نوں اچھالیاے

رڑھدا ساں میں تے آسرے لھدا ساں ہور دے
ٹرناں جدوں دا سکھ لیاے پندھ وی مکا لیاے

عرشوں سفر تے ٹر پیا ننگا زمین تے
 چھہ گز کفن دا کپڑا ای جگ توں ادھا لیاے

وادھے نوں آیا شہر

وادھے نوں آیا شہر ساں چھڈ کے جدوں گراں
شہروں پیاں ضمیر جج انھیاں تروٹکاں

روٹی کویں اوہ کھان وچارے امیر لوک
پوٹے جہناں دے گھس گئے گن گن کے روکڑاں

ہن بھل گھیاں نیں گوریاں ری تے ڈول نوں
کھڑی سہارے دھون تے دھریاں دو گاگراں

پچھلی عمر ضمیر نے ٹھیڈا جے ماریا
تسج نوں رولیاں کدے دھپیاں نیں کالٹاں؟

جہڑے وجود سولھ نیں دھپ نہیں سہارے
سورج دی دکھ نوں جھلنا اے دھپاں دے وارٹاں

بھردے نیں سانگ فقر دا نچ نچ دھال پان
ڈھڈوں نہیں صاف یار توں بھردے گھڑولیاں

باوا اٹھان ڈولیاں کسراں غریب لوک
 جتھے وہیاں دے کھان نوں لہمن نہ روٹیاں

دھوا نکھی حیاتی تے رنگن نہ آئی

دھوا نکھی حیاتی تے رنگن نہ آئی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے
ہوئے بخت اُٹھے پلٹی خدائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

کوئیں ہن کسے نوں میں نخرے دکھاواں مرا دین توں ایں تے ایمان توں ایں
مرا دل ایہ جھلا ہے دیندا دہائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

تسلی دلا سے کسے کیہ نہیں دینے مرے دردیاں بولیاں مار پھتھا
سگوں پیڑ اوہناں ہے بھری : بھنائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

سیالے دے بھانبر بہاراں دے لانبو تے ساون تے ساڑے تے ہاڑی دے ہاڑے
چڑھے چیت چانن کوئی رت نہ بھائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

مری ہوگھ کرلاٹ کونجاں بھری سن کے ہسدے نیں لوکی مذاقاں پسندے
ترے باجھ سبنا ملی کت نہ ڈھوئی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

مرے ورھدے نیناں تے پیگھاں نہ پیاں نہ سدے بارے نہ توں یار آیوں
ترے حسن دی چھب برانے لکائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

دو نیناں دواکھے دھواکھے گئے نیں تری دید باجھوں ایہ روشن نہیں ہونے
پئی سولیس دھروندی تری نت جدائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

اے جگاں دے شاہا نمانے تے پئے ترے در دے مانگت زمانے سے شاہ نہیں
میں پینا ترا ہتھ اے کاسا گدائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

اوہ جانی دے دی چھپی بات جانے توں رکھ دھیر باوا کدی تے ملے گا
بے آسی نوں میں جگت بیٹی سنائی ترے جان مگروں مری جان کیہ اے

ہر سوچ میری سجنوں سونے دا

ہر سوچ میری سجنو سونے دا سرچھو اے
دکھاں دا ہے پٹارا جیون مرے دی خو اے

دھر کے تلی تے اکھاں جگ چوں لوواں میں پکھاں
لفٹاں دے لعل لبھ کے غزلاں ج من دھرو اے

بلھیاں حسین وچ مت لاڈاں دے نال کہیتی
بندی غزل گنی جو سجنوں دی گفتگو اے

پر بت حسین مہکے وچ چاننی دے چکے
بھندی بہار نوں وی پئی کالجے دھرو اے

چیتے دے اک جرے توں پیڑاں دے جھل پرے توں
اکھیاں دے وچ دھواکھنر بدل اے کت ورو اے

پاڑھو کیہ بنیا بابا ہن عشق دے سکولے
دل وین پہلوں دے کے جند فیس ہن بھرو اے

اکھیاں نوں بند کر کے جیوں صراط اتے
 نچ نچ دھمال پاوئے مرنا ایہ کیوں مرو اے

شیخے دے ساہویں خد چوں پریم نوں ٹولدا جے
 وحدت دی ہوئی کثرت کرچاں دے روبرو اے

نیناں دے جام وچوں ویکھے عجب تماشا
 جہوں ایہ ویکھدا اے ادھے تے ہو بہو اے

سدھراں دی ہیڑ وچوں چانن دی تان چادر
 سورج دا رتھ بنا کے کالکھ تھیں ہن لڑو اے

جس یار دے جے گاوے جس ہوندی سوائی
 جس ساہ دے جس توں بھردا اوہ اسم اللہ ہو اے

کڈھیا سو مار دھکے دل چوں جدوں دا کھیڑا
 دن عید بن گئے سو ہر رات دی ٹرو اے

سر نوں تلی تے دھر کے چت پیر پٹھ کر کے
 پڑ وچ کے دے آکھے بازی ایہ کیوں ہرو اے

سانول دا شہر چھڈ کے مجنوں ہو گیا جے
لوکو دھروئی روکو کدھرے نوں ار کرو اے

رہا توں ویسک جیرا کچل فقیر تیرا
جگ دے تمام دکھڑے سینے تے خد جرو اے

بیٹا نہیں وچ بیٹناں کرسی تے یار بہا کے
ستھ وچ غزل سن کے ہن باوا سرخرو اے

قطعہ

ایہ کوفہ نہیں ایتھے لوکی آل نبی ﷺ دے جانو نہیں
 تے نوں جھٹ پانی دیندے تھل تھل وچ جتھے جھوک ملے
 عشق سکھلا تے نہیں باوا پتھر کھانے پیندے نہیں
 پٹھی کھل لہاؤئے کدھرے سر نوں ساگ دی نوک ملے

دو دل ملے تے

دو دل ملے تے آندا
کھلیاں وڑی توں شیشا

ملے تے موج اندر
آندا بھڑی توں شیشا

ساتھن نوں کڈھدی سی نہ
ٹنیا چڑی توں شیشا

لے کے سخی دے بولھوں
ٹا رڑی توں شیشا

ویہندی سی ماہی جس چوں
کھیا کڑی توں شیشا

ٹنیا ضمیر ہتھوں
دھمیر چھڑی توں شیشا

جگ جہلی کہ کے کھوہیا
قولوں پھڑی توں شیشا

دسدا اے کہکشاں دی
ہر اک پڑی توں شیشا

ڈگیا سی دور جا کے
چرخہ گڑی توں شیشا

اگ بل گنی تے چکیا
جا کے سڑی توں شیشا

دھندلا گیا اے باوا
جگ گل رڑی توں شیشا

تخیل نوں سوچاں پراں دا

تخیل نوں سوچاں پراں دا سہارا
فقیراں نوں جسراں دراں دا سہارا

ایہ محلاں نوں ڈھاون بناون سجاون
غریبان نوں کچے گھراں دا سہارا

تدوں ماییاں دے گھروں مان مٹے
نکاحیاں دھیاں نوں وراں دا سہارا

مناں بھار چکدے نیں گڈے تدوں ای
ہے پہیاں نوں نا بھیاں اراں دا سہارا

شرارت توں منڈیاں تروڑے نیں کلے
سی راکھے نوں نٹیاں تراں دا سہارا

ہے قداں دے سر بھار ہوندا اے باوا
چمونے نوں کافی سراں دا سہارا

مرے سجناساراں جدوں توں

مرے سجناساراں جدوں توں نہیں لئیاں
مرے ورحدے نیناں تے پونگھاں نہ پیاں

شریگاں دی بولی تے چھپیاں تے چھپیاں
اوہ اوچھاں میں سولاں دی سولی تے سہیاں

ترے جان گمروں مرا حال ایہ وے
مرے دل دیاں رنجھاں دل وچ ای رہیاں

اوہ کھلواڑا بندا گیا دا دا رکڑ
میں پیڑاں پراگے دھرے کاہواں تھیاں

پنے اکھیں گکرے پھلوہے نہیں تلیاں
مرے پیریں سولاں وی چھ چھ کے کھپیاں

وڈیرے ترورکڑ مری کھوہ کے کھادی
مدھانی اے کلی سڑے کڑتے مہیاں

لیا حسن یوسف نے جتھوں ادھارا
اودھے اوہ تے لکھاں زلیخاں نیں پیاں

یا رب حشر دے دن توں سمھناں دے ساویں
نہ پھولیں مرے عیب کھاتے تے وہیاں

اڈیاں دے شاہراہ تے پلکاں وچھا کے
ازل توں کروڑاں پیاں میرے جہیاں

دھروئی بنے ہدف پت فاطمہ دا
تے شبیر فون تیر مارے نے کہیاں

میں باوے دی جان آں سخی دا ترڈا
وچھاواں تے تیاں دے وانگر ترہیاں

دل دے کچھ نون چھڈ کے

دل دے کچھ نون چھڈ کے روح دے پک نون تک
سک جویر چاڑھے بھوالی چک نون تک

ذہن وچ جے کور دھے جگت دی
تون کر نبل پھل تے مانیاں اک نون تک

کون عشق اگے بھرے گا چنگیاں
شیر اگے تون ہرن دے بک نون تک

وچ رکوع نہیں جاندیاں نازک مزاج
دام لغارے گندلاں دے لک نون تک

سر تون منا موت دی تلوار رلے
ہتھ چھڑی پگڑی تے جے نک نون تک

چھج حشر دے انج گناہیں چھنے
تون پرالی منجراں تے پھک نون تک

بھ دے کن وچ دھن دھنی سرگوشیاں
 جگ ای چھڈ باوا نہ جگ دے شک نوں تک

پھاڑتوں پتھر جو پلے

پھاڑ توں پتھر جو پلے بل گئے
ریت بھن جاؤں اوہ چلے چل گئے

پھس گئے اوہ دن سراہاں دوستو
جو بچھے سورج دے تھلے تھلے گئے

انت نہ دیکھیں دلا توں انت دا
رکھ گھنیرے سن جو بلے بل گئے

دیکھ نہیں سکدے کے نوں کھانڈیاں
حسد دی آگ وچ اوہ جھلے جھل گئے

رب بنا جہاں دا نہیں سی آسرا
سن یتیم اوہ خالی پلے پل گئے

خد خدا جو بن گئے سی آدمی
مر کے اوہ بندے نکلے گل گئے

سوچاں دا گھت پلانا کانی

سوچاں دا گھت پلانا کانی دی ٹور ڈاچی
 سسی دی تاگھ ورگی باوے غزل ہے واچی

جد میم بولنا واں دو وار بلھ میں چمناں
 اس میم دے طفیلوں مونہہ وچ گھلے الاچی

شیٹے دے وچ اچانک اوہ دس پیا سی مینوں
 جس دی حسین صورت شیٹے دے وچ کھڑاچی

پہلوں دھمال پاندی ڈسکو دے ہتھ چڑھی اے
 چھن چھن چھناتے نچ کے تہذیب ہوئی ناچی

رہا مرے وطن نوں لگی نظر اے کس دی
 جتھے سکون سی ہن بن گئی چنا کراچی

اپنے منوں سی رکھی میں نال دل دے لا کے
 جو راہ میں متھ لئی سی بوجھے پئی گواچی

ات جھوٹھیاں نوں دسویں سچے دی گل اولی
آخر نوں رنگ آہندا سچے دی بات ساچی

جاگی جدوں سی متا پھڑ کے یتیم بچا
اس پالیا تھناں تے ماں بن گئی اے چاچی

ایتھوں دا ہے میٹرل ہتھیں اے میں بنائی
قسمت مری تے باوا لکھیا نہیں ہن ہٹاچی

قطعہ

خورے اوبدی گھسی مکنی ویکھ لوے چپ چیکاں
 تاں تانگھاں دیاں پنڈیاں تے میں ہجر شہنگاری بیٹھاں
 میں اکھراں دے ساگر اندر نال تحنیل باوا
 اپنی کاغذ دی بیڑی میں کانگ تے تاری بیٹھاں

قریب آ کے نقاب لاه کے

قریب آ کے نقاب لاه کے آ یار میں دل الار چیتے
جو نور بخشن دے بھنگ رنگے خزاں دی رت وچ بہار چیتے

میرے خیال چ ہے کچ دی گڈی خدا کرے کہ اوہ ٹٹ نہ جاوے
میں اوس چ ہین قید کیے جوان ویلے دے پیار چیتے

ایہ جین تھل دے ورو لیاں نے کیوں سوچ ماہری کراہے پائی
ہے پک کہ منزل تے پہنچ جاسی آ پھڑ لینے مہار چیتے

گلا بے کینا تے فیر آ کھیں میں تیری مرضی دا بولنا ایں
لے پھڑ ترنگی تے سوچ دھڑ نوں دے عرش فرش کھلار چیتے

میں پور دکھاں دا ہجر چنے تے چاڑھیا اے ابالے نوں
آ صبر توڑی دا پا کے پانی حضور جھڈو نکھار چیتے

سفیر رت دی بے کار دیہناں میں پریت جھلی نوں رت دواناں
ہے تن تنبورا وی ننگ پھڑا جدوں چڑھاندے نیں دار چیتے

حسین پھلیں تریں جذبے دلاں نوں تاوں تے یاد آویں
جے بھندا سورج دے نوں ٹھارے تاں رنگ پاوں پھلار چیتے

میں نال ساگر دے سیر پایا نساں نیناں دی بھر کے وگدی
سڑی بلی اے زمین دل دی نہیں پیچا کرے چھلار چیتے

یقین محکم فقیر بن کے ہمیش رہندے رضا تے راضی
جو سیتے جھلیں دعاواں دپھدے ستا نہیں دیندے بلار چیتے

جمال قلم تیرا گداز بخشے غریب رکھ کے نصیب لاڈے
قلم توں باوا کمال بن کے پئے پھمبیاں پان یار چیتے

قطعہ

وچ چرتے ریرھی لاون موڑو تے گل پیندے
 لو بھی لُچ فرہی تاون کون کوئی ہن ٹھا کے
 لفظ نویں مضمون لیاوے فن دے آگو آکھن
 دیکھو یار اگیرے ننگھ گیا باوا پچھوں آ کے

جدوں یار بنیا سہارا

جدوں یار بنیا سہارا دلے دلے دا
مردے درد کیتا ستارا دلے دلے دا

دنے رات اڈے اڈاری بروں دی
کویں ہوندا رو رو گزارا دلے دلے دا

تلاوت کراں جوں جوں کئی بھیت کھلے
جدوں وی میں پڑھنا سپارا دلے دلے دا

سمندر توں ودھ کے وی ہے ہاتھ ایہدی
اچے تک نہیں ملیا کنارا دلے دلے دا

تری یاد رہندی مرے کول توں نہیں
سنے روز آ کے کلارا دلے دلے دا

زمانے دی پرواہ نہیں جان کیتی
تری تاگھ تے ہے اجارا دلے دلے دا

مساں ڈونگھ اکھیاں دی ہے جمیل جنی
بھرے کون بھرواں اتار دلے دا

دوویں دان سخیا دے دیدار مینوں
سخی ناہیں ہوندا وچارا دلے دا

مری مری آس نوں کون دیوے سہارا
تساں باجھ کہدا ہے پیارا دلے دا

دنے رات توکیں ای توکیں پکارے
پیا بولدا اے ککارا دلے دا

ترے بعد ہن کھیت ہو یا اے بنجر
پیا چھدا روح نوں کٹارا دلے دا

نظر نوں تداں موڑنا سی توں پاوا
جدوں پھیریا اس بہارا دلے دا

یار مرے جدوں مار بندے

یار مرے جدوں مار بندے گئے
وہ وروئے مرے یار بندے گئے

جد گناہواں دے تھل سوچ وی ہف گئی
آس دے تل تدوں بھار بندے گئے

میری آدر نوں راہواں سچائیاں گھیاں
اوہ نہ دسیا تے پھل خار بندے گئے

جد انھیرے بچ گم ہو گئی چاننی
وال زلفاں دے فر ہار بندے گئے

نال اوہدے جدوں سلسلا جوڑیا
کن دی تانی دے فر تار بندے گئے

رہیجھ دا بت اچانک جدوں بولیا
ہوند دے تاء مرے دار بندے گئے

چھ سوہنی جدوں سان تے چڑھ گئی
 دل دے پھٹ باویا غار بندے گئے

مریاں سدھراں سی بڑیاں

مریاں سدھراں سی بڑیاں چوں گکیاں
چیت دے چا تر سے وچ جھوں گکیاں

جو نظر دے ساہنے سی ہن اہے
ایں گکیاں یاں صورتاں اوہ اوں گکیاں

موت سر اسوار شکلاں سوہنیاں
تان کے لمی زمیں وچ دھوں گکیاں

داج اوہناں ای بنا شوق دا
کتدیاں چرے تے سر جو سوں گکیاں

سر کویں کرسن پہاڑ ایہ زندگی
صاف راہواں تے جو ساہواں ہوں گکیاں

اچ لکیراں نے سے کیہ بدلنے
جھڑیاں پرکار اگے بھوں گکیاں

بے خدی وچ ٹر پیاں جو پریت نوں
چھولیاں منزل دی لنگ وچ روں گکیاں

خاک اوہناں نے سجا دو بدلنے
نال خد وچ اوکڑاں دے کھوں گکیاں

ہجر کسی نوں جو پائیاں کالھیاں
اوہ اڈا تلیاں دے سبھے لوں گکیاں

سوہریاں گھر رودیاں جو کنک نوں
ماپیاں گھر کھاندیاں اوہ جوں گکیاں

سٹھ چہنڈھے نوں غزل نہیں لو بھدی
تیریاں باوا نہیں سرتاں بھوں گکیاں

یاردی چرخی گڑی

یار دی چرخی گڑی گڑدی گئی
یار دی کیہ گل چھڑی چھڑدی گئی

داد بخشی سی وفا میری نوں اس
انج طبع میری تڑی تڑدی گئی

بھیت بھن چھڈیا ہوا نے پریت دا
گل لبان چوں کیہ رڑی رڑدی گئی

میری قسمت نت دکھاندی سی ادا
جھڑکیا میں اوہ کڑی کڑدی گئی

جھوٹھ نوں سو جھوٹھ نہ سکے چپا
قول توں جند کیہ تھڑی تھڑدی گئی

دیکھیا شیشے چوں اوہنوں ایس طرحاں
نال اکھ دے اکھ بھڑی بھڑدی گئی

ہس کے سدھیا اوس باوے نوں جدوں
 فیر کلی دل دی کھڑی کھڑوی گئی

دھوکھڑے تے ہوردے

دھوکھڑے تے ہور دے نہ دھوکھڑے
جگ کھلو کے دے نہ مینوں پوکھڑے

مار دے ٹھڈے سی ٹھیڈے کھاوے
پریت دی سک باجھ ہن نیں کھوکھڑے

پھر ترکی ٹھونگے نہیں سی مار دے
ہن گئے کتھے کھرے اوہ چوکھڑے

جگنوواں دے وانگ نصیری رات وچ
ہن کدوں جمن گے سورج کھوکھڑے

رہیجھ میری روپ دی رانی بنی
چوڑیاں باہواں تے کٹھیں گھوکھڑے

سانس دے بے حس جے اس دور وچ
سکھ گئے گھٹ ودھ گئے دکھ چوکھڑے

پچی	نوں	خیالوں	بادوں	آہلی
موکھڑے	کڈھن	موج	پیریں	سوچ
		◆◆◆		

نہیں بھیس کے یاد پھنبے سک

نہیں بھیس کے یاد پھنبے سک تے دھر
ہوک چوں اٹھدے ورو لے ہک تے دھر

جے کدی کرنا پوے چند دا حساب
عد سارے ناچنے نوں اک تے دھر

گوڑھ چڑھ جاسی قضا دی دھون تے
رنگ دل دی قوس دے ہر پھک تے دھر

ہوش توں لے کے بڈھاپے تھکراں
اوکڑاں نوں زندگی دی دھک تے دھر

چون نشیاں دی جے باوا راس سی
دھک تمامی سوچھ دی اچ جھک تے دھر

یاروی دل تے چھڑی لگی

یار دی دل تے چھڑی لگی بڑی
اکھیں ساون دی چھڑی لگی بڑی

انج خدا توں رند منگدا سی شراب
اوہ دعا دل نوں تزی لگی بڑی

روکنا واں قم باذنی کہن توں
نال دل دے نت اڑی لگی بڑی

انج ستاھے نیں بولے یار دے
گل اوہ پتھر دی پڑی لگی بڑی

پیر جس تھاں تے نکایا یار نے
باغ بندی اوہ رڑی لگی بڑی

میں بدوسا جگت طعنے مارنا
طعنیاں دی ست کھڑی لگی بڑی

جس توں چھہ چھہ پھل دھروے بالکاں
شاخ اوہ قسمت سزی گلی بڑی

جو مڑتن آ گئے ویلے دے پٹھ
اس دی انج کڈی رڑی گلی بڑی

توڑنا شامیں کھڈونے تاگھ دے
یار آ دکھ دی دڑی گلی بڑی

تاریاں دے نال چنی رات دی
سوہنیا سوہنی مڑی گلی بڑی

جس گھڑی باوا چے ناں یار دا
خوبصورت اوہ گھڑی گلی بڑی

قطعہ

گھسن گھیر توں میں جا پچھیا چکراں پٹیاں دس کھاں
 کھدی اکھ رڑی اے اوہنے چھڈے ڈوب کنارے
 امر دا آمر آکھے مومن دل وچ واسا میرا
 ہر دل چوں ہر لبھناں باوا پڑھ پڑھ نین سپارے

اک خطا توں اختیاری مل

اک خطا توں اختیاری مل گھیاں مجبوریاں
جس قدر نیڑے ساں ہن تے اونیاں نیں دوریاں

خد بنایا اے خدا نے ایہدی بخشش دا سبب
کون مردا جگ وچ کل کر کے آساں پوریاں

رہ گیا اے لیت کافی وچ ای چرے دا بیان
مک گئے نیں ہن ائیرن بل لھیاں نیں اوریاں

نہ اوہ بیلے نہ اوہ وچھلی رانجھتا منگو نہیں
ہیرون پینے کہ کھاون ہیراں کولوں چوریاں

کون ہن سدا اے بندا لالچی لوکی سگوں
باہر جا کے فارماں وچ چاروے نیں سوریاں

ہن غزل ویڑھے وچ باوا ہو گیا با اختیار
ہن نویں لفظاں نوں لکھ لکھ بخشدا منظوریاں

پتلیاں نوں ڈور تھیں

پتلیاں نوں ڈور تھیں دیویں نچا نخریلیا
پتلی دے ہتھ ڈور مری یا خدا چھڈی پھڑا

بن گیا واں ڈھور کھولو دا سرت آئی کدوں
جد توں ٹرنا سکھ لیا اے نہیں ذرا ملیا نکا

ہڑ کدی بنناں کدی سورج دے ست رنگ اوڑھ کے
میں کھلوتے پانیاں تے بن گیا بلبلا

نظم دے ہر شعر وچ جوں پیار دی سک تہکدی
نسل میری ونڈ لیا کجھ کجھ سجا چہرا مرا

توں ایں راتاں دا انھیرا میں آں چائن دا نقیب
میں آں جگنو نہیریا مینوں بجھا کے تے دکھا

پھل آں کیاں دا میری دیدا دلیری وکھے کے
میریاں نظراں ج مینوں یا خدا دیکیں نہ گرا

میں کوئیں منصور وانگوں کہ دیاں انا الحق
رات دن سوچاں دی سولی تے سدا چڑھدا رہیا

جنتوں و دھ موت سوہنی

جنت توں ددھ موت سوہنی جا پدی مکدی گئی
انکھ موئی زندگی دی زندگی مکدی گئی

ماڑیاں نوں ایس جگ تے راس نہیں اوندی خشی
جو بنا آیا گھڑی کھڑ کے کلی مکدی گئی

ہن کے تے کیہ بھروسا پیر تے پھردے نہیں لوک
جھوٹھیاں دے وعدیاں توں ضامنی مکدی گئی

جو مکدی اتھرے سجا نوں رام کر لہیدی سی جھٹ
ہر کے دی جیھھ چوں اوہ چاشنی مکدی گئی

حسن بت دا ویکھ کے ایمان لے آوے جے اکھ
فیر کافر دل دی ساری کافری مکدی گئی

پیار توں اوتر انھیرے روشنی بندے گئے
بے پریتے چاننے دی چاننی مکدی گئی

یار نے حکلیا تے روشن ہو گئے چودھال طبق
کفر عیا دل دا باوا خد سری مکدی گئی

بھا گئی جگ نوں بناوٹ سادگی مکدی گئی
اج حیا دے سر توں چنی کاشنی مکدی گئی

صاف سی نیلی فضا پر ہن مشینی دور وچ
ودھ گئی آلودگی پاکیزگی مکدی گئی

دھج دھج بھانبر بنی جد اکھ تروٹکا چھڑکیا
آ گیا کجھ چین دل دی بے کلی مکدی گئی

جد اتاری وچ سمندر کنب گیا پانی تمام
درو چھٹی دی سی بیڑی کاغذی مکدی گئی

شہنیاں توں ویکھ کے پھل توڑیا شعلے جھیا
پھیل گئی بو باس پھل دی تازگی مکدی گئی

ہن خدا زر نوں سمجھ بیٹھے نیں لوکی ایس توں
بند بلھاں دی داں چوں بندگی مکدی گئی

بن گیا جگ دا تماشا فر شرابی چندڑی
 باویا اچ مے کدے دی بند گلی مکدی گئی

◆◆◆

نال رتجھاں پالیاں سدھراں

نال رتجھاں پالیاں سدھراں جو کر کر جوئیاں
کر گیا سدھراں دیاں ویلا قسائی بوئیاں

چاڑھناں سورج ارادے دا جدوں میں ذہن وچ
ہو گئیاں چائن جو راہواں سی انھیرے اوئیاں

مل گئے گدڑ جوں راکھے کچھریاں دے کھیت نوں
پا لئیاں نہیں ملک وچ انج وڈکیاں نے لوئیاں

جد کماں ایہ بیجے دانے لون دہرا سواد
گنڈھ بنا لیندے نہیں سے چوپ لیندے ٹوئیاں

جد غزل شاعر لکھے ہے اوس نوں انج چا پدا
کوہ پتا سر کر لوے پر بت دیاں جوں چوئیاں

آس گندلاں دے جے ٹوٹے کر دوے تھکھی ہوا
فیر گندلاں اوس تھاں تے جمڈیاں نہیں موئیاں

بھولیاں دا لین دل لٹ نیویاں نظراں دے نال
 صورتاں جو بھولیاں ہوون دلاں توں کھوٹیاں

جان چت اوہ بنھ کے گوڈاں لین من مرضی دے پوں
 نال حج جو وقت دے پاشے تے چلدے گوٹیاں

جھال سونے دی پھری اے ہن حیا اوہدے تے بس
 پہنیاں نیں ہن نویں تہذیب ٹونباں کھوٹیاں

بے پریتے اس سے وچ ہو گئی غربت جوان
 ودھ گھیاں لوراں جو پہلوں ہوندیاں سی چھوٹیاں

لین اوہ تصویر دی تحریر چوں تقدیر پڑھ
 جو سے استاد توں کھاندے سی باوا سوٹیاں

خوف پایاں داسدا کردا

خوف پایاں دا سدا کردا سی جسا تر بتر
نال تیرے لا کے میرا لہ گیا محشر دا ڈر

وقت دی پھاہی نے پھایا واسطے سجتاں دے کھول
دوریاں نے بھن لئے اڈا کوں کھلدے نیں پر

مہر وا دے چاننا توں کر مرا روشن ضمیر
تاج دیں تیری عطا کافی ہے مینوں اپنا سر

میں فرشتا وی نہیں بنداً نار نہیں میں خاک واں
نہ بنا مومن توں مینوں وانگ انساناں تے کر

بار جت تیری ادا اے میں رضا تے خوش رہواں
شہ تری تے جت کے بازی کہ کھاں میں جاواں گا ہر

بے حسابی ہے تری رحمت مگر ایہ دیکھ لہیں
چھر گئے جھکے دی اپنی توس کے جھولی نہ بھر

ساقیا کوڑ چوں بھر کے جام دے مانگت نوں اج
چھڈ نہیں سکدا ترا میں نور ورتیندا ایہ در

میں تری ہر گل نوں مناں اک مری من کے دکھا
میں ترے دکھاں نوں جرنوں توں مرے سکھاں نوں جر

واج آئی غیب توں میں ایس جگ وچ بخشاں
باویا توں وچ پریشاں شے کے تے ہتھ تے دھر

قطعہ

بخت دی کجیل نال غزل دیاں صقل کٹاراں کر کے
 رت دی بندی سرخی موتی والاں وچ سجاواں
 باوا آپو آپ نصیبے بخت بلند رقیبو
 جہنوں یار پسند کرے میں اوسے نوں وڈیاواں

اوہ سنکھا کیوں بناندا اے

اوہ سنکھا کیوں بناندا اے جفاواں دے چراغ
دل جھدے لئی نت جگاندا اے وفاواں دے چراغ

سوچ مری دے انھیرے وچ جوین دائے روشنی
رت چکے وچ اوہ دکھاندا اے اداواں دے چراغ

اوہ سمندر میں آں قطرہ اوس دی مرضی تے من
بے نیازی نال چاندا اے رضاواں دے چراغ

قوم تے جو کر گیا قربان اپنا تن تے دھن
ہر کوئی اس لئی اٹھاندا اے دعاواں دے چراغ

رت نوں گرمی دل نوں ٹھنڈک اک نوں بخشے چاندا
ہر بدن وچ اوہ چلاندا اے ہواواں دے چراغ

رات نوں آسمان تے راہیاں لئی پیڑاں بالدا
جھکھڑاں وچ جو چلاندا اے صداواں دے چراغ

ہر جگہا جگدی ہے باوا بے نیازی اوس دی
اوہ اروڑی تے اگاندا ہے صداواں دے چراغ

میں ملا پڑہ پوہ دا چن

میں ملا پڑہ پوہ دا چن آں سیت وچ مگھ رہیاں
ہاں نما نا فن دا جگنو وانگ سورج جگ رہیاں

بخت تے نوں پئی اے دل دے شیشے وچ تریڑ
حسن دے خالق دی مندری دا کدی میں نگ رہیاں

نما نما سیک ساڑے پیار دی سک سیت دا
وچ خچا نمرود دی نمرود دی میں سیکدا جوں اگ رہیاں

وقت کھوہتھا اکھ مری نوں مکھ ترے دا ڈھاسنا
بجر دا لے کے سہارا نال کندھاں لگ رہیاں

جین دے ہر لوڑتے جسے دا تنبو تان کے
ہر نویں سورج دے دھپے اوکڑاں نوں نگ رہیاں

میں آں کلے تے مرے ہر بیچ نوں کھادا سیونک
جلویاں والے کے میں بادشاہ دی پگ رہیاں

میری ہر اک بھیڑ و نڈن وچ جو ہو جاندے شریک
 دردیاں دی ہیت دا جھرنا واں اکیوں وگ رہیاں

جیس رگ دے نال بٹھے سی کسے بلبل دے پیر
 واشنا دے نال بھنے اوس پھل دی رگ رہیاں

پچھ نہ باوا نال داڑھی کیوں میں کھونجے ہونجناں
 پیار دے اس محل دے وسنیک دا میں سگ رہیاں

قطعہ

نال تشکر وضو کر کے چبھ درود نون جے
 روح نون سن ہجری دے پہلے سالاں نال سجائیے
 باوا لوں لوں راگ الاپے تھاپ دے پیریں بنھ کے
 رجبھ دے گھنگھرو آس دیاں کھڑتالاں نال سجائیے

میں سہین یار دی تک کے

میں سہین یار دی تک کے آن گم حیرت دے وچ
مینوں بوراں نال ظلمی ویلیا توں نہ رلا

آپ ہتھیں کٹ کے سر تصویر دا پچھتا رہیاں
سر نوں موراں نال ظلمی ویلیا توں نہ رلا

میں آن کیڑا محنتی مزدور آن محنت وارث
کاہنے ڈوراں نال ظلمی ویلیا توں نہ رلا

میں جدوں وی یار توں غافل رہیا واں اوہ گھڑی
پل ای دوراں نال ظلمی ویلیا توں نہ رلا

میں پجاری پیار دا واں سچ میرا ایمان اے
ویر کھوراں نال ظلمی ویلیا توں نہ رلا

میں آن باوا اچ صحیفہ پڑھ مری تحریر نوں
ویکھ اوراں نال ظلمی ویلیا توں نہ رلا

ذہن دے وچ آ گئی اے

ذہن دے وچ آ گئی اے یار تیری واشنا
روح مری گرما گئی اے یار تیری واشنا

بخت میرے دے انھیرے وچ جگی اے روشنی
سوچ دی جوہ چھا گئی اے یار تیری واشنا

ایراں کیتا سو ہن مٹھا سجا یارو مرا
کوڑ من دی کھا گئی اے یار تیری واشنا

ات پیاسے نوں ملی اے سانجھ ساگر دی تداں
اکھ سلابی تا گئی اے یار تیری واشنا

ٹھار چھڈیا سو بھٹا کے ایراں من رتجھ دا
عشق دی آگ لا گئی اے یار تیری واشنا

کالکھاں کر کے قلعی کیتا سو من ہولا مرا
بھار میرا چا گئی اے یار تیری واشنا

بھل گیا ساں خضر بن کے دس گئی اے راستا
دوڑخوں پرتا گئی اے یار تیری واشنا

دھنک دے رنگ بھر کے میرے جسم وچ
فیر من بھرما گئی اے یار تیری واشنا

آوندیاں مطلع توں مقطع تک باوا لکھ گئی
فیر ورتا لا گئی اے یار تیری واشنا

قطعہ

جد اپنا آپ پہچان گیا ہر پاسے یار نشان رہیا
 ضم ہو کے ہوند گوا لیتاں ساگر دی شان ودھا لیتاں
 ہاں ذرا باوا بولاں کیہ کندھاں نال بھیت پھولاں کیہ
 جیہاں نوں گنڈھاں لا لیتاں گدڑی وچ لال ککا لیتاں

ہسدے بلھیں نیناں جاری دا

ہسدے بلھیں نیناں جاری دا وسپا میچے
پھٹ ولے دے رت بہاری دا وسپا میچے

دوستو اقبال ساجد سی بڑا شاعر تے اج
ذہن وچ اج دے لکھاری دا وسپا میچے

سانجھ اولھے نفرتاں ڈھڈیس کدورت منھے بول
ویلیا چل اج اتاری دا وسپا میچے

جس دا سارا بولھ چک کے لے گیا جاگیردار
دکھ مرتبے اوس ہاری دا وسپا میچے

ایسراں پانی تے تردی جاوندی جوں زندگی
فیر دم دی تتو تاری دا وسپا میچے

ڈار چوں زخمی جو ہوں ساتھناں کھا جانڈیاں
شارکاں مچھی شنگاری دا وسپا میچے

کنج ہوا چھیڑے تے کلیاں کھڑ کے پھل بن جانڈیاں
 باویا اس کت کتاری دا وسپا میچے

بالٹری جنڈری و چاری دا

بالٹری جنڈری و چاری دا نصیبا لیکدوں
کجھ نہ کجھ بختاں دی ماری دا نصیبا لیکدوں

ات دا سس سوہرا برا دیور ناناں اوہدیاں
خصم ہئی بے سہاری دا نصیبا لیکدوں

جاننا ایں دکھ اساری دے اسارو کون ہین
دیکھ کے یا رب لکھاری دا نصیبا لیکدوں

میں تری تخلیق ہاں ہائے مقدر ایہ مرا
وج خزاں دے رت بہاری دا نصیبا لیکدوں

ڈیلیاں وج سانجھ دی تصویر تیری بن گئی
تاگھ میری سی نکاری دا نصیبا لیکدوں

سوچھ تیری دی بجمارت چوں سوالاں دا جواب
دیوتا دے کے پجاری دا نصیبا لیکدوں

طور دی فر آب دے کے سوہنیاں نیناں نوں نور
دل مرا تے دکھ کٹاری دا نصیبا لیکدوں

طوق بیماری سز دکھ ساتھ کلمے دے دھرو
شام دے دکھیا مہاری دا نصیبا لیکدوں

پھس گیا بھولا فریبی لوبھیاں وچ جان کے
فیر بادا اس وہاری دا نصیبا لیکدوں

قطعہ

تن توں باہر اجوڑے رہندے آگ پانی
 چو تے پانی پایاں شوں شوں کردا اے
 دانا پانی نال ہوا دے سوتن بعد
 باوا شکر دا دا توں توں کردا اے

چڑھا دیویں نہ مینوں

چڑھا دیویں نہ مینوں دار گلے
بنا وج ذہن تیرا گھار گلے

غریباں نوں کئی کھاوَن بلاواں
ایہ مہنگائی کوئی مختار ٹھلے

ولیں ویزھے امیدیاں دے دلا رکھ
نظر مرکز تے ہتھ پرکار ولے

گئے اک وار مڑ کے بہوڑ دے نہیں
فقیراں نے کدے نہیں کھار ملے

میں سر بھرنے دیاں گا حاضریٰ جے
سنہڑا یار تے اک وار گھلے

جو اپنے ملک دی جڑ کپ رہے نہیں
بڑے ظالم نہیں اوہ غدار دلے

چھان وانگر یا باوا مور وانگوں
 قلم میری ٹرے جوں یارُ بے

توں نتری اکھ دے دل

توں نتری اکھ دے دل وار تھلے
کری وٹ وٹ کے جا دیدار جھلے

نظارا وکھ اٹھ کے رخصتی دا
نہ ہو بے ہوش تک دلدار چلے

مرے احساس دی گل دار بن گئی
جو لمکے زلف دی لٹ یار تھلے

تساڈی دکھ نے انج دا کیل چھڈیا
کدے بت وی نہیں یا سرکار ہلے

عطا کیتے جو تیرے ہجر دل نوں
اے اوہ پھٹ وی ہن غم خار اٹھے

اوہدے چھاپاں تے چھلے ذہن وچ نہیں
جہدے سر تے نہیں کئی انبار چھلے

تری تعریف سن اے عشق دساں
 بھنا باوا دیں توں ہار چلے

براہ جو پھوکیا اوہ بت

براہ جو پھوکیا اوہ بت مرا اے
تدوں دا دکھ مرے دا رکھ ہرا اے

نوں سورج جو میرے جوڑ توڑے
کوئی اوہ غیر نہیں سکا بھرا اے

مری ساوی سلا جو ساڑ دیوے
مرے اندر منکھ اوہ دوسرا اے

تری سوہجا دا دیوا بال لیناں
نمانا بت مرا حصا ترا اے

ہے جز دی سانجھ نے کل نوں بنایا
سہان اے تھل اوہدی ایہ اک ذرا اے

کے نوں دیکھ کے جو دیکھدا نہیں
سکھے ذہن دا آہو کھرا اے

سندر کل دا جز قطرا اے باوا
 جوں نقطا لکھت دا سراجھیل اے

کسے نے انت نہیں پایا

کسے نے انت نہیں پایا اچے تک دنیا کوڑی دا
پٹوسے ذہن وچ پاوے جویں ڈنگ اے دھوڑی دا

کئی سندے نیں اگے اوناں دنیا مگر بھجدی اے
کھیاں نوں جاوندی چہرہ جویں لاسا لسوڑھی دا

مخولوں چنک سٹ کے روں چوں دھوں نوں فر بھجا لیندے
کتے بھانبر ای بل اٹھدا ذرا جنی بھسوڑی دا

کسے دے دکھ نوں ٹھٹھا جاندے ہن جو سکھی ہوندے
لپینے چھیڑ کے بھنڈن ترڈا لوک پھوڑھی دا

خدا دا خوف نہیں جہڑے امیری ذہن وچ ہوندا
غریباں نوں سمجھدے نیں نرا کوڑا اروڑی دا

بہشتوں کڈھ کے آدم نوں اچے دی نہیں چکی ہویا
ایہ تیزو لفدا نہیں ٹٹ جاوندا ہے لکھ اے توڑی دا

غزل وینی جھڈائی ونگاں مٹیاں نیندراں کھلیاں
 کھلارا سی پیا بستر تے باوا چوڑی چوڑی دا

مرے ہر پھوکلے ورتانوں

مرے ہر پھوکلے ورتا نوں سانول جس بنا دیویں
کرنجیے وانگ گھڑیاں دیدناں توں جس بنا دیویں

تری ہر سوچھ چوں لینا مزے رانجھن قیامت دے
سوادل ادم میرے نوں نہ توں بے کس بنا دیویں

خیالاں دے کبوتر ہتھ سندیے خیر دے گھلیں
تصور وچ بنانا جو توں اوہ بت بس بنا دیویں

میں انگلی لاٹرن دے چچ زمانے نوں سکھاواں بے
توں اپنی دکھ ورولی نوں مرے ہتھ وں بنا دیویں

جلاپا نونہ تے سس دا چین نہ گھر دا گوا دیوے
مری توں رنجھ دی رانی نوں چنگی سس بنا دیویں

دویں سونا توں رحمت دا مری ہر لوڑ نوں سخیا
مرے سچ جذبیاں نوں یار توں پارس بنا دیویں

تری جنت بھلائی نہیں ترے مسکین باوے نے
 غزل جتھے پڑھاں کجھ داد دے کے ٹس بنا دیویں

عجیب اے کھویا موہی نال

عجیب اے کھویا موہی نال کھوہ کھوہ کھکھ بنا چھڈیا
وطن زرخیز خدراں نے نرتی بھکھ بنا چھڈیا

کے نوں سمجھ نہیں اوندی کوں ہن اوٹھ بہنا اے
اساڑے آگواں دانش وراں لئی دکھ بنا چھڈیا

کروٹیل نوں سکا چھڈن گے انبر ویل جے ظالم
تخیل نال بوٹا رچھ دا جو رکھ بنا چھڈیا

مصور شیشا دل چوں ویکھ کے محبوب اپنے نوں
لکیراں کالیاں توں بے دھیانے کھ بنا چھڈیا

جو لوکی رچھ کے بھکھے ذہن دی بھکھ نوں مٹاندے نیں
تہائی سپ نے قطرا لعل اندر لکھ بنا چھڈیا

فنا توں جد بقا تیکر نیں باوا غزلاں پگیاں
رڑے تے بیٹھ کے رنداں نے دکھ دا سکھ بنا چھڈیا

جو دھوں دی دھون دے بہندے

جو دھوں دی دھون دے بہندے مساں بدلاں توں اپ جاندے
جو نیماں دے نہڑے ہون عرشاں توں وی ٹپ جاندے

شریکا کھ تے زردی نین ساھے تک کے سبھ جانے
براہ دی پیڑ لٹھ چتھ چتھ کے عاشق لوک نپ جاندے

چڑھے دن تاگھ مت کھ دیکھنے دی شام توں پچھے
بے آسے بھوت کے جذبے دے وچ پا کے کھپ جاندے

لطفات دی جو سکھیا دین روح نوں پیت دے در توں
بنا مالا اوہ ساہواں دی بجن دا نام جپ جاندے

درختاں نوں جڑاں تیکر سکا چھڈدے پرانبل توں
اوہ امر ویل دوتی رکھ دی ساری سوچھ کپ جاندے

کدی اک مک جے مسلم ہون چودھر جھوٹھ ٹھٹھ ہووے
رتی ہن گھوردے جہنوں اوہدے سبھ کم ہو ٹھپ جاندے

ہے چندن کھ خمارے نین تے الماس نین بتی
ہوا جے چھیڑدی مت نوں اتانہہ نوں سدے سہ جانڈے

میں لمی واٹ جیون دی

میں لمی واٹ جیون دی دو اکھاں نال رنگی اے
میں چادر جو بنے دی یار دے رنگاں ج رنگی اے

کھڈونے جو طے مینوں ہے دل پرچان دا حیلہ
مری اس کھیڈ سک دی جنڈری سولی تے تنگی اے

وچارے ساہ مرے گھبران رہتل قبر جہی تک کے
کسے دن وکھ یارا تنگ ویزھے دی کیہ تنگی اے

سپادھے ماندری سارے وچارے کیل نہیں سکے
ملوکر جند مری برہوں دے باشک ناگ ڈنگی اے

حیا دے گہنیاں نوں ایہ گوا بیٹھی اے ناجی جہی
ہے ہن تہذیب انھی کپڑے پا کے وی تے تنگی اے

ایہ پٹی وانگ دھپ دی کنڈ الانی کنڈ تے لڑدی اے
غرہی دا وسپا لیر نوں کراں دی جھنگی اے

سراں وچ دکھ دی سکری پا کے جھٹل وال کر چھڈدی
جواں ایہ غم دیاں پاوے غریبی انج دی کنگلی اے

خدا دے خوف نوں بھل کے اوہ سرتن توں جدا کر دین
وڈیرے سامنے کوئی جدوں وی عقل کھنگلی اے

دپھیڑاں توں بچے دھمیرہ چھڑن توں بہت پہلاں ای
سیانے دی جو مت منے شروع توں گل ایہ چنگلی اے

ایہ ماڑے نوں وچھالے وانگ پھوڑھی پٹھ باوا اے
ترکھا ڈھیٹھ بے پرواہ زمانا مڈھ توں جتگی اے

قطعہ

اس پہننے دی ناب نے برسر کھس جانا
 دھر دی تھاں جو پہننے دے وچ اون پھرے
 باوا اوس نصیب تے بھانبر بل اٹھدا
 ترکی اکھ دی رونی تے دی ہون پھرے

انھیری رات نوں ساگر

انھیری رات نوں ساگر ستارے پان گلوکڑی
 ورولی سوچ تے بیڑی کنارے پان گلوکڑی

کے پردیس جاندے نوں دلا سے دین جوں پیارے
 توں اتھ کردی پکاں دے سہارے پان گلوکڑی

سلا بے نین میرے تڑک پھڑ گئے دیکھ کے ماہی
 انوکھی چھب تے لاکھ سچل نظارے پان گلوکڑی

ہوا خشبو چرانی لاڈ کردی تال پھلاں دے
 تاں پھل کلیاں ہوا ہونگے ہلارے پان گلوکڑی

اکلے نوں ترے سدھے جوں کھنگرو روح دے وچ جھمنکن
 مرے کنیں اوہ رس بھنے ہلارے پان گلوکڑی

جویں دل عشق پیچے دی ولاویں خد نوں دل لبھری
 وچھوڑے توں توں مل کے دو پیارے پان گلوکڑی

جے لوڑاں وانگ بگھیاڑاں دے وڈھن پین ذہناں نوں
 غریبی صبر دے آڈھے گزارے پان گلوکڑی

ردیفیاں قافیے لفظاں خیالاں تے غزل اسرے
 تے فر شاعر دے ذہن اندر اتارے پان گلوکڑی

سراباں وانگ ہتھ لایاں جے سجن غائب ہو جاوون
 تاں جذبے خد نوں باوا خد مہارے پان گلوکڑی

انہیرے ات جدوں پائی مرے

انہیرے ات جدوں پائی مرے ذہن بچ ابال آیا
میں شعراں دے نویں سورج چڑھا کے راہ تے بال آیا

میں جھیننی نال آکر کے سواراں بت خیالاں دے
میں پتھر چوں گھڑاں مورت مرے ہتھ وچ کمال آیا

جے ٹریاں یار ول ساہ وی مرے ہن لاگ منکدے سن
خشی وچ سوٹ کیتی درداں نوں سر توں اچھال آیا

ضمیراں وچ کوئی دھڑکو اے کیہ اے نہیں پتا لگدا
رہوے ہر ذہن اندر ڈر توں ہر ویلے بھچال آیا

گلاباں مونہہ چھپائے کلیاں دے شرموں تریلی سی
جدوں وچ باغ دے جگ توں حسین اوہ شاہ جمال آیا

مرے ساہ چیلے نہیں منصور دے مرنوں وی نہیں ڈردے
مرے دل وچ جو آیا موج وچ پاندا دھمال آیا

رواں جو جیھ تے اکھر چڑھے اوہ بنھ لئے باوا
 پرانے لفظ کر بجرے مرے دل وچ خیال آیا

اسیں پیڑاں دے مٹھے

اسیں پیڑاں دے مٹھے تاں طبع دگیر ساڈی اے
بھرپن نہیں کتوں ملیا دلاں وچ دھیر ساڈی اے

لباں تے پیار دی مسکان دا ٹھپا جو لایا سی
جو لیراں لیراں ہوئی سمجھ لو تصویر ساڈی اے

جدوں وی سیک گھدائے بال لینا آں ضرورت نوں
کروٹے پلھیاں والی جگھا جاگیر ساڈی اے

تروکے رت دے لا کے وی بگانی چاکری کریے
دلاں وچ سانجھ مٹی دی بنے رنجیر ساڈی اے

صحیفے ساں کدی ساتھوں زمانے علم سکھدے سن
سمندر رنگلا کر دے جو ہن تحریر ساڈی اے

اسیں تمیاں توں کوڑے سوجھ چانن بیڑیوں لے کے
انھیرے دور کر چھڈنا وی اک تاثیر ساڈی اے

اسیں تے ”قم باذنی“ کہ کے مردے نوں جگا دیے
میجا کول سی جہڑی کدی اکسیر ساڈی اے

جے وسوں تنگ اے فر کیہ اساڈے دل تے کھلے نہیں
مسلی جرم ساڈا دس بھلا تفسیر ساڈی اے

قدر ساڈی جے پچھنی آں مدینہ شہر توں پچھ لے
بالی رنگ نے جہڑی لکھی تفسیر ساڈی اے

اساں نوں اذن اے سادیں سمجھ لینے آں کجے نوں
خدا نوں سر جھکا دینا اصل تقدیر ساڈی اے

وسیب اے اگ دا اندر پر اسیں خاکی آں سن مکا
ملا پڑ بن کے رہنا جین تک تدبیر ساڈی اے

آ گنتی کر لئے اے باپنے توں ات نہ چا اپنی
زیادا قوم ساڈی وادی کشمیر ساڈی اے

بڑے ای ڈھڈ وگتے آگو تے وانگ سسری دے
جو کتے کھان پے نہیں کدوں اوہ کھیر ساڈی اے

کما کے رزق کھانے آں؛ نہیں بھکھے لعل دے باوا
فقیرا گوڑی تیری دی ہر اک لیر ساڈی اے

توں گنگی اکھ دی جیہا

توں گنگی اکھ دی جیہا چھڈ زبانون حال دا آکھ
توں دل دے تڑکنے دی چھرتے لالے دیدناں دی لاکھ

بلا کر لئے دلا اپنے بھیا نون دے صلا پنگرے
سے چپتر دی رت رنگی چڑھانی ڈھینگراں تے داکھ

لغارے سوچ نون دے موج نہیں پیندی خیالاں نون
بنائی یار دے در تے گوا نہ اے دلا نہیں ساکھ

براہ تو کوڑنا ایں فیر نہ کھا پریت دے تے
ہے لائی عشق موج اندر ترے نیک لبان تے ماکھ

صبر دی گھت کے چینی چول چٹے ذہن دے ہوئے
پکائی دیگ درداں نے گھروڑی دے بنا کھاں چاکھ

کھجوراں کھانیاں نی ہجر دے ہن سلسلے لے
مزاجی سوچہ باغوں رس کے ڈگی چک کے کھا لے ناکھ

رتی کو جلویاں دی سیت وچ سڑنا اے بس باوا
کے اکھ وچ نہ لوں رڑکیں بنے گی وانگ سرے راکھ

سی سارا شہر چوراں دا

سی سارا شہر چوراں دا تے دل دا چور کیہ کردا
گزاری رات کھلے مے کدے وچ ہور کیہ کردا

ہے فطرت جنتی پکھو تے ای پیل پاندا اے
سی تسی مورنی جذبے نہ روند مور کیہ کردا

قصوروں باجھ پھنڈیا اوس نوں بے درد حاکم نے
سی پٹی حکم دی مونہہ تے وچارا شور کیہ کردا

اوہ اکھی دھی دی چک کے لوتھ اکھ وی نہ بھیوں سکيا
وڈیرے پٹھ وسدا سی پیا کم زور کیہ کردا

سی کلا وی بڑا پکا نہ رسا اے تڑا سکيا
ڈنگوری کھڑکیاں وی ہے نہ ٹپدا ڈھور کیہ کردا

جے میں کجھ کہہ گیاں سجنو تے مینوں معاف کر دینا
میں خد وچوں یار وسندا ساں چڑھی سی لور کیہ کردا

میں ساگر آں مرے وچوں کے دی سانجھ پئی رکے
ہاں بڈھ توں خیر دا وای جگت تھیں کھور کیہ کردا

مرے جیڈے وڈیرے دی قبر میتھوں پٹا کے فر
مرے قد نال مندے سن نہ مندا گور کیہ کردا

تخیل وچ کے دی ریجھ دے لڈو پئے پھدے سن
جے ہوش چ ویکھیا ہتھ تے اوہ کھادا بھور کیہ کردا

سخی دے ویلے توں وی ملی اے خیر اک ٹوٹی
سی میری ڈانجھ پورے پور دیم میں پور کیہ کردا

اوہ خاب چ تخت دیندے سن بنا ریجھاں دی سسی دے
توں بادا دس بھلا خالی اوہ میں بھنبھور کیہ کردا

گھٹا اے لور چائن اے

گھٹا اے لور چائن اے بڑی اج رت رنگیلی اے
طبع اج ہے رواں غزلے قلم میری مرلی اے

مرے اج عرش تے الہام اترے یاد تیری دے
ملے انعام وچ اکھر غزل ڈھچی چھیلی اے

ہے رولا عشق تیرا جاچ پروانے توں سکھ بلبل
تری اے واج مٹھی شکل تے ورتوں کیلی اے

کسے وی نہ مرے توں جھولیاں بھریاں بہاراں وچ
نمانا پھل آں گکری دا مری رنگت ای پھلی اے

جدوں دی غیر ہتھ آئی ایہ جنگل لوہ گئی کنیں
کسے غدار وانگوں ملک وچ ماچس دی تیلی اے

میں شاعر آں ترے قہقہے تک دے دکھ نوں جانناں قلمے
تری ہر چیک وچھلی دی سدا توں ودھ سریلی اے

رقیبیاں نال ہس ہس کے مرے نال یار انج نہ کر
سکھے دو لبہاں چوں گل جو کیری جے نوکیلی اے

مصور بن کے شعراں وچ لاں کھچ تصویر فطرت دی
دھنکھ رنگاں جہی سدھر بڑی باکی سجیلی اے

لفارے کھان دی عادت خدا بخشی ای نہیں باوا
میں شیشا واں طبع میری ذرا جنی کوڑلی اے

بہار چ نہر دے دوویں کنارے

بہار چ نہر دے دوویں کنارے بیڑیاں بن گئے
سہانی رت خماری دے اتارے بیڑیاں بن گئے

خزاں نے جھیل وچ کیرے سنے کجھ بیڑیاں پتر
ودھی توں کیریاں لئی پت نکارے بیڑیاں بن گئے

دلاں وچ کھیہ کے سو جھاں تیریاں کھڑکھپ مچا دیوں
پجاری حسن دے پیریں نظارے بیڑیاں بن گئے

جے رحمت جوش وچ آئی سمندر وچ ڈبڈے نوں
بچے ساہواں نوں پینے سی کسارے بیڑیاں بن گئے

کنارے لہ کہ طارق ساڑ لئے بیڑے توکل تے
فتح دے محل جو اوہنے اسارے بیڑیاں بن گئے

میں سفنا ویکھیا کچھے سی اگ تے سامنے پانی
مرے ساہ بلبلے بن کے وچارے بیڑیاں بن گئے

لیاندا بھن کے چپی شیخ نے ایمان باوے تے
 جدوں کھول دے ٹوٹے کھارے بیڑیاں بن گئے

دھالی تال تے جد فقر سارے

دھالی تال تے جد فقر سارے ناچ کر دے نہیں
تاں مست اوہ بے خودی وچ وانگ پارے ناچ کر دے نہیں

غزل لئی سوچ تھل وچوں ردیفاں قافیے لبھناں
قلم دی نوک تے شعری اتارے ناچ کر دے نہیں

ساں اسماں تے چڑھدی اے گڈی ناناں والی
جے تن تقدیر انگل دے سہارے ناچ کر دے نہیں

شمع وانگر دکھالا جیہ تے رکھدا نہیں شعلے دا
میں پتھر آں مرے اندر شرارے ناچ کر دے نہیں

جدوں اکھ دیدنی وچ یار دی دکھ دا خمار ہووے
نظارے بے مہارے فر کرارے ناچ کر دے نہیں

تری ہر اک ادا دی رمز سوہنی ویکھ کے باوا
پلک تیری دے سنگ رل کے کھلارے ناچ کر دے نہیں

جدوں چن سوچ دے سورج ستارے ناچ کر دے نہیں
خزاں وچ وی بہاراں دے نظارے ناچ کر دے نہیں

توے وانگر تپی ہوئی مرے بختاں دی تختی تے
اتاراں چلھیوں ہس ہس کے تارے ناچ کر دے نہیں

وجاں ساز لہراں آپ دریا گون گاؤے تے
پے گھسن گھیر وچ بیڑی کنارے ناچ کر دے نہیں

اوہ اگ منگن نوں ٹر پیندے وچارے طور دی تک تے
جے ٹھنڈی چلھ دے وچ بہہ کے گزارے ناچ کر دے نہیں

جے تن دے لوں دے مونہہ چوں لہو نکلا رہے تے فر بادا
تاں اوہدے عرش دے اچل منارے ناچ کر دے نہیں

میں ساون بن کے رونا اے

میں ساون بن کے رونا اے نظارے چھڈ کے دنیا دے
میں تاں ہر داغ دھونا اے بکارے چھڈ کے دنیا دے

میں ہستی تے پئی ہوئی دھوڑ دا شیشا بنا لتا
میرا نہ ہون ہونا اے کھلارے چھڈ کے دنیا دے

خودی نوں صبر کونڈے گھوٹیاں جے پھوگ رہ جاوے
ضمیر اپنا وی پونا اے کنارے چھڈ کے دنیا دے

بڑا چر جاگ کے راتاں نوں پڑھ لئی جے کتاب اپنا
بڑا مڑ رج کے سونا اے پیارے چھڈ کے دنیا دے

تلاں دے ڈھیر چوں پوہی نوں چگ کے عین کرنا اے
ایہ کم کر کے کھلونا اے نساہے چھڈ کے دنیا دے

بہاراں دے کھڈونے دے کے من بالک وانا اے
اچے دل نوں کھڈونا اے دلارے چھڈ کے دنیا دے

میں میدے وچ اچے باوا ملا کے دھنکھ گنھنی اے
 ضمیر اپنا وی گونا اے سہارے چھڈ کے دنیا دے

جویں ماہنوں خیالاں دی نویں

جویں ماہنوں خیالاں دی نویں تانی نو تندا اے
تویں تھل دا وی ہر ذرا نویں سورج نوں جندا اے

کتے وی لا دیئے نقط کھڑے ہو اوس نوں ویکھو
نظر پرکار بھومیں کاغذ فلک دا گھیر بندا اے

سمندر عرش توں سدہ زمیں دے ست پتالاں تک
گھڑی وچ پہنچنا ہر تھاں ایہ کم شاعر دے فن دا اے

جویں ڈیہو وی کھکھراں وچ جمع کر دے میں سرمایا
تویں کنجوس بندا سانجھو بندا اپنے دھن دا اے

انھیرے نوں جویں جگنو چپڑاں مار سمجھاوے
تویں اندر دا کالا داناں دی گل نہ مندا اے

مرے یاراں دی خشبو در مرا اج آن کھڑکایا
جے تکیا کھولھ کے بوہا تے اوہ بلا پون دا اے

کئی آکھن اسانوں عرش توں الہام ہوندا اے
غزل باوا توں سن لئی جے اتارا سبھ جتن دا اے

ضرورت توں ہنہ ہوئے جو

ضرورت توں ہنہ ہوئے جو نگدے ساک بندے نہیں
اوہ ویلا کڈھ کے توتا چشم وی چالاک بندے نہیں

گھراں وچ بھگت سورن توں سراں تے جا کے رڑیاں نوں
اوہ بہ کے دوستاں وچ دوستو بے باک بندے نہیں

جو شاعر تول دے جانو نہ بھراں توں وی واقف نہیں
تے اوہ گل باتیے استاد فن وچ تاک بندے نہیں

گناہ وچ غرق جہڑے ملک دے خدار نہیں لوکی
ترے حد توں فرشتے وانگراں اوہ پاک بندے نہیں

ضمیراں دے تسلسل وچ بڑی ہل چل مچا دیندے
اوہ پتھر شیشیاں نوں توڑ دینے کاک بندے نہیں

کوئی ڈنڈیں کوئی دھڑیوں یاں زر دی لشک تے باوا
اوہ فن دی دھوڑ نہیں اڈ اڈ کے ست افلاک بندے نہیں

میں مرکز توں ڈراں باوا مرے وچ ہانگھ دی تاگھ اے
مرے جے ذہن شاعر دے قدم دی خاک بندے نہیں

وقت نے حالوں بے حال

وقت نے حالوں بے حال کر چھڑیا
جذبیوں نوں حلال کر چھڑیا

یار دی زلف ہے خط کوئی
دل وی پھس کے کمال کر چھڑیا

سرج ہے سی کدی ویب مرا
دھج دھجی نے بے تال کر چھڑیا

توں فلک بن کے آتے سہی میں تے
پہنیاں نوں پتال کر چھڑیا

عشق دی تھوہر جم پچی اے جس نے
میرا سادا خیال کر چھڑیا

رات شیشا بنا کے سفنے دا
یار ماضی نوں حال کر چھڑیا

وقت کھج کھج کے ایں برہا دی
 ہر گھڑی نوری سال کر چھڈیا

